

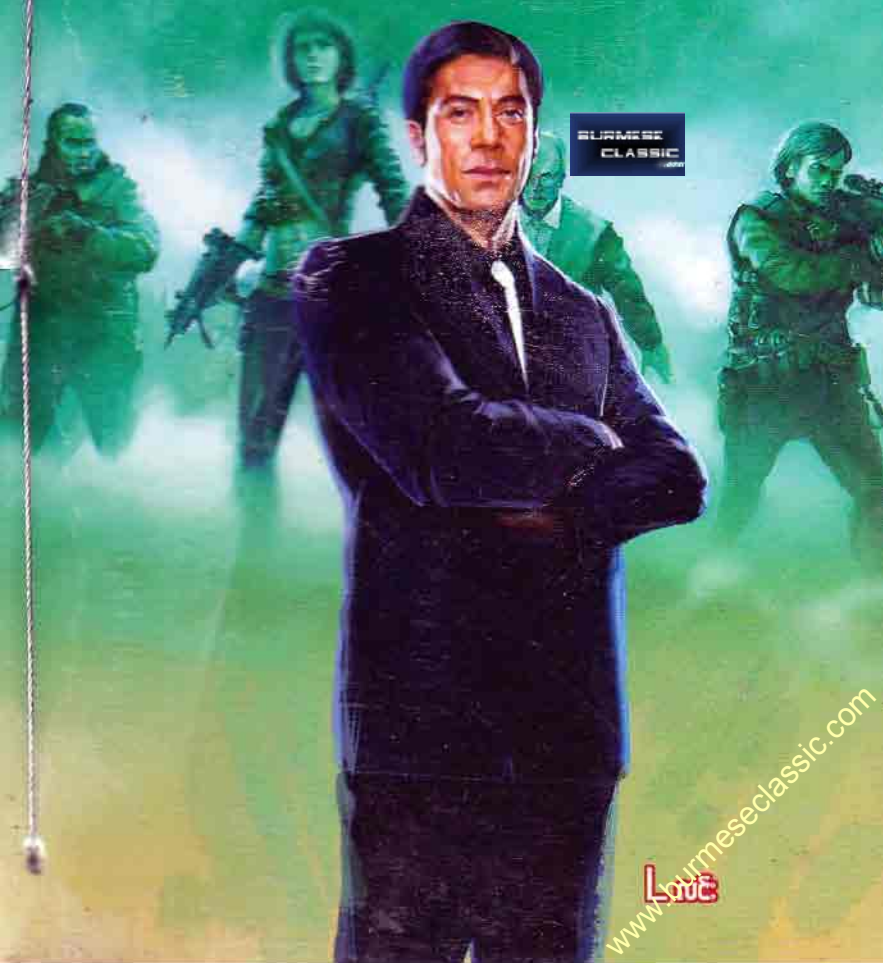

သတ္တမ္မန် စာပေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

ရွှေဘဝင်

ညီစေသော အလွမ်း

BURMESE CLASSIC

လာဇ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (၀၀၇၇၃)
 အမှတ်(၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း
 ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်ချက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁)
 သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
 တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ဂ)ရပ်ကွက်၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ကွန်ပျူတာ - ဖန်းအိမ်
- ဖြန့်ချိရေး - သစ္စာမွန်စာပေ
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

၈၉၅-၈၃

ရွှေဘဝင်
 ညီစေသောအလွမ်း/ရွှေဘဝင်။-ရန်ကုန်
 သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၆။
 ၂၀၆-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
 (၁) ညီစေသောအလွမ်း

သစ္စာမဲ့စာပေတိုက်

၂၀၁၂ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂)လမ်းအထက်

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၁-၅၄၁၄၂၁

အဖွင့်

ခြားနားခြင်းတွေနှင့် ရစ်ဖွဲ့ခဲ့ရသော ဆုံစည်းမှုလေးတစ်ခု
ဆိုပြောရရင် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူတန်းစားနှစ်ရပ်...။

တစ်ခုသော လူတန်းစားမှာ ဓနဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေ
ဆောက်ပပြီး အရောင်လက်နေတဲ့ လူကုံထံလူတန်းစားဖြစ်ပြီး
ဆိုရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်းတွင်နေထိုင်ကြ၍ အနောက်ပိုင်းတွင်နေထိုင်
ကြသော လူတန်းစားအများစုမှာ လက်လုပ်လက်စားဆင်းရဲသား
လူတန်းစားများဖြစ်ကြသည်။ ထိုမညီမျှသော လူတန်းစား(၂)ရပ်
သည် တစ်ရပ်ကွက်တည်းတွင် အတူနေကြရခြင်းသည် ကံတရား
၏ သတ်မှတ်ချက်။

အကျင့်စာရိတ္တမှအစ ကွဲပြားသော ရပ်ကွက်ခွဲအပိုင်း(၂)

www.burmeseclassic.com

ပိုင်းကို ရေမြောင်းကြီးတစ်ခုက ပိုင်းခြားထားခဲ့သည်။ ရေမြောင်းကြီးဆိုပေမယ့် မိုးတွင်းကာလတွင်သာ ရေရှိပြီး နွေနှင့်ဆောင်းရာသီတို့တွင် ရေတစ်စက်တောင်မကျန်ခဲ့။ အရှေ့ပိုင်းနှင့်အနောက်ပိုင်း (၂)ခုကို သစ်သားတံတားကြီးတစ်ခုနှင့်ဆက်သွယ်သွားလာနေကြရသည်။

ထိုရပ်ကွက်တည်ရှိနေသည်မှာ ခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း(၅၀)ပြည့်လို့ ရွှေရတုနှစ်ကိုရောက်ခဲ့လေပြီ။ နှစ်ဖက်ဆက်ဆံရေးမှာ ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိခဲ့။ ချမ်းသာသောသူတွေက ဆင်းရဲမွဲတေသူတွေကို မတူမတန်တဲ့သဘောထားတွေကြောင့် သင့်မြတ်ခြင်းမရှိခဲ့ကြပေ။

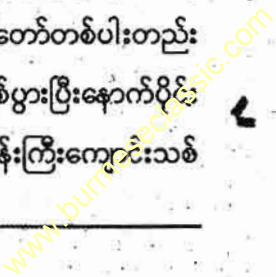
တစ်ခုတော့ရှိ၏။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆက်ဆံရေး မရှိကြပေမယ့် ရန်သူတွေအဆင့်ထိတော့ မရောက်ခဲ့ကြပါ။ လူဆင်းရဲတွေက သူတို့ဘဝ သူတို့အလုပ်တွေနှင့် သူတို့အပိုင်းကလေးမှာ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုတည်နေသလို ချမ်းသာခြင်းတွေနှင့်နေထိုင်ကြတဲ့ သူတွေကလည်း သူတို့ဘဝတွေနှင့်သူတို့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် အပိုင်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့အချင်းချင်းမဆက်ဆံကြပေမယ့် အပိုင်းနှစ်ခုလုံး

ဖြတ်သန်းသွားရတဲ့ လမ်းမကြီးကတော့ တစ်ခုတည်း...။ ငြိမ်းချမ်း
ရေးလမ်းမကြီးဟု ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ကမ္ဘည်းထိုးခဲ့
တာကြောင့် ဘယ်သူမှ ထိုအမည်ကို ပြောင်းလွဲခွင့်မရ။

လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်လောက်ကစပြီး တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်
ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့တာလေးတစ်ခုတော့ရှိခဲ့ဘူးသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း
တွင် အရင်လူကြီးတွေလက်ထက်က အရှေ့ပိုင်းတစ်လှည့်၊
အနောက်ပိုင်းတစ်လှည့် လူကြီးတင်မြှောက်ပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့ပေမယ့်
နောက်ပိုင်းတွင် ချမ်းသာသူတွေက သူတို့သာလျှင် ရပ်ကွက်ကို
အုပ်ချုပ်ချင်လာတာကြောင့် တစ်ဖက်မှ လက်မခံတော့ဘဲ မြို့နယ်၊
ခရိုင်၊ တိုင်းထိအောင်ရောက်ပြီး နောက်ဆုံး သူ့အပိုင်းသူအုပ်ချုပ်၊
သူ့လူကြီးသူရွေးချယ်စနစ်ကို ကျင့်သုံးတော့မှ အငြင်းပွားမှုပြီးဆုံး
သွားတော့သည်။

နောက်တစ်ခုကျန်တာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတည်ရှိမှု ပြဿနာ
ပင်ဖြစ်သည်။ ရှေးယခင်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
ရပ်ကွက်အနောက်ပိုင်းတွင် တည်ရှိပြီး ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း
ထို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပေမယ့် အငြင်းပွားမှုဖြစ်ပွားပြီးနောက်ပိုင်း
တွင် အရှေ့ပိုင်း သူဌေးအင်အားစုတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းသစ်

၀ ရွှေဘဝ

တစ်ကျောင်း ဆောက်ပြီးဆရာတော်ကို သူတို့အရှေ့ပိုင်းတွင်သာ သီတင်းသုံးရန် ပင့်ဆောင်ကြသောကြောင့် အနောက်ပိုင်းသားတို့ မကျေနပ်မှု မဖြစ်ပေါ်စေရန် အရှေ့ပိုင်းသားတို့ သဘောကျ ကြည်ညိုသော သံဃာတစ်ပါးကို ရွေးချယ်ခိုင်းပြီးအရှေ့ပိုင်း ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခိုင်းရတော့သည်။ ယခင်က ပြုလုပ်ခဲ့ သော ကထိန်ပွဲတော်နှင့်တခြားသော ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတွေကိုပါ အရှေ့ ပိုင်းမှ သီးသန့်ခွဲခြားပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့တော့သည်။

သို့ပေမယ့် အရှေ့ပိုင်းကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးသော ဆရာ တော်မှာ ဆရာတော်ကြီးကိုကျော်လွန်ပြီးဘာမှမလုပ်ခဲ့ပေ။ ဘာသာ ရေးပွဲတွေကို ခွဲခြားပြီးသတ်မှတ်ပြုလုပ်တာကိုခွင့်ပြုပေမယ့် ဆရာ တော်ကြီးကို ချန်လှပ်ပြီး မပင့်မဖိတ်လုပ်တာမျိုးကို လက်မခံ သဖြင့် အရှေ့ပိုင်း အနောက်ပိုင်း ဘာသာရေးပွဲတွေတွင် ဆရာတော် ကြီးကိုယ်တိုင်ဦးစီးဆောင်ရွက်ရသည်။ ဒီပေါ်မှာတော့ အရှေ့ ပိုင်းသားတို့ ဆင်ခြေမတက်ရဲကြပါ။

ထိုကဲ့သို့ ဖြတ်သန်းခဲ့သော ရပ်ကွက်မှာ နှစ်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတုနှစ်အတွင်းကိုရောက်လာသောကြောင့် နှစ်ဖက်လား အပိုင် သားတွေမှာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေကို ပြုလုပ်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်နေကြ

လေပြီ။ ချမ်းသာသော သူတွေမှာတော့ ငွေလမ်းခင်းပြီး ရွှေရတု
 ပွဲကြီးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသလို..
 ဆင်းရဲသားတွေမှာလည်း သူတို့တတ်နိုင်သောငွေကြေးအင်အား
 လေးနှင့် ပြုလုပ်နိုင်ရေးကို ကြိုးစားနေကြသည်။ ထိုကာလလေး
 မှ စတင်ခဲ့သော အမုန်းတရားမီးတွေရဲ့လောင်ကျွမ်းမှုတို့သည်..
 ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတွေ
 အတွက် နှစ်(၅၀) ပြည့် ရွှေရတုအမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်နေ့
 ရက်ကြီးပင်ဖြစ်တော့သည်။

x x x

အခန်း (၁)

အနောက်ပိုင်းထိပ်ရှိ “ဆည်းဆာဆုံချိန်” လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေးကို မှောင်စပျိုးပြီဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်တွေ ရောက်ရှိလာပြီးဆိုင်မှာပြတဲ ဗီဒီယိုကားနှင့် သီချင်းကို ကြည့်ရှု နားထောင်ကြသည်။

ရပ်ကွက်အနောက်ပိုင်းတွင် အပေါ်စက်၊ အောက်စက်ပိုင်သူ ကို လက်ချိုးရေတွက်၍ရသည်။ အများစုမှာ ထမင်းနပ်မှန်အောင် ရုန်းကန်နေကြရတဲ့ လူတွေဖြစ်ကြသည်။ အနောက်ပိုင်းတွင် အကောင်းဆုံးနေရာဟူ၍ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးပင်ရှိသည်။

“နိုင်...မင်းဘာလုပ်မယ်လို့စိတ်ကူးထားလဲ”

“မင်းစကားကြီးက ခရီးမပေါက်လိုက်တာကွာ၊ မင်းဘာ ပြောတာလဲ...ရွှေစံဘော်...”

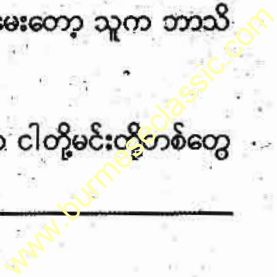
တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားငယ်ပေါင်းများဖြစ်ကြသော မဟာနိုင်၊ ရွှေစံဘော်နှင့်ရဲထက်ကိုတို့(၃)ဦးမှာ အနောက်ပိုင်း၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည်။ အပိုင်းထဲတွင် ကောင်း သောကိစ္စတွေဆို ရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်တတ်သလို၊ ရန်ပွဲနှင့်လောင်း ကစားပွဲတွေမှာလည်း နာမည်ရသူများဖြစ်ကြသည်။ ရပ်ကွက် လူကြီးတွေနှင့်အဆင်ပြေတဲ့အခါပြေပြီး မပြေသည့်အကြိမ်လည်း ရှိတတ်သည်။

“ရွှေရတုကိစ္စကိုပြောတာကွ”

“ရွှေရတုကိစ္စက ငါတို့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ လူကြီးတွေ၊ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ နေတိုင်းစည်းဝေးပြီး စကားပြောနေတာပဲ၊ သူတို့ စီစဉ်မှာပေါ့၊ ဒါများ ငါ့လာပြီး မေးရတယ်လို့၊ ဥက္ကဋ္ဌက မင်း ဦးလေးပဲ၊ သူ့ကိုသွားပြီးမေးပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ စံဘော်ရာ၊ ‘နိုင်’ ကိုမေးတော့ သူက ဘာသိ မှာလဲကွ”

“ခက်နေပြီ.. ငါပြောတဲ့သဘောက ငါတို့မင်းတို့ဟစ်တွေ

ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတဲ့ ဆန္ဒကိုမေးနေတာ”

“စံဘော်...မင်းရှူးနေပြီ”

“ငါက ဘာလို့ရှူးရမှာလဲကွ”

“ရွှေရတုပွဲအတွက် ငါတို့လုပ်ချင်တာကို မင်းဦးလေးဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခွင့်ပြုမှာမို့လား၊ ခုတောင် သတင်းတွေထွက်နေတယ်၊ ရွှေရတုပွဲကျရင် ငါတို့(၃)ယောက်ကို ရဲစခန်းမှာသွားပြီး ထိန်းသိမ်းထားမယ်လေးဘာလေးနဲ့၊ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်လို ရာဇဝင်လူမိုက်ကြီးတွေ ကျနေတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဥက္ကဋ္ဌရွှေရင် မင်းဦးလေးကတော့ ဆောရီးပဲ”

“မင်းကသာ ဆောရီးပြောနေ၊ ငါတို့အနောက်ပိုင်းမှာ သူလို ပြောရဲဆိုရဲတဲ့သူက တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“တောက်...ဒုန်း...”

“ဟာ...နိုင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထုပြီးတောက်ခေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် စံဘော်ရော၊ ရဲထက်ကိုပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ငါ မကျေနပ်တာ ဒါပဲကွ၊ ငါတို့အပိုင်းထဲကလူကြီးတွေ

က ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ အားနည်းချက်တစ်ခုလို့သဘောထားပြီး လူတောသူတောမတိုးရဲတာကို စိတ်ပျက်တာ၊ ငါသာ ဥက္ကဋ္ဌတက်ပြီးလုပ်ပြလိုက်ချင်တယ်”

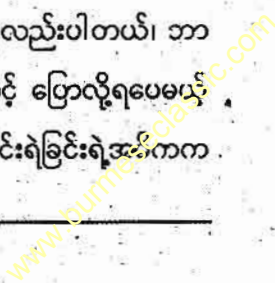
“နိုင်...ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းသာ ငါတို့အပိုင်းကဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ရင် အရှေ့ပိုင်းနဲ့ ရန်ပွဲတွေဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“သိပ်ပြီး သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ‘နိုင်’ ဆိုတဲ့ကောင်ဘယ်လို လူဆိုတာ သိသွားစေရမယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုပြောရင် ငါက နှိမ်ပြီးပြောတယ်လို့ထင်ဦးမယ်၊ ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ရင်တောင် ဗဟုသုတလေးတော့ လေ့လာသင့်တယ်ကွာ၊ ငါအရှေ့ပိုင်းကို မုန်းတီးတာ ချမ်းသာခြင်း၊ ငွေရှိခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ငွေနဲ့အနိုင်ကျင့်တာတွေ၊ လူလူချင်းခွဲခြားဆက်ဆံတာတွေကို မုန်းတာ၊ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ကံတရားနဲ့လည်းဆိုင်တယ်၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ညံ့ဖျင်းမှုလည်းပါတယ်၊ ဘာသာရေးနဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင် အတိတ်ကံကြောင့် ပြောလို့ရပေမယ့် လက်ရှိဘဝတစ်ခုနဲ့တွက်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ဆင်းရဲခြင်းရဲ့အကြောင်းကက

ငါတို့ပဲ..”

“ရှင်းစမ်းပါဦး၊ မင်းပြောတာကို နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်မမီတာလို့ ဝန်ခံစမ်း
ကြာ”

“ရဲထက်ကို မင်းက ငါ့ထက်တစ်တန်းပဲပိုတဲ့ကောင်ပါ
ကြာ၊ ငါက ၇ တန်း၊ မင်းက ၈ တန်းလောက်တက်ခဲ့ရတာကို
အမှတ်ယူပြီး ပြောမနေနဲ့၊ မင်းရောသိလို့လား”

“မသိဘူး”

သူတို့သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်ထဲတွင် မဟာနိုင်တစ်
ယောက်သာ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်သခိုင်းဘာသာဖြင့် စာပေး
စာယူတက်နေသူတစ်ဦး၊ မဟာနိုင်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်
ဖြစ်သူမှာ ဆိုက်ကားနင်းရင်း ကားဖြင့်တိုက်မိပြီးဆုံးပါးသွားခဲ့
ပြီး မိခင်ဒေါ်ခင်ပုံတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်ကို ဈေးဗန်း
ခေါင်းရွက်ပြီး တက္ကသိုလ်ထိထားခဲ့သူ... မဟာနိုင်သည် ဆိုးပေ
မှုရှိခဲ့ပေမယ့် ပညာရေးကိုတော့ ကြိုးစားသူတစ်ဦး...။

“မင်းတို့ ငါရှင်းပြတာကို နားထောင်မှာလား၊ နှိပ်နှိပ်
ကြမှာလား”

“နားထောင်မယ်..ပြော”

“ငါ့မိဘက ဆင်းရဲလို့ ငါတို့ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကို မင်း တို့လက်ခံလား”

“လက်ခံတာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ၊ ငါ့မိဘတွေဆင်းရဲခဲ့တာ အဘိုးအဘွားကြောင့် လို့ ပြောရင် ရနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် မိဘလက်ထက်မှာ ချမ်းချမ်း သာသာနေခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်တူထောင်တော့မှ ဆင်းရဲသွား ရတဲ့သူတွေလည်းရှိတယ်၊ ရဲထက်ကိုမိဘတွေလိုပေါ့ကွာ၊ ဟုတ် တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ငါ့အဘိုးအဘွားတွေဆီက ငါ့မိဘတွေ အမွေရလိုက်တာမနည်းဘူး၊ အဖေရော အမေရော မထိန်းသိမ်း နိုင်လို့ ခုလို ဆင်းရဲသွားကြတာ”

“အဓိကသော့ချက်က ငါတို့ရဲ့လက်ရှိဘဝမှာနေထိုင်ကြတဲ့ မိဘတွေနဲ့ ငါတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေ အားနည်းတာကြောင့်ဆင်းရဲ နေတယ်လို့ပြောရင်အသေချာဆုံးပဲ”

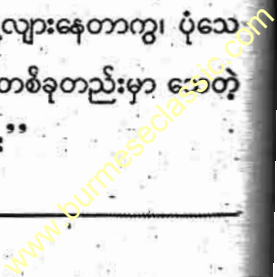
“ဒီတော့ မိဘတွေကို အပြစ်ပုံချပြီး ကိုယ်ဆင်းရဲနေတာ ကို ဝမ်းနည်းနေလို့မရဘူး၊ ငါတို့လက်ထက်မှာကြိုးစားပြီး ဆင်း

ရဲခြင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဖြုတ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှ ဆင်းရဲခြင်းမျိုးဆက်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်မှာကွ”

“မင်းပြောသလို ငါတို့တစ်တွေ ဆင်းရဲခြင်းဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အားမာန်တွေအပြည့်နဲ့ ကြိုးစားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ခုချိန်ထိ ငါတို့လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့အလုပ်တွေက ချမ်းသာဖို့ဝေးလို့ ထမင်းတောင် နပ်မမှန်ချင်ဘူး”

ရဲထက်ကိုနှင့်စံဘော်တို့၏ နေ့စဉ်ဝမ်းရေးအတွက် ရပ်တည်ရုန်းကန်နေရသောဘဝမှာတကယ်ပင် ကျပ်တည်းကြသည်။ ရဲထက်ကိုက သီရိမင်္ဂလာဈေး ငါးဒိုင်တွင်လုပ်ကိုင်နေသူ၊ စံဘော်ကတော့ မနက်ပိုင်းတွင် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေလိုက်ရောင်းပြီး နေ့လယ်နှင့်ညပိုင်းတွင် ရုပ်ကွက်ထဲလှည့်၍ ဈေးရောင်းရသူ၊ သူတို့ (၃)ယောက်ထဲတွင် မဟာနိုင်တစ်ယောက်သာ ကားဝပ်ရှေ့တွင် ထမင်းစား ပညာသင်ဘဝနှင့်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကို ရောက်မှ လခစားစက်ပြင်သမားဖြစ်ခဲ့ရသူ။

“ရဲထက်ကို..လူ့ဘဝဆိုတာ ရွေ့လျားနေတာကွ။ ပုံသေတွက်မထားနဲ့၊ မင်းတို့ဘဝတွေကို နေရာတစ်ခုတည်းမှာ ဘေးတုံ့ထိ ရပ်တည်မယ်လို့စိတ်ကူးထားလို့လား”

“ဒီလိုတော့ မစဉ်းစားထားပါဘူး၊ ခုအလုပ်ထက်ကောင်း တဲ့အလုပ်တွေရင် ပြောင်းပြီးလုပ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲတွေးထားရမယ်၊ ကောင်းသထက်ကောင်းတာ တွေကို ရှာဖွေပြီး ဘဝအောင်မြင်မှုထိပ်ဆုံးကိုရောက်အောင် တက် ရဗျာ၊ ငါလည်း ခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကနေ တိုးတက်မယ့်နေရာကို တွေ့ရင် ပြောင်းပြီးလုပ်မှာပဲ၊ အဆင်ပြေရုံနဲ့တော့ ကျေနပ်နေလို့ ရော့”

“နိုင်..ဘဝဒဿနတွေ ခဏဖြတ်ပြီး စောစောက ငါ ပြောတဲ့ရွှေရတုကိစ္စကို စကားဆက်ရအောင်”

“စံဘော်.. မင်းကရွှေရတုပွဲကိုဘာလို့သံယောဇဉ်တွယ် နုတ်တာလဲကွ၊ ငါတို့နဲ့အဝေးကြီးဖြစ်နေတာ”

“ဒီလိုကြီးတော့ တွေးမထားပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ငါတို့ မမိ ဆိုက်တဲ့ ငွေရတုပွဲတော်တုန်းက ရှုံးကြွေးတစ်ခုကို ပြန်ပြီးဆပ် နိုင်လို့”

“မင်းစကားက ဘာလဲဟ၊ ကိုယ်တောင်မမွေးသေးတဲ့ ခွဲကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှုံးကြွေးဆပ်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ စံဘော်ရာ၊ ငွေရတုတော်က

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းမသိရဘဲနဲ့ ဘာလို့ငါတို့က ရှုံးကြွေးဆပ်ရမှာလဲကွ”

“အေး..မင်းတို့မသိရင် ငါပြောပြမယ် နားထောင်”

“စံဘော်.. မင်းနဲ့ငါတို့က အသက်ရွယ်တူတွေလေ”

“အေးလေ..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက ပြောပြမယ်ဆိုတော့ ငွေရတုခေတ်ကိုမင်းက မိခဲ့လို့လား”

“ရဲထက်..မင်းတော်တော်အရစ်ရှည်တဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး မင်းခေါင်းနဲ့တွေးကြည့်ပါလား၊ ငါပြောပြမယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေဆီက တစ်ဆင့်ကြားပြီးပြောပြမှာ ခွေးကောင်ရဲ့”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ကြံခဲ့သလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့”

“ကဲ..စံဘော်... မင်းငွေရတုရာဇဝင်ကိုပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုကွ..ငွေရတုပွဲကိုပြုလုပ်ကြဖို့ အပိုင်း(၂)ပိုင်းခွဲနှုတ်ပြီး နေရာရွေးခဲ့ကြတယ်၊ ခုလို တစ်နေရာစီလုပ်တာမျိုးကို ငွေရတုကြောင့်ဖြစ်သွားရတာ”

“ဆက်ပြီး ပြောပါဦး”

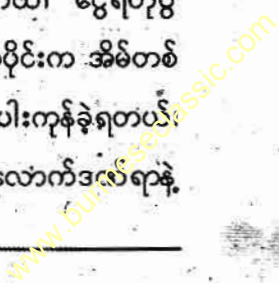
“မဲနိုက်တော့ ငါတို့အနောက်ပိုင်းက ပေါက်တယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ဖက်ကြိုတင်သဘောတူညီထားတဲ့အတိုင်း ပေါက်တဲ့ဘက်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့ရင် ကုန်ကျငွေတစ်ဝက်ကို ပေးရမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း တောင်းတော့ အရှေ့ပိုင်းက မပေးချင်ဘူး၊ ဆရာတော်ကြီးကြောင့် ပေးရပေမယ့် ငွေရတုပွဲကို သူတို့ဘက်က ပျက်အောင်ကြံစည်ခဲ့ ကြတယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြံစည်ခဲ့တာလဲ”

“ပထမဦးဆုံး ငွေကိုင်တဲ့ဦးလှသောင်းကိုအယုံသွင်း စည်း ရုံးပြီး အရက်တွေတိုက်ပြီး သူတို့ဘက်ကပေးလိုက်တဲ့ငွေတွေကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ပြန်ရအောင်ယူခဲ့တယ်၊ ဦးလှသောင်းကိုလည်း ငွေတွေအလွဲသုံးစားမှုနဲ့ထောင်ထဲကိုပို့ခဲ့တယ်”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

“ဒီထက်ပိုပြီး မိုက်ရိုင်းတာရှိသေးတယ်၊ ငွေရတုပွဲ မရောက်ခင် (၃)ရက်လောက်အလိုမှာ ငါတို့အပိုင်းက အိမ်တစ် အိမ်ကို မီးဝင်ပြီးရှို့ခဲ့လို့ ရပ်ကွက်တစ်ဝက်နီးပါးကုန်ခဲ့ရတယ်၊ လူ(၅)ဦးလောက်သေဆုံးပြီး (၁၀)ယောက်လောက်ဒဏ်ရာနဲ့

ဆေးရုံကို ပို့ခဲ့ရတယ်...”

“မီးဝင်ပြီးရှိတဲ့ကောင်ကို မမိဘူးလား?”

“မမိဘူး...ထင်တဲ့အဆင့်လောက်နဲ့ပဲ ပွဲကပြီးသွားတယ်”

“ဒါဆို ငွေရတုပွဲလည်းမဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ငါတို့အနောက်ပိုင်းကတော့ ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး
သူတို့အရှေ့ပိုင်းကတော့ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ကျင်းပခဲ့ကြတယ်”

“တစ်ဖက်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကူညီတဲ့အပြင်
သူတို့ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြတယ်၊ ငါသာ တန်ခိုးရှိရင် ဒင်းတို့အပိုင်
ကို အမှုန့်ချေပစ်တယ်”

ရဲထက်ကိုတစ်ယောက် မကျေမနပ်နှင့်ပြောနေပေမယ့်
မဟာနိုင်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာလေးလေးနက်နက်
ခံစားနေရ၏။

“ခုလည်း သတင်းကြားနေရတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ရွှေရတုပွဲကို သူတို့အပိုင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တယ်ဆိုတာ မမြင်
စေရဘူးတဲ့၊ ရအောင်ဖျက်မယ်လို့ပြောနေကြတယ်”

“ဘာကွ...ဒင်းတို့လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမလား၊ ငွေရတု

ခေတ်ကပဲရမယ်၊ ရွှေရတုခေတ်မှာတော့ မရတော့ဘူးမှတ်”

“မင်း သတင်းက သေချာလား စံဘော်..”

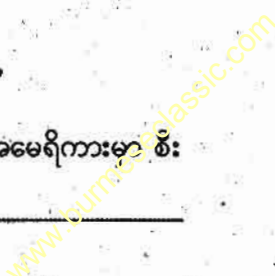
“သေချာသလောက်ရှိတယ်၊ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲဆိုရင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲက ငါ့သူငယ်ချင်း စိန်ချစ်ဆိုတဲ့ကောင်စာ ရေပိုက်ပြင်ရင်း အရှေ့ပိုင်းလူကြီးတွေစုပြီး ပြောနေတာကို သူ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာကွ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လုပ်မလဲဆိုတာတော့ မသိခဲ့ရဘူး”

“စံဘော်.. အရှေ့ပိုင်းမှာ ဩဇာအရှိဆုံးက ဘယ်သူလဲ.. မင်းသိလား”

“သိပ်ပြီး သိတာပေါ့ကွာ၊ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်.. အရှေ့ပိုင်းသူဌေးအားလုံးထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လို့ပြောလို့ရတယ်၊ ချမ်းသာချက်ကပြောမနေနဲ့.. မြန်မာပြည်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ထုမ္မဏီကြီးကိုထူထောင်ထားတာ၊ သား(၃)ယောက်၊ သမီးစာစံယောက်ရှိတယ်၊ သမီးကတော့ သူ့အမေနေတဲ့အမေရိကားမှာသွားပြီးနေတယ်”

“သူတို့လင်မယားက ကွဲနေတာလား”

“မကွဲကြပါဘူး၊ မိန်းမလုပ်တဲ့သူက အမေရိကားမှာ စီး

ပွားရေးလုပ်နေတာ၊ မြန်မာပြည်ကို သွားတစ်လှည့်၊ ပြန်တစ်လှည့်ပေါ့ကွာ၊ သမီးကတော့ (၁၀)တန်းထိ မြန်မာပြည်မှာကျောင်းနေပြီး (၁၀)တန်းအောင်တော့ အမေရိကန်မှာ ကျောင်းသွားပြီး တက်တာ၊ နာမည်တွေတော့မသိဘူး၊ သူ့သား(၃)ယောက်က တော့ လက်သံတော်တော်ပြောင်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ဘေးမှာ တပည့်တွေ မွေးပြီး အရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးထားတာ..”

“ဒီလူကြီး သမိုင်းကြောင်းကိုထားလိုက်ပါ၊ မင်းဆက်ပြီး ပြောချင်တာကိုပြော”

“ငါတို့အပိုင်းက လူတွေက ငွေရတုတုနန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို သွေးပျက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပွဲတော်ပုံစံမျိုးကို မလုပ်တော့ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်ရုံလောက်ပဲ လုပ်မယ်လို့ပြောနေကြတယ်”

“လူကြီးတွေက သွေးကြောင်လွန်းအားကြီးပါတယ်ကွာ”

ရဲထက်ကို ခံပြင်းစွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် နိုင်ကို ငါကပြောနေတာ၊ အရှင်းဆုံးပြောရင် ငါတို့အုပ်စုလောက်ပဲ အပိုင်းထဲမှာ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်နိုင်တာ တခြားကောင်တွေက ခိုင်းရင်လုပ်မယ်၊ ဦးဆောင်ပြီးဘာတစ်ခုခု

လုပ်နိုင်ကြဘူး”

မဟာနိုင်တို့ရပ်ကွက်တွင် သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်၊ သင်္ကြန်ပွဲတော်တွေကို မဟာနိုင်တို့ကပဲ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

“နိုင်...”

“စံဘော်...ခဏလေး...စကားမပြောဘဲနေဦး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာ”

မဟာနိုင် လက်ကျန်ရေရွေးကလေးကိုမော့သောက်ပြီး

“ရွှေရတုပွဲတော်က ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

“ဒီနေ့ပါ အပါဆိုရင် ရက်(၂၀)လောက်ပဲလိုတော့တယ်”

“အချိန်က သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူးပဲ၊ စံဘော်နဲ့ ရဲထက်ကို... နက်ဖြန် ဘုန်းကြီးကျောင်းဧရပ်ကို ရပ်ကွက်ထဲကလူငယ်တွေ တို့ ညနေပိုင်း လူစုံခေါ်လိုက်ကွာ၊ ငါတို့လူငယ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးဆိုင်ဝင်ပြီးမှ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ကြမယ်”

“လူကြီးတွေကိုခေါ်ဦးမှာလား”

“သူတို့ကို အကြောင်းမကြားနဲ့ဦး၊ ငါတို့ဘက်ကနေ ခိုင်

ခိုင်စာမာလုပ်ကိုင်ပြီးမှ သူတို့ကိုအသိပေးမယ်”

“သူတို့က ကန့်ကွက်ရင်ရော..”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်ပြီး လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါတို့လူငယ်တွေ ဘာ လုပ်လုပ် ဘယ်လိုပိုင်းပြီးလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မလုပ်ကြ ဖို့ကို အရင်ဆုံးပြောတာပဲ၊ သူတို့ကို အသိမပေးဘဲလုပ်ရင် ကိုယ့် ဘက်က သိပ်ပြီး ရိုင်းသွားရာကျမှာစိုးလို့သာ အသိပေးရတာ၊ ပြောရုံ မပြောချင်ဘူး”

“လူကြီးတွေထဲမှာ ဦးရဲတစ်ယောက်ပဲ လူငယ်တွေဘက် ကနေ ရပ်တည်ပေးတဲ့သူရှိတယ်”

“ရဲထက်ကို..ဦးရဲဆိုလို့ မနက်ဖြန်ကိစ္စကို ဦးရဲကိုသွား ပြီးအသိပေးဦးနော်..”

“အေးပါကွာ”

ဦးရဲမောင်သည် စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တိုက်ပွဲတစ်ခု မှာ ခြေထောက်တွင်ဒဏ်ရာရခဲ့၍ တပ်မတော်မှ အနားယူထားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အပိုင်းထဲတွင် လူငယ်တွေလုပ်သမျှကို လူကြီးတွေ နှင့် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ရပ်တည်ပေးခဲ့သူ...။

x x x

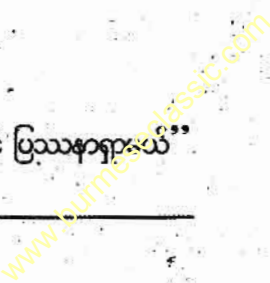
အခန်း (၂)

လူငယ်တွေအားလုံး ရွှေရတုပွဲတော်ပြုလုပ်ကြဖို့ တညီ တညွတ်တည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမယ့် မဟာနိုင်တို့ လူငယ်တွေမှာ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အားနည်းမှုရှိ၏။ ရွှေရတု ပွဲတော်အတွက် ကုန်ကျငွေမှာ ခေါင်းခဲစရာဖြစ်လာခဲ့၏။

“လူကြီးတွေဆီမှာ ရုံပုံငွေတွေရှိနေတာပဲကွာ၊ ဒီထဲက ထုတ်ပြီး သုံးရမှာပေါ့”

“လူကြီးတွေက ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မရ ရအောင်တောင်းမယ်ကွာ၊ မပေးရင် ပြဿနာရှာမယ်”

လူငယ်တွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပြောနေကြသည်။ ချိုင်းထောက်ဘေးချပြီး ထိုင်နေသော ဦးရဲ မနေသာတော့...

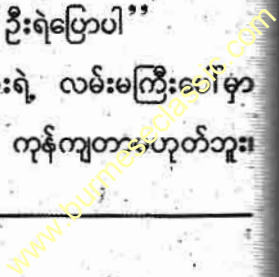
“အားလုံး ဦးရဲ ပြောတာကိုနားထောင်ကြဦး”

စကားပြောသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ဦးရဲကို လူငယ်အားလုံးက လေးစားကြည်ညိုသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ လူကြီးတွေဆီက ငွေကိုမျှော်ကိုးမယ်ဆိုရင် ရွှေရတုပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့က မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ဘက်က အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးရဲ ပြောချင်တာကတော့ ခုရွှေရတုပွဲကို မင်းတို့လူငယ်တွေ ကိုယ်ထုကိုယ်ထ ကြိုးစားပြီးလုပ်တာကိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ပွဲတော်တစ်ခုလုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေကုန်နိုင်ရင် ကုန်နိုင်သလောက်ချဲ့ပြီး လုပ်လို့ရသလို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အားနဲ့အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်လို့လည်း ရနေတာပဲ၊ အဓိကကတော့ ငါတို့အားလုံး ရွှေရတုပွဲကလေးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပါဝင်ဆင်နွှဲဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲဆိုတာကို ဦးရဲပြောပါ”

“ပထမ ငါတို့အပိုင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ လမ်းမကြီးခေါ်မှာ ကာတွန်းမီးပုံးတွေ ချိတ်ဆွဲမယ်၊ ဘာမှ ကုန်ကျတော့မဟုတ်ဘူး၊

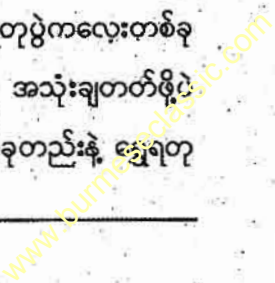

လူညီညီနဲ့ ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြရမယ်။ ဒုတိယ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲကလေး လုပ်မယ်။ တတိယကတော့ ဟာသ တေးသရုပ်ဖော်ကလေးနဲ့ အဆုံးသတ်မယ်။ ဒီကုန်ကျငွေဟာ သိပ်မများဘူး။ မင်းတို့လူငယ်တွေ စုလိုက်ရင် ရတယ်..”

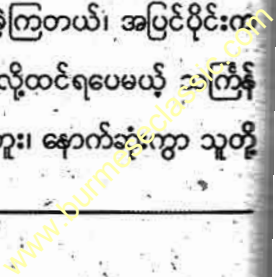
“သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ ငွေစုကြမယ်ဟေ့...”

လူငယ်အားလုံးတက်ကြွစွာ လက်ခံကြတော့သည်။ လုပ်တိုင်ရမည့် အပိုင်းတွေကို တာဝန်ကိုယ်စီခွဲဝေကြပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြပြီး ဧရပ်ပေါ်တွင် မဟာနိုင်၊ ဦးရဲ၊ စံဘော်၊ ရဲထက်ကိုတို့သာ ထွန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“အရှေ့ပိုင်းနဲ့ငါတို့ကြားမှာ ငွေကြောင့်ကွာခြားပေမယ့် ခုလို ပွဲတော်တွေလုပ်တဲ့အခါ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော်တဲ့သူတွေရှိတယ်။ ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကာတွန်းဆွဲနေတဲ့ ကိုသောင်းဟန်၊ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် တယောဆရာကြီး ဦးဘမြင့်၊ ဟာသဇာတ်လမ်းတွေကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိုသာလှတို့နဲ့ လုပ်ကိုင်ရင် ရိုးရိုးလေးနဲ့လှပတဲ့ ရွှေရတုပွဲကလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီလူတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးချတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ အရှေ့ပိုင်းက ငွေကြေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ရွှေရတု

ပွဲကို လုပ်တာပါ။ သူတို့မှာ အနုပညာဆန်တဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ပညာရှင်တွေ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူသာသလဲဆိုတာ ဘေးရပ်ကွက်တွေက ဆုံးဖြတ်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကြီးစားဖို့ပဲလိုတယ်။ တခြားမကြည့်နဲ့ မနှစ်က သင်္ကြန်တုန်းက သူတို့ဘက်နဲ့ငါတို့ဘက်မှာ ဘာတွေကွာခြားသွားလဲ။ သူတို့က ငွေကြေးတွေအကုန်ခံပြီး စတိတ်ရှိုးကြီးတွေလုပ်။ အဆိုတော်တွေငှားပြီးလုပ်ကြပေမယ့် ငါတို့ဘက်ကတော့ ရပ်ကွက်လူငယ်တွေနဲ့ မနက်ပိုင်းမှာ စတုဒီသာကျွေး၊ ညပိုင်းမှာ ဖျော်ဖြေပွဲကလေးလုပ်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကလေး သင်္ကြန်နေ့တွေကိုဆင်နွှဲခဲ့တယ်။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကျတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ကောင်းမှုပြုရင်း နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုခဲ့တယ်။ ရပ်ကွက်ရဲ့အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို နောက်ဆုံးအဖြေထုတ်တော့ သူတို့ဘက်မှာ ဘီယာခွဲတွေ၊ အရက်ပုလင်းတွေနဲ့ ရန်ပွဲတွေကို ရခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း ငွေကြေးပြဿနာတွေရှုပ်ထွေးတဲ့အသံတွေကြားခဲ့ရတယ်။ ငါတို့ဘက်အပိုင်းကတော့ ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲဆင်နွှဲရင်း ကုသိုလ်ရေးနဲ့အဆုံးသတ်ခဲ့ကြတယ်။ အပြင်ပိုင်းက ကြည့်ရင် သူတို့ဘက်က ခမ်းနားတယ်လို့ထင်ရပေမယ့် သင်္ကြန်ရဲ့အနှစ်သာရသဘောကို သူတို့မရခဲ့ကြဘူး။ နောက်ဆုံးကွာ သူတို့

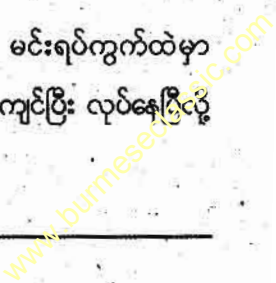
စတိတ်ရှိုးဝိုင်းစင်ကြီးကို ဖျက်ဖို့တောင် ငွေပေးပြီးခိုင်းခဲ့ရတယ်။ တစ်ယောက်မှ သစ်သားတစ်ချောင်းထွက်ပြီးမသယ်ပေးကြဘူး။ သူတို့ ညီညွတ်တယ်ဆိုတာ ငွေကြေးဓနရဲ့ ဟန်ဆောင်ညီညွတ် ရေးပါကွာ။ ငါတို့အနောက်ပိုင်းလူငယ်တွေကတော့ နှလုံးသား ထက်က ဆန္ဒတွေနဲ့ညီညွတ်ကြတာ။ ပြိုင်စရာမလိုဘဲ အောင်နိုင် မှုကို ရထားပြီးသားပဲ မဟာနိုင်...”

“ကျွန်တော်တို့ကသာ မပြိုင်တာ။ သူတို့က အမြဲပြိုင်ဆိုင် နေကြတာ ဦးရဲ...”

“ချမ်းသာတဲ့လူတော်တော်များများဟာ သူတို့လုပ်သမျှ တွေတိုင်းဟာ အောင်နိုင်မယ်လို့ထင်နေကြတာ သဘာဝပါပဲ ကွာ။ ငါတို့လို ဆင်းရဲသားအပိုင်းကလေးက သူတို့ထက်သာသွားမှာ ကို မလိုလားဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါတို့အပိုင်းကို သူတို့ရဲ့အောက်မှာ ရှိနေစေချင်တာ”

“ငွေနဲ့လွှမ်းမိုးချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ‘နိုင်’ရေ... မင်းရပ်ကွက်ထဲမှာ စတင်ပြီးလှုပ်ရှားလာကတည်းက သူတို့နဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်နေပြီလို့ ထင်နေကြမှာ...”

“ကျွန်တော် လုပ်တာ သူတို့နဲ့တခြားစီပါ။ ကိုယ့်ရပ်ကွက် အတွက်လုပ်နေတာ..”

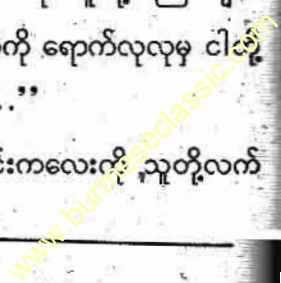
“မင်းဘက်ကတော့ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ဘက်က မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အပိုင်းကလူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ထိစဉ်းစားထားသလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လောက်ကတည်းက တို့အပိုင်းအုပ်ချုပ်ရေးကိုတောင် လွှဲပေးဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်”

“ဟာဗျာ..မဟုတ်တာ”

“ငါနဲ့အမာခံ(၁၀)ဦးလောက်က ကန့်ကွက်လို့ လွှဲပြောင်းရေးမဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီနှစ်တွေထဲက ဘာပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပဲလုပ်လုပ် ငါတို့ဘက်မှာဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီတုန်းကလည်း မင်းတို့အရမ်းကို ငယ်သေးတော့ ခုလို ဦးဆောင်ပြီးမလုပ်နိုင်ကြဘူးလေ။ ငါတို့အပိုင်းမှာ မင်းတို့အုပ်စုလေးပေါ်ထွက်လာမှ ငါတို့အပိုင်းမှာ ဘာသာရေးပွဲတွေ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေက အသက်ဝင်လာခဲ့တာ”

“မင်းကသာ မသိတာ၊ ငါနဲ့မင်းကို သူတို့အကြီးကျယ်ဆုံးမုန်းတီးနေတာ၊ သူတို့လက်အောက်ကို ရောက်လုလုမှ ငါတို့တစ်တွေက ပြန်ပြီးဆန့်ကျင်ခဲ့တာကိုး..”

“ဦးရဲရယ်..ကျွန်တော်တို့အပိုင်းကလေးကို သူတို့လက်

အောက်ရောက်တော့လည်း ဘာဖြစ်တာမို့လဲဗျာ၊ ဒါကို ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်လုပ်နေရတယ်လို့”

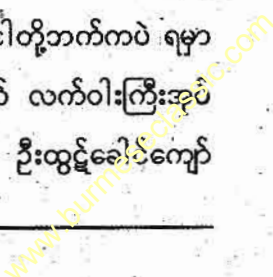
“အင်း..စံဘော် မင်းက ဒီလောက်ပဲ မြင်တာကိုး၊ သူတို့ ငါတို့ဘက်အခြမ်းကို ကြီးစိုးချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း..”

“ငါတို့ရပ်ကွက်ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းမကြီးအဆုံးမှာရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးကြောင့်ပဲ”

“ဟာ..ဒီကွင်းပြင်ကြီးကို သူတို့က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“နိုင်ငံတော် စီမံကိန်းတစ်ခုထဲမှာ ဒီကွင်းပြင်ကြီးဟာ ခေတ်မီစက်မှုဇုန်ကြီးတစ်ခုတည်ဆောက်တော့မှာလေ၊ ငွေမရှိတဲ့ မင်းတို့ငါတို့အတွက်တော့အနည်းဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ အအေးဆိုင်၊ လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နိုင်သလို သူတို့ဘက်က အကြီးမားဆုံးစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နိုင်ကြမှာပေါ့၊ တကယ်စက်မှုဇုန်ကြီးနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး အနီးကပ်ဆုံးအခွင့်အရေးကို ငါတို့ဘက်ကပဲ ရမှာလေ၊ သူတို့ဘက်က အဝေးကြီး ဒီအတွက် လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေတာဟေ့၊ သူတို့ထဲမှာ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်

၁၂ စန္ဒာဝင်

ဆိုတဲ့ လူဟာ အဆိုးဆုံးပဲ”

မဟာနိုင် ထိုအမည်ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကြားလိုက်ရပြန်ပြီဖြစ်သည်။

“သူက ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် အားမရနိုင်သေးဘူးလား”

“လောဘသမားဟာ ဘယ်တော့မှ အဆိုးသတ်တယ် မရှိဘူး မဟာနိုင်ရေ...ဟား...ဟား...ဟား...”

x x x

သံယောဇဉ် ဆုံမှတ်

မဟာနိုင် ပခုံးထက်သို့ လေးလံလှသော တာဝန်တစ်ခု
ချော့ရောက်လာသလို စိတ်အာရုံထဲတွင် ရွှေရတုပွဲတော်ကြီးအတွက်
သာဖြစ်နေ၏။ အရှေ့ပိုင်းမှ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းမကြီးတွင် မုံခံဦး
ကြီးကို ငွေကြေးကုန်ကျခံပြီး ပြုလုပ်သလို စတိတ်ရှိုးတီးဝိုင်းကြီး
ကို အဆိုတော်တွေနှင့်ငှားရမ်းပြီး ကျင်းပပြုလုပ်မယ့်သတင်းတွေ
အတော့ ပေါ်ထွက်နေလေပြီ။

မဟာနိုင်တို့ဘက်မှ ဘာသတင်းမှမထွက်သေးဘဲ သုပ်

စရာတွေကို ကြိတ်ပြီးလုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ဒီနေ့မြို့ထဲသို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ယူရန် စံဘော်နှင့်နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လက်ဖက်ရည်ဝင်ပြီးသောက်ရအောင် စံဘော်”

“သောက်လေ...”

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ နှစ်ယောက်သားဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီမှာပြီးသောက်ကြသည်။

“နိုင်...မုန့်လေးဘာလေး စားလို့မရဘူးလား”

“စံဘော်...ငါတို့လက်ထဲမှာ စုထားတဲ့ငွေလက်ကျန်ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်တောင် မဖြစ်မနေသောက်ချင်လွန်းလို့ ဝင်ပြီးသောက်တာ၊ မင်းဗိုက်ဆာနေရင် စားပါ”

“မစားချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဟူး... ‘နိုင်’ ဝယ်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေနဲ့ကုန်ကျစရာတွေက အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ဆောင်းဘောက်ဖိုးစရံပေးစရာလည်းရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ငွေထပ်ပြီး ကောက်ရင်ကောင်းမလား”

“ထပ်ပြီးတော့ မကောက်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ ငါတို့ကောင်တွေ ခုထည့်ထားတဲ့ငွေက နည်းလှပေမယ့် ဟူတို့ အနေ

နဲ့ အတော့်ကိုများနေပြီ၊ မကောက်ရက်တော့ဘူး စံဘော်၊ ဦးရဲ
ဆီက သူ့ဇနီး လက်စွပ်ကလေးတော့ ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါလေး
ကိုရောင်းပြီး ရတနာတွေကိုထည့်ပြီးသုံးတဲ့”

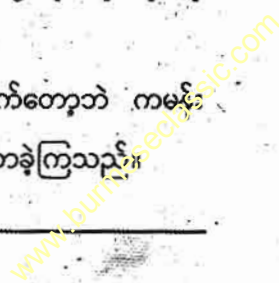
“ဟင်..”

“သူတို့ဇနီးမောင်နှံရဲ့ မင်္ဂလာဦးအမှတ်တရဆိုလို့ ဒီလက်
စွပ်ကလေးပဲရှိတော့တာ၊ ငါတော့ မရောင်းရက်ပါဘူးကွာ၊ ရောင်း
ရင်လည်းဘာမှ မရဘူး”

“အချိန်က ကပ်နေပြီ ‘နိုင်’ ..တစ်ခုခုတော့လုပ်ရတော့
မယ်”

“ငါလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ အလုပ်ရှင်ဆီက လစာ
ကြိုပြီးထုတ်ထားတာလည်းကုန်ပြီ၊ ဒီကြားထဲ ကြားပေါက်ကား
တွေ မပြင်ရတော့ ငွေပြတ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်
တော့ လုပ်ရမှာပဲ စံဘော်ရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊
သောက်ပြီးရင် သွားကြမယ်၊ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေရောက်မှ လုပ်လို့
ရမှာ..”

လက်ဖက်ရည်ကို ဖိမ်ခံပြီး မသောက်တော့ဘဲ ကမင်း
ထာန်းမော့သောက်ကာ ငွေရှင်းပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မဟာ...ဟေ့...မဟာ...”

“ဟင်...”

သူတို့ဘေးမှ (x x x) ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တက္ကသိုလ်တွင်ခင်ခွဲကြသော မောင်မောင်လတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကားကို ရှေ့နားတွင် ထိုးရပ်ပြီး စောင့်နေလေသည်။

“မောင်မောင်လတ်...”

“မင်းကိုတွေ့ချင်တာနဲ့အတော်ပဲကွာ၊ မင်းအိမ်ကိုတောင် ညနေ လာခဲ့မလို့ကွ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကားပေါ်တက်ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့..”

“မောင်မောင်လတ်...တစ်မျိုးတော့မထင်နဲ့ကွာ၊ ငါ အချိန်အကြာကြီးမရဘူး၊ ရပ်ကွက်မှာ ကိစ္စလေးတွေ အရေးကြီးနေလို့”

“အေးပါ.. ငါကားနဲ့လိုက်ပြီးပို့ပေးပါ့မယ်၊ မကြာစေရပါဘူး”

မဟာနိုင်နှင့် စံဘော်...ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေနှင့်တက်
ခဲ့ကြသည်။

“တစ်ခုခုသောက်ရင်းပြောကြမယ်”

“မောင်မောင်လတ်... ငါအရက်မသောက်ဘူးနော်”

“အချို့ရည်တစ်ခုခုတော့သောက်ပါ”

အအေးမျိုးစုံနှင့်စားသောက်ဖွယ်ရောင်းသောဆိုင်ရှေ့တွင်

ကားကလေးကိုရပ်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“ကဲ...မင်းတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ”

“မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့”

“ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကားမောင်းပေးဖို့”

“ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းတာဆိုရင် မဖြစ်ဘူး”

“ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကားပြိုင်ပွဲလေးတစ်

ခုမှာ ဝင်ပြီးမောင်းပေးဖို့၊ ဒီတစ်ခါပွဲက ကြေးကြီးတယ်မဟာ”

“တခြားတော်တဲ့သူတွေကို ရှာပါလား မောင်မောင်လတ်

ရာ”

“ရှာပြီးပြီ၊ ပြိုင်တိုင်းအရုံးကများနေတယ်၊ ဒါကြောင့်

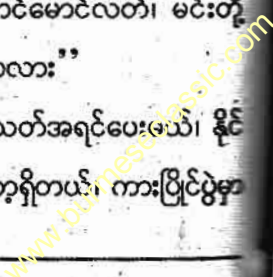
မင်းကိုအပူကပ်ရတာ”

တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်တုန်းက မောင်မောင်လတ်နှင့် ကားပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို မောင်းပေးဘူးသည်။ ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးထိ ပြိုင်ခဲ့ရသော ကားပြိုင်ပွဲတွင် တစ်ဖက်ကားကို မိုင်ပြတ်ထားခဲ့ပြီး အနိုင်ရခဲ့ဖူးသည်။

“မင်းအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ကြေးရစေမယ်၊ ခုပွဲက ငါ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ဘော့စ်တွေပါ ပါဝင်နေတာကွ၊ ငါတို့ရုံးခဲ့တဲ့ပွဲတွေကို သုံးသပ်ရင် ကားရွေးချယ်မှု၊ ပြင်ဆင်မှု အားနည်းတာက အဓိကကျတယ်၊ ပြီးတော့ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တာချင်းက သိပ်မကွာဘူး၊ ကွာသွားတာက ပရိယာယ်ပိုင်းပဲ၊ တစ်ဖက်ကောင်က နည်းနည်း ညစ်ပတ်ပြီး အကွက်ဆင်မောင်းတာကိုခံရတာ မဟာ..”

“ငါ..ငွေကြေးနဲ့စကားမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ငွေသိပ်လိုအပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ မောင်မောင်လတ်၊ မင်းတို့ ပေးမယ့်ငွေက အနိုင်အရှုံးပေါ်မှ ပေးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးမောင်..ကြေးသတ်သတ်အရင်ပေးမယ်၊ နိုင်ခဲ့ရင် ဆုကြေးထပ်ပြီးပေးမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကားပြိုင်ပွဲမှာ

ဖြစ်ပေါ်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ တာဝန်ယူရမယ်”

“ငါသဘောပေါက်တယ် မောင်မောင်လတ်၊ ဒီအတွက် လက်မှတ်ထိုးရမယ်ပေါ့”

“ထိုးရမယ် မဟာ”

“ကောင်းပြီ.. ငါ့အချိန်မရဘူး၊ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာပြော”

“နောက်(၃)ရက်ဆို ပြိုင်ရမှာ”

“တာဝေးလား တာတိုလား”

“တာတို ပြိုင်ရမှာ”

“နေရာကရော..”

“အရှေ့မြင်းလှေကျင့်ရေးကွင်းမှာ မဟာ..”

မောင်မောင်လတ်ပြောသော အရှေ့မြင်းလှေကျင့်ရေးကွင်းဟာ မဟာနိုင်နှင့်မစိမ်းသောနေရာတစ်ခု သူ့ဝပ်ရှော့မှ ကားတွေ စမ်းသပ်မောင်းနှင်ခဲ့ရသော နေရာလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လမ်းအခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်၏။

“ကားကို မင်းတို့ရွေးပေးမယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး”

“မင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးပါ၊ ငါတို့ရှာထားတဲ့ ကား(၃)စီးရှိတယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ကားကိုသုံး”

“ငါ မင်းဆီကို လာခဲ့ရမှာလား”

“မနက်ဖြန် မင်းလာမယ်ဆိုရင် ငါတို့သူဌေးတွေနဲ့ စောင့်နေမယ်..”

“မင်းဘော့(စ်)တွေက ငါ့ကို ယုံကြည်မှုရောရှိပါ့မလား”

“သူတို့ရှာခဲ့တဲ့ကောင်တွေနဲ့ပြိုင်တာ ကုန်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို အထူးတာဝန်ပေးပြီး ရှာခိုင်းတာ”

“မောင်မောင်လတ်... မနက်ဖြန်မင်းဆက်ဆက်စောင့်နေ”

“ဟူး..ခုမှပဲ သိက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ မင်းမောင်းကြေးငွေကို တစ်ခါတည်းပေးမှာပါ”

“မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ် မောင်မောင်လတ်၊ ငါငွေလိုနေတာ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အပိုင်းအတွက်”

“မင်းသာ တစ်ဖက်ကကောင်ကို နိုင်အောင်မောင်းခဲ့ရင် မင်းတို့အပိုင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါတာဝန်ယူရတယ်”

“ငါကြိုးစားပြီးမောင်းမှာပါ”

မောင်မောင်လတ်...သူတို့(၂)ယောက်ကို ရပ်ကွင်းထိပ်တွင်

ပို့ခဲ့ပြီးပြန်သွားသည်။

“စံဘော်...”

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခုကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် မင်းငါလိုက်
ခဲ့ပြီး ငွေလိုက်ယူ၊ ငါတစ်ခုခုဖြစ်သွားလဲ ဒီငွေနဲ့ဖြစ်အောင် ဆက်ပြီး
လုပ်ရမယ်...”

“နိုင်...မင်းအလုပ်ကြီးက အန္တရာယ်ကြီးတယ်နော်”

“ဒါတွေကို ခေါင်းထဲမှာထည့်မထားနဲ့၊ မင်းခေါင်းထဲမှာ
ထည့်ထားရမှာက ရွှေရတုပွဲကြီးဖြစ်မြောက်ဖို့ပဲ”

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်ကွာ”

“အချင်းချင်းမြောက်မနေနဲ့၊ မင်းပါးစပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောမိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းမသိစေချင်တာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောပါဘူး”

“မင်းတော့မသိဘူး၊ ငါတော့ အတော်လေးကို စိတ်ထဲမှာ
ပေါ့သွားတယ်ကွာ၊ ငါတို့အတွက် အရမ်းကိုလိုအပ်နေတဲ့ငွေရ
လိုက်လို့ပဲ စံဘော်ရေ...”

စံဘော်အနေဖြင့် မဟာနိုင်စကားကို အလိုက်သင့်လေး
ပြန်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းခဲ့...။

x x x

မဟာနိုင်...သူ့စိတ်ကြိုက် (xxx) ကားလေးကိုရွေး
ချယ်ပြီး မောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် အသင့်လျော်ဆုံး
ကားဖြစ်သလို သူပြိုင်ရမည့်နေရာနှင့်အကောင်းဆုံးကားဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲမဟာ.. အိုကေလား”

“ငါ ဒီကားကိုသုံးမယ်၊ တစ်ခုတော့ ငါပြင်ချင်တယ်”

“မင်းလုပ်ချင်တာကို လုပ်ပါ”

“ကားဘရိတ်ပိုင်းတွေကို ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ချင်တယ်”

“ရတယ်လေ..မင်းကားကို အိမ်ယူပြီးလိုအပ်တာ အားလုံး

သာလုပ်ခဲ့၊ ပြိုင်မယ့်နေ့ မနက်မှ မောင်းလာခဲ့”

“ဒါဆိုရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ကဲ...မင်းလက်မှတ်ထိုးဖို့လုပ်ကြရအောင်”

မောင်မောင်လတ် ..သူ့သူဌေးတွေဆီကိုခေါ်လာပြီး အလုပ်
ကိစ္စစကားပြောကြသည်။

“အန်ကယ်တို့ဘက်က ငွေကြေးပိုင်းကို ဘာမှပြောစရာ
မရှိဘူးမောင်ရင်... ဒီပြိုင်ပွဲကို အနိုင်ရဖို့က သိပ်ကိုအရေးကြီး
တယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“လောင်းကြေးငွေက အန်ကယ်တို့ရှုံးခဲ့တဲ့ပွဲတွေရဲ့ငွေ(၅)
ဆလောက်ကိုတင်ပြီး လောင်းထားတာဆိုပေမယ့် အန်ကယ်ငွေရှုံး
တာ နိုင်တာ အရေးမပါဘူး၊ အရေးပါတာ နိရာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်
ကို အနိုင်ယူလိုက်ရမှကျေနပ်နိုင်မယ်”

“ဒီလိုမဟာရေ.. ရှင်းအောင်ပြောရရင် နိရာနိုင်ကြောင့်
အန်ကယ်စိုးနောင်ရဲ့သား ခြေထောက်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်...ကားပြိုင်ပွဲကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်..နိရာနိုင်နဲ့ကားပြိုင်ရင်း တစ်ဖက်က သညာ

ပြပြီးမောင်းလို့ ဓာတ်တိုင်နဲ့ ဝင်တိုက်သွားခဲ့ရတာ၊ ဒါကို အန်ကယ် စိုးနောင်က ပြန်ပြီးအနိုင်ယူချင်နေတာ၊ သူ့စိတ်ကြိုက်ခေါ်လာ တဲ့ကောင်တွေက မစွဲပါဘူး၊ (၂)ခါပြိုင် (၂)ခါရှုံးဖြစ်နေတော့ သိက္ခာတွေ ကျနေတာကွ”

“နီရာနိုင်က ဘယ်လိုကားမျိုးနဲ့ပြိုင်မှာလဲ”

“(xxx)အမျိုးအစား မဟာ...ကားမောင်းကျွမ်းကျင် တာထက် ညစ်ပတ်ပြီးမောင်းတဲ့နေရာမှာတော်တယ်၊ မင်း ဒါကို သတိတော့ထား၊ ပထမကောင်တွေကိုလည်း သတိပေးရက်နဲ့ သူ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်သွားကြတာပဲ”

“ကိုယ်ညံ့တာက သူ့ကိုတော်တယ်လို့ဖြစ်စေတာပဲ၊ ကိုယ် မညံ့ရင် သူတော်စရာမရှိပါဘူး မောင်မောင်လတ်ရာ... ငါ ကား ယူသွားတော့မယ်... ရပြီမဟုတ်လား”

“ရပြီ...”

မဟာနိုင်...မောင်းကြေးငွေထုပ်နှင့်ကားကိုယူပြီး ပြန်လာ ခဲ့ကြတော့သည်။

“နိုင်...သူတို့ပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် တစ်ဖက်က ကောင် က ကောက်ကျစ်မယ့်ပုံပဲ”

“မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုကိုခံရမယ့် ယုန် သူငယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ငါ နိုရာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို မတွေ့ဘူးပေမယ့် ဒီကောင်မောင်းတဲ့ကားရဲ့ အားနည်းချက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပြီ ခံဘော်..”

“ဟင်...”

“ကားတစ်စီးမှာ ဘက်စုံကောင်းတဲ့အမျိုးအစားဆိုတာ ရှိပေမယ့် အားနည်းချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီအထာကို ငါတို့လို ကားစက်ပြင်သမားတွေကပဲ သိတာကွ၊ ကားပြိုင်ပွဲအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားတဲ့ကားတွေမဟုတ်တော့ စက်ကို အမြန်တင်ပြီး မောင်းပြီဆိုရင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုက ရှိတတ်တာပဲ၊ ဒီအထာကို နိုရာနိုင် သဘောပေါက်ထားရင်တော့ ကံကောင်း မှာပါ”

“မင်းခုမောင်းတဲ့ ကားကရော..”

“အားနည်းချက်ရှိတယ်၊ ဘာတွေကို ပြင်ဆင်ရမယ် ဆိုတာကို ငါသိတယ် ခံဘော်.. ပြီးတော့ ငါတို့ပြိုင်မယ့် အရှေ့ပိုင်း မြင်းလှေကျင့်ကွင်းကြီးပေါ်က လမ်းတွေကို အရှင်းဆုံးပြောရရင် မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် မောင်းလို့ရတယ်”

“ဟာ...နောက်မှာ..”

“ဟင်...”

မဟာနိုင်တို့နောက်မှ ကားတစ်စီး ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း မောင်းလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“နောက်ကကား တစ်ခုခုဖြစ်လာတဲ့ပုံပဲ စံဘော်”

“အရက်မူးပြီးမောင်းလာတာများလားမသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ဘရိတ်ပေါက်တဲ့သဘော.. ကုန်းဆင်းဆိုတော့ စီယာတိုင်ကို မနိုင်ဖြစ်နေတာ”

နောက်မှ ပါလာသောကားမှာ အနီရောင်(××××) အမျိုးအစား အမိုးဖွင့်ကားကလေးဖြစ်သည်။ မဟာနိုင် သူ့ကားကိုလမ်းဘေးသို့ဆွဲချပြီး လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရပ်ထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦး...

“ကူညီပါဦး...ကယ်ပါဦး...”

“ဟာ...စံဘော်...မင်းကားကိုမောင်း...”

“အင်း...”

မိန်းကလေး ကားနောက်ကို မောင်းလိုက်ပြီးဘေးချင်းကပ်သည်နှင့်.....

“စံဘော်ရေ... ငါ့ခုန်ကူးမယ်”

“သတိထား...”

“ဘုတ်...”

မဟာနိုင် တစ်ဖက်ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်စဉ် နောက်ဘက်
သို့ ပြန်ပြီးကျသွားကာ ကားတံခါးကိုတော့ မိမိရရ ကိုင်မိလိုက်
သဖြင့် ပြုတ်ကျမသွားပေ။

“နိုင်....သတိထား..”

မဟာနိုင်..ကားတံခါးမှတစ်ဆင့် ကားပေါ်ဆီသို့ရအောင်
တက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။

“မင်း...နောက်ကိုဆုတ်..”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့..”

မဟာနိုင်...သူမနေရာတွင်ဝင်ပြီး ဂီယာနှင့်ထိန်းချုပ်ပြီး
ကားကို ဘေးဘက်ကြာကန်လေးဆီသို့ ခေါင်းထိုးပေးလိုက်သည်။
ရှေ့တွင် ကလေးသူငယ်တွေ ကျောင်းဆင်းနေသောကြောင့်
မဟာနိုင်- ကြာကန်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂုန်း...”

“အမေ...”

ကားကလေးမှာ ကြာကန်ထဲသို့ ခေါင်းပိုင်းလေးသာကျ

သွားသဖြင့် နှစ်မြုပ်ခြင်းတော့မရှိပေ။ သူမ ကြောက်ကြောက် နှင့် မဟာနိုင်ကို ရေထဲတွင် ဖက်ထားလေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့..”

သူမ..ကြောက်စိတ်ကလေးတွေကြောင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ပန်းနုရောင်လေးသမ်းနေသည်။ မဟာနိုင်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်သာကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြော။

“မင်းကို ဘယ်ထိလိုက်ပို့ပေးရမလဲ၊ ရေတွေရွဲနေတော့ တခြားကားနဲ့ပြန်ရင် မသင့်လျော်ဘူး..”

“ဟို..ဟို.. ဒီရာ..ကို..”

“ဂူ...ကျိ...”

“ဟင်...ဒယ်ဒီ...”

ကားနက်ကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။

“သမီး...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့ဝင်ပြီးကယ်လို့”

“ကျုပ်သမီးကို ခုလိုကူညီပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ၊ ဘယ်ရာရာ...မောင်ရင်တို့ ကူညီပေးခအတွက်..”

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုထုပ်ပြီးပေးသောကြောင့် မဟာနိုင်
ဒေါသထွက်သွားသည်။ ငွေကြေးရှိသူတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရား တုံ့
ပြန်မှုတွေမှာ ခံပြင်းစရာ.....

“သမီး...သွားကြမယ်..”

“ဟို...”

သူမဆီမှ နောက်ထပ်ထွက်မည့်စကားသံကို ဖခင်လုပ်သူ
က ပေးမထွက်စေဘဲ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ မဟာနိုင် သူ့
လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားနားဆီသို့ လိုက်
သွားကာ...

“အန်ကယ် ခဏလေး...”

“ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ၊ ငွေနည်းလို့လား”

“ငွေက မနည်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ လူလူ
ချင်း စာနာမှုနဲ့ ကူညီတာဟာ ငွေကြောင့်မဟုတ်ဘူးအန်ကယ်၊
ပိုက်ဆံကိုပြန်ပြီးယူသွားပါ”

“တယ်ပြီးကောင်းတဲ့ လူမှုရေးစကားလုံးကြီးပဲ၊ မလိုချင်
ရင်တော့ ပြန်ပြီးယူရတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်၊ ခုလို ကူညီ
တာလေးကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ငါ့သမီးနဲ့ ရင်းနှီးဖို့တော့ မကြိုး

စားနဲ့..”

“ပူး.....”

“တောက်...”

မဟာနိုင် ခံပြင်းခြင်းများစွာနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်တွင် ပါသွားသော သူမ မျက်နှာလေးကတော့ အားနာမှုတွေနှင့်...

“နိုင်...ဒီလူကြီး ဘာတွေပြောသွားတာလဲ”

“ဘာပြောရမလဲကွာ၊ ဓနရှင်တွေရဲ့ စကားလုံးတွေ အတိုင်းပေါ့”

“ဒီလူကြီးကို မင်းသိလား”

“ခုမှ မြင်ဘူးတာ”

“အရှေ့ပိုင်းက ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ”

“ဪ... ဒီလူကြီးနဲ့နောက်ထပ်တစ်ပွဲတွေ့ဦးမှာပါ”

“ဘာပွဲလဲ..နိုင်..”

“ပြောပြလို့မရသေးတဲ့တွေ့ဆုံမှုတစ်ခုလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

x x x

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃)

ဆောင်းကိုနှုတ်ဆက်မည့် နွေဦးအဝင်ရာသီလေးဖြစ်ပေ
မယ့် နှင်းပွင့်ကလေးတွေက သံယောဇဉ်တွယ်ကာ ရှိနေဆဲ။

မဟာနိုင် ပြိုင်ရမည့်နေရာကို ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“မလာကြသေးဘူးလား မောင်မောင်လတ်..”

“ဒီကောင်က ပြိုင်ကားနီးကပ်မှ ရောက်လာတတ်တာ
ရောက်လာရင်လည်း ကား(၅)စီးလောက်နဲ့ သူ့ကောင်တွေ
ပါလာတတ်တာ”

အန်ကယ်စိုးနောင်..မဟာနိုင်ဘေးနားတွင် ဖုပ်ပြီး...

“အန်ကယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ခါ ကားပြိုင်ပွဲဟာ စိတ်ရှင်း
နေသလိုဖြစ်နေတယ်”

“အန်ကယ်စိုးနောင်က နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်လတ်ရာ၊ အန်ကယ့်သားရဲ့
ရာဇဝင်ကြွေးကို ဒီနေ့ဆပ်နိုင်ပြီလို့ထင်နေတယ်”

“ဟိုမှာ လာနေကြပါပြီ”

မြင်းလှေကျင့်ကွင်းထဲသို့ ကား(၅)စီး မောင်းပြီးဝင်လာ
သည်ကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရလေသည်။

“ပူး...ကျိ...ပူး...ကျိ...”

ကား(၅)စီးလုံးထိုးရပ်ပြီး ပြိုင်မယ့်ကားလေးက မဟာနိုင်
ကားဘေးနားတွင် ယှဉ်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်စိုး...ဒီတစ်ခါ အမေရိကန်ထိသွားပြီး ကား
မောင်းသမားကို ရွေးခဲ့သလားဗျ...ဟား...ဟား...ဟား...
နီရာနိုင်တို့ကတော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကကောင်တွေနဲ့တောင်ယှဉ်ပြီး မောင်း
ချင်တာ”

“စကားတွေက လက်တွေ့မကျပါဘူး၊ ပွဲပြီးဆုံးတဲ့အခါ
စကားပြောကြတာပေါ့ နီရာနိုင်..”

“ပွဲပြီးဆုံးတဲ့အထိ စောင့်စရာမလိုပါဘူး၊ နိုရာနိုင်ကို ယှဉ်နိုင်သူမရှိသေးဘူး၊ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ထည့်ဦးမလား၊ နှုတ်ချင်ရင်လည်း ရတယ်နော်...”

“ငွေကြေးစကားကို မင်းမပြောနဲ့ နိုရာနိုင်၊ မင်းဒယ်ဒီချမ်းသာသလောက်တော့ စိုးနောင်တို့က ရင်ဘောင်တန်းလို့ရတယ်”

“နိုရာ...စကားတွေအပိုမပြောနဲ့ မင်းကားပေါ်ကို တက်”

“ဟင်....”

မဟာနိုင်...တစ်ဖက်မှ စကားသံတွေကြောင့် သေချာကြည့်မိလိုက်တော့ သူကူညီခဲ့ဖူးသော သူမနှင့် နိုရာနိုင် အစ်ကို(၂)ယောက်တို့တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ မျက်ဝန်းလေးထဲတွင် မဝံ့ရဲသောစကားလေးတွေမှာ စိတ်တန်းလျက်...

“ဦးစိုးနောင်...သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ပြင်ချင်ရင် ပြင်လို့ရတယ်”

“ပြင်စရာမရှိပါဘူး နိုရာနိုင်...”

“ကျေနပ်ပြီဆိုပါတော့၊ ဒါဆို စကြရအောင်”

“စလေ...မောင်မဟာနိုင်...”

မဟာနိုင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားကို ပြင်ထားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီးကားဂီယာကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“မောင်း....”

“ဝူး...ဝူး...”

ကား(၂)စီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေးမယ့် မဟာနိုင် အလောတကြီးမမောင်းဘဲ လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ မိရုံလေးစက်ကိုတင်ပြီးမောင်းလာခဲ့သည်။ နိရာနိုင်ကတော့ ကားကို ရှေ့ကနေ ပညာပြုပြီးမောင်းကာ လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ မဟာနိုင်ကားရောက်သွားအောင် မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

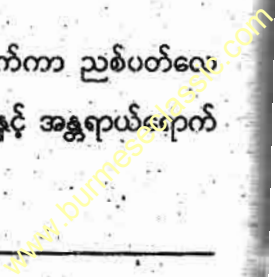
နိရာနိုင်အကြံကို မဟာနိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူကား ဘေးဘက်သို့ စိတ်မရှည်ဘဲ ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဓာတ်တိုင်တွေနှင့် ညှပ်မိအောင် ကြံစည်သော ထောင်ချောက်တစ်ခု... ကျော်မတက်လျှင် မဟာနိုင်ထား ပန်းတိုင်ကို အရင်ရောက်ဖို့မလွယ်ကူ၊ ရှေ့တွင် ပြိုင်ခဲ့သောသူတွေအားလုံး နိရာနိုင်လက်ချက်ကြောင့် လေးရုံသို့ ပို့ခဲ့

ရသူတွေပင်၊ တစ်ဦးမှ ပန်းတိုင်ထိ မရောက်ခဲ့ကြ။ နိရာနိုင် သူ ဆင်ထားသည့်အကွက်ထဲကို မဟာနိုင် မဝင်လေ ဒေါသထွက် ပြီး စက်ကို ထပ်တင်ပြီးမောင်းလေသည်။ မဟာနိုင် အနောက်က နေ သိပ်မကွာလိုက်လာပြီး ကျော်တက်လို့ရမည့်နေရာကို သူသိ သည်။ ထိုနေရာကိုရောက်သည်နှင့် နိရာနိုင် ကား၏ ဘယ်ဘက် ခြမ်းအားနည်းသောနေရာမှ ပွတ်ကာသိကာလေးကျော်တက်လိုက် သည်။

နိရာနိုင် သူ့ကားဖြင့်ဘေးချင်းရိုက်ပြီး ဘေးသို့တွန်းချဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဘယ်လိုမှမရ၊ မဟာနိုင် သူ့ကားရှေ့ကို ဦးသွား သည်နှင့် လမ်းရဲ့ ညာဘက်အခြမ်းကို အဓိကထားပြီးနေရာယူ ကာ မောင်းခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ရှိသောလမ်းမှာ ကားဘီးတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်သော ကျောက်စရစ်လေးတွေရှိနေ သည်။ ရှေ့ဆိုရင် ကုန်းဆင်းလမ်းကိုရောက်တော့မှာဖြစ်သည်။

“ဒုန်း...ခွမ်း...ဟင်...”

နိရာနိုင် နောက်မှကားဖင်ကိုဝင်တိုက်ကာ ညစ်ပတ်လေ တော့သည်။ ကုန်းဆင်းဟန်ချက်ပျက်သည်နှင့် အန္တရာယ်ကျောက် သွားအောင် တမင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

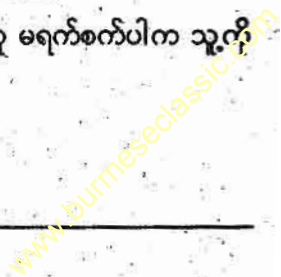
“ဟင်...”

ကားနှင့်သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင် ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခုကို ကားလမ်းပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အရင်က ထိုနေရာတွင် ကျောက်တုံးကြီးမရှိ၊ နိရာနိုင်၏ နောက် ဆုံးကောက်ကျစ်မှုတစ်ခုဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်တော့ သည်။ ပန်းတိုင်ဆီကို ပြန်ပြီးကွေ့ဝင်တဲ့နောက်ဆုံးနေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ ကားလမ်းမအလယ်တွင်ထားခြင်း ကြောင့် ကားဘက်လွှတ်နေသောနေရာကို ကားတစ်စီး မောင်း ဝင်လို့မရ၊ မောင်းဝင်လျှင် ဘေးဘက်ကုန်းပေါ်သို့ ကားဘီး တင်ပြီးစောင်းသွားနိုင်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်သည်နှင့် နိရာနိုင်နောက်မှ အရှိန်နှင့်တိုက်ချလိုက်လျှင် ကုန်းဆင်းအောက်သို့ မှောက်သွားဖို့က သေချာသည်။

မဟာနိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချပြီး ကားဘရိတ်အား ကိုးပြီး ရက်စက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူ မရက်စက်ပါက သူ့ကို နိရာနိုင်က သက်ညှာမည်မဟုတ်ပေ။

“ဝူး...ကဲ...”

“ကျွဲ...ဝုန်း...”

ကားစက်ရှိန်အမြင့်ဆုံးမောင်းနေရာမှ ကားဘရိတ်နင်းပြီး ကားကို တစ်ပတ်လည်အောင်ကွေ့ချလိုက်သည်နှင့် နိုရာနိုင် မမျှော်လင့်ဘဲကြုံလိုက်ရသော မဟာနိုင်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ကားကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဘေးဘက်သို့ စီယာတိုင်ကို သတိမေ့ကာဆွဲချလိုက်ခြင်းကြောင့်ကားမှာ ကျောက်တုံးကြီးကို ဝင်တိုက်ပြီး လွင့်စင်ထွက်သွားလေသည်။

မဟာနိုင် ကားရပ်ပြီး မှောက်သွားတဲ့ကားထဲမှ နိုရာနိုင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...သိပ်ပြီးတော်တယ်...”

“ဟင်....”

နိုရာနိုင် ခေါင်းလေးကျိုးကျသွားတော့သည်။

“ညီလေး...”

“နို....ညီ...”

“ကိုကို ကိုဆေးရုံပို့ဖို့လုပ်ကြပါ”

နိုရာနိုင် ညီအစ်ကို တွေနှင့် အပေါင်းအသင်းတွေရောက်လာကြပြီး ပွေ့မသွားကြသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နိုရာနိုင်...မဟာ

နိုင် ဘေးနားကိုလာပြီး...

“မင်းနာမည် မဟာနိုင်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ့ရေခေင်ထဲမှာ မှတ်ထားမယ်”

“ခင်ဗျား သဘောပဲဗျာ”

ကားပြိုင်ပွဲပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ နိုရာနိုင်တစ်ယောက် သူ့ရဲ့မကောင်းကြံစည်မှုကြီးက သူ့ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်မှ ရက်စက်လိုသော ဆန္ဒမရှိပေမယ့် ကံကြမ္မာကတော့ သူ့ကို ထိုက်တန်သော အပြစ် ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

x x x

အခန်း (၄)

သစ်ပင်အိုကြီးဆီမှ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးတွေ လေနှင့်
အတူ မြေပြင်ပေါ်သို့ တပြုတ်ပြုတ်ကြွေခလျက် အထီးကျန်လှ
သော သုသာန်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လေ
သည်။

နိရာနိုင်

အသက် (၂၂) နှစ်

အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးရှေ့တွင် မဟာနိုင် နှင်းဆီပန်းစည်းပေး
ကိုတင်လိုက်ပြီး...

“ဘာလာပြီးလုပ်တာလဲ ဟင်..”

“လူတစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုလေးကို လာပြီးပို့တာပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာရော သိမှာပေါ့”

“မင်းဟာ နိုရာနို...နိုရာနိုင်ရဲ့ညီမဆိုတာလေးကို သိထားပါတယ်..”

“ရှင် ကျွန်မအစ်ကိုကို အနိုင်ရသွားတယ်နော်”

“ဒီနိုင်ခြင်းဟာ ငါ့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ပါဘူး ကိုယ့်ကရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ကားပြိုင်ခဲ့တာပါ။ မင်းတို့အနေနဲ့တော့ အပြစ်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ကောင်းသတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မသတ်မှတ်ထားပါဘူး အန္တရာယ်နှင့်ကစားကြတဲ့သူတွေဆိုတာ အန္တရာယ်ကြုံရမှာပဲလေ၊ ရှင့်မှာအပြစ်မရှိပါဘူး”

“မင်းခုလိုနားလည်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဆိုရင် ရှင့်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ တောင်းပန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဘက်ကတောင်းပန်ရဦးမှာပါ။ ရှင့်ပေါ်မှာဘာမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့သလိုဖြစ်သွားတာကို

ခွင့်လွတ်ပေးပါ”

“ငါက လူတွေကို နားလည်ခြင်းတွေပေးနိုင်အောင်ကြိုးစား
နေတဲ့သူပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီခွင့်တစ်ခုကိုရခဲ့ကြ
တာဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ”

“မဟာနိုင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုကြားဖူးနေ
တာကြာပါပြီ”

“လူသိများတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းသိနေခဲ့တာ
ကြာပြီဆိုတော့ အံ့သြစရာတစ်ခုပဲ”

“နိရာဒယ်ဒီနဲ့ရပ်ကွက်ကလူတွေ တွေတိုင်းရှင်နာမည်ကို
အမြဲထည့်ထည့်ပြီးပြောရတာကို ကြားဘူးနေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခုတော့ သေချာတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေကို သေချာပေါက် မင်းကြား
ဖူးနေမှာပေါ့”

“မကောင်း သတင်းဆိုပေမဲ့ သိပ်အဆိုးဝါးကြီးတော့
မဟုတ်ပါဘူး”

“လူမိုက်ကြီး စာရင်းမဝင်ဘူးလား နိရာနီ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် လူမိုက်ကြီးလို့ သတ်မှတ်နေရင်တော့မပြော
တတ်ဘူး နိရာကတော့ မထင်ထားပါဘူး”

“မင်း ဒယ်ဒီအမြင်နဲ့တော့ မင်းလွဲချော်နေပြီနော်”

“ရှင်ပြောနေတာကို နိရာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒယ်ဒီတို့ကရှင်
ကို အရင်ကတည်းက အမြင်မကြည်လင်ရတဲ့အထဲ အခုဆို ကိုယ်
သေဆုံးတော့ ရှင်ပေါ်မှာ အမုန်းကြီးမုန်းနေကြပါတယ်”

“သူတို့ မုန်းတီးမှုတွေဖြစ်စေအောင် ငါ့ဘက်က ရည်ရွယ်
ပြီးလုပ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကိုယ့်လိပ်ပြာ
ကိုယ်လုပ်ပါတယ်။ သူတို့ဘက်က မုန်းတီးမှုတွေပေါ်မှာတော့ သူတို့
ဆန္ဒအတိုင်းပဲ...”

သူ့သန်အပေါက်ဝနားဆီက သူမ ကားလေးနား မရောက်
ခင်...

“နိရာကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမဟာနိုင်...”

“ကောင်းပါပြီ နိရာနိ...”

“ဝူး...ကျိ...”

“ဟင်...”

“ဟယ်..”

မဟာနိုင်... နိရာနိနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီးလမ်းခွဲမည်အပြု ကား တစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ တုတ် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော လူ(၅)ယောက်ဆင်းလာကြသည်။

“မဟာနိုင်ဆိုတာ မင်းလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ မင်းတို့ကြည့်ရတာ ရန်ပြုချင်တဲ့ ဒီခိုင်းတွေပဲ”

“မင်းမဆိုးဘူး... အကဲခတ်တော်တယ်၊ မင်းကို ဒီသူသန် ထံမှာ အစောင့်ထားမလို့ အလုပ်လာပြီးပေးတာ”

“ရှင်တို့ မတရားအနိုင်မကျင့်ကြနဲ့နော်”

“နိရာနိ...မင်းဘာမှဝင်ပြီးမပါနဲ့၊ မင်းကားပေါ်ကိုတက် ပြီး ပြန်စရာရှိတာ ပြန်ပါ”

“ရှင်တို့ပြန်ခိုင်းတိုင်းပြန်ရမလား မပြန်ဘူး”

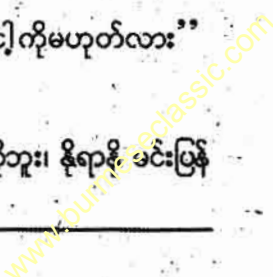
“မင်းကတော့ခက်ပြီ ခေါလေးနဲ့ဝက်ကြီးဆွဲခေါ်သွားကွာ”

“ရှင်...ရှင်...တို့အနားမကပ်နဲ့နော်”

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ရှင်းချင်တာ ငါ့ကိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မဆိုင်တဲ့ သူကိုဘာမှထိပါးစရာမလိုဘူး၊ နိရာနိ မင်းပြန်

လိုက်ပါ။ ငါ့အတွက်ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

နီရာနီ...မဟာနိုင် မျက်နှာကို စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ကားနားဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

“ကဲ...စလိုရပြီ ကြိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဝင်နိုင်တယ်”

“ဝင်ပြီ ဟေ့...ကျား...ယိ...ယား”

(၄)ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်တာကို ခုခံဖို့ အခွင့်မသာခြင်းကြောင့် ရှောင်တိမ်းရင်း သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို အမြန်ကောက်ယူလိုက်ရသည်။

“ဝိုး...ဖြောင်း...ဒုတ်...အင့်”

မဟာနိုင် လက်ထဲကို တုတ်ရောက်သွားသည်နှင့် တုတ်သမားတစ်ယောက်စတင်ပြီး မှောက်သွားသလို မဟာနိုင်တုတ်လည်း (၂)ပိုင်းကျိုးသွားပြီး လက်ချည်းသက်သက်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒုတ်...အား”

အမှတ်မထင် ဝင်ပြီး ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းချိန်မရ လိုက်သဖြင့် လက်ဖြင့် ကာလိုက်ရသဖြင့် မဟာနိုင်လက်ကို ရိုက်မိသွားသည်။

“ကိုမဟာနိုင်...ရော့...ဝါးပိုင်း...”

ဒိုရာနီ...ဝါးပိုင်းတစ်ခုကိုကောက်ယူ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အသားကို နာအောင် လုပ်ပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လို့မရတဲ့ မဟာနိုင်၊ ဝါးပိုင်းကို ကိုင်တွယ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းကို ရှင်းတော့သည်။

“ကဲကွာ...ကဲ...”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဒုတ်...”

ဒေါသ၏ တိုက်ခိုက်နှုန်းက သိပ်ကိုမြန်သောကြောင့် တုတ်သမား(၃)ယောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သွေးသံရဲ့ရဲဖြင့်မှောက်သွားပြီး တုတ်ကိုင်ပြီးဆရာလုပ်နေတဲ့ ငနဲ ကားပေါ်သို့ပြေးတက်ဖို့ပြင်သည်နှင့်...

“မင်း ဒီလိုပြေးလို့ရမလား...”

“ဟာ...မ...မ...လုပ်ပါနဲ့...ဗျာ...”

“မင်းအလှည့်ကျတော့ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ ခုနကတော့ မင်းတိုယ်မင်း တကယ့်လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂိုက်ဖမ်းနေပါလားထွာ၊ မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ၊ မပြောရင် ငါ့ဝါးပိုင်းရဲ့နောက်ဆုံးလူက မင်းဖြစ်သွားမယ်...ပြော...”

“ပြောပါ့မယ်ဗျာ... ပြောပါ့မယ်... ဟို...နိုရာမော်က

ပိုက်ဆံပေးပြီး ရှင်းခိုင်းတာ”

“ဟင်..”

“အယ်...”

ထိုလူစကားကြောင့် နိရာနိ မျက်နှာလေးအိုမင်းသွားသည်။

“မင်းကောင်တွေကိုခေါ်ပြီးသွားတော့”

ဒဏ်ရာရထားသည့် သူတို့ကို ကားပေါ်သို့တင်ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“မင်းကြားလိုက်မှာပေါ့ နိရာနိ...”

“အင်း...”

နိရာနိ လေးပင်စွာခေါင်းလေးကိုညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ဘက်က ညီတစ်ယောက်လုံးဆုံးရှုံးသွားတယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့..”

“ရှင့်လက် ရောင်နေတယ်”

“အရိုးကိုထိသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ ရပါတယ်ဗျာ..”

“ဆေးခန်းသွားလိုက်ပါလား”

“နေပါစေ နိရာနိ.. ငါ့ကြောင့် မင်းမိဘနဲ့ အစ်ကိုတွေရဲ့ အပြစ်တင်ခြင်းကိုခံနေရပါဦးမယ်”

“ဥပဒေမဲ့ လုပ်ရပ်တွေက မုန်းတီးဖို့ကောင်းတယ်၊ နိရာ
တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းနေပါတယ် နိရာနိရယ်..”

x x x

ရွှေရတု

“ဘယ်လိုလဲ...ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် စကားသံတိတ်လှ
ချည်လားဗျ..”

“စကားသံ တိတ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုခွေးမသားကို
အပြတ်ရှင်းမယ့်နည်းကို စဉ်းစားနေတာ”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်နှင့် ရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်းမှ စီးပွားရေး
သမားတွေ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်အိမ်မှာ တွေ့ဆုံပြီး ရွှေရတုပွဲကိစ္စ
များကို စကားပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆွေး
နွေးတဲ့ထဲတွင် ရွှေရတုပွဲကိစ္စက သိပ်ပြီးအရေးမပါ...။

“ခင်ဗျားကသာ စဉ်းစားနေ၊ ဟိုကောင်က ခင်ဗျားသား
ငယ်ကိုတောင် သတ်လိုက်ပြီပဲဗျ..”

“ဦးမင်းနိုင်..ခင်ဗျားစကားကိုရပ်တော့၊ ကျုပ်ဒေါသတွေ
ကို ဆွမပေးနဲ့..”

“ဟုတ်သားပဲ ဦးမင်းနိုင်ရာ..ကျုပ်တို့ပြောရမယ့်စကား
ကိုပဲ ပြောကြရအောင်”

“ကျုပ်တို့ပြောရမယ့် စကားကို ပြောကြရင်းလည်း
ဒီကောင်တွေအကြောင်းက ပါလာမှာပဲ၊ ဒါက ခင်ဗျား ဒေါသ
ထွက်စေမယ့်စကားမဟုတ်ဘူး ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်... ခင်ဗျား
ဘက်က ခြေလှမ်းတွေ နောက်ကျရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ အခြေအနေကို
ကျုပ်က သတိပေးနေတာပါ”

“ဆောရီးဗျာ.. ကျုပ်မှားသွားတယ် ဦးမင်းနိုင်”

“ကျုပ်တို့တစ်တွေ က တစ်စိတ်တည်း လုပ်ကိုင်နေကြ
တဲ့ သူတွေပါ.. လုပ်စရာရှိတာကို အတူတူလုပ်ကိုင်တိုင်ပင်ကြ
တာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာတွေကို လုပ်ချင်လဲ၊ ပြောကြည့်
ပါဦး..”

“အနောက်ပိုင်းကို အနိုင်ယူဖို့အတွက် ဦးရဲဆိုတဲ့ ဒုက္ခိတ နဲ့မဟာနိုင်ကို ရှင်းဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“ရှင်းတာတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ခက်နေတာက ဥပဒေ ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး ချိုးဖောက်လို့မရဘူး၊ ကိုင်တွယ် တာ မပိရိရင် အားလုံးထောင်ထဲကို ရောက်သွားမယ်၊ ဘာမှရ လိုက်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“စက်မှုဇုန်နယ်မြေကြီးကို ကျုပ်တို့စီးပွားရေးအရ လက်ဦး မှုမရရင် မလွယ်ဘူး၊ စီးပွားရေးသမားတွေက အလှအယက်ပြင် ဆင်နေကြပြီ၊ ခင်ဗျားက ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူဆိုတော့ သိပ်ပြီး မမက်မောပေမယ့် ကျုပ်တို့က မက်မောတယ်၊ အလွတ်ပေးလို့ မရဘူး၊ တစ်နေရာကိုတော့ ရအောင်ကြံရမှာပဲ”

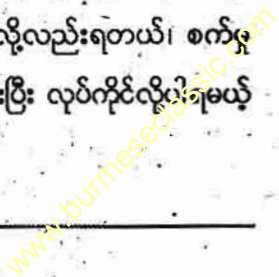
“ကျုပ်မသိလို့ တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာမေးချင်တာလဲ ဦးစိုးမောင်လှိုင်”

“ကျုပ်တို့က ရုပ်ကွက်အနောက်ပိုင်းကို ရလိုက်တာ စက်မှုဇုန်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သွားမှာ ကျနေတာပဲ၊ သက်ဆိုင်တဲ့သူ တွေဆီကို ချဉ်းကပ်ရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဦးစိုးမောင်... ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီးချမ်းသာတဲ့တာလဲ၊

မိဘအမွေတွေကိုရပြီး ချမ်းသာတဲ့သူပဲဖြစ်မယ်။ ခုစက်မှုဇုန်နယ်မြေ ကွက်ကြီးက ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ပိုင် နယ်ဖြစ်သလို အစိုးရအနေ နဲ့ ပထမ စာသင်ကျောင်းနဲ့ဆေးရုံဆောက်ဖို့ လျာထားတာ။ ခုကျမှ ခေတ်မီ စက်မှုဇုန်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ဖို့ စီမံကိန်းချတာ။ ကိုယ့် ရပ်ကွက်အတွက် အစိုးရဘက်ကနေ အခွင့်အရေးတွေကိုပေးမှာ။ ဒီအခွင့်အရေးတွေထဲမှာ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို သေချာပေါက် ရမှာလေ။ သူတို့အပိုင်းက ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ဖွတ်တွေစုပြီး နေတာ။ ဘယ်သူက စက်ရုံကြီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်မှာ လည်း။ အနည်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်လိုင်စင်လောက်တောင် လုပ် နိုင်မယ့်သူမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့သာ အနောက်ပိုင်းကို ချုပ်ကိုင်ထား ပြီဆိုရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံကိုရအောင်လုပ်လို့ရတယ်။ ခုတည် ဆောက်မယ့် စက်မှုဇုန်က ပြည်တွင်းစီးပွားရေးသမားတွေထက် နိုင်ငံတကာက စီးပွားရေးသမားတွေလာပြီးလုပ်ကိုင်ကြမှာ ကျုပ်တို့ ဘက်က ဒီလူတွေအတွက် တည်းခိုနေထိုင်ဖို့တွေနဲ့ နောက်ဆုံး ဘိယာကလပ်တွေဖွင့်ပြီး အမြတ်ထုတ်လို့လည်းရတယ်။ စက်မှု ဇုန်ကြီးထဲမှာ အခွင့်အရေးတွေကိုငွေနှုတ်ရင်းပြီး လုပ်ကိုင်လို့ပါ့ရမယ့် အခွင့်အရေးတွေဗျာ့...”

“ကျုပ်တို့အရှေ့ပိုင်းအတွက်လည်း သက်ဆိုင်တာပဲလေ”

“သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးက (၂)ပိုင်းဖြစ်နေပြီလေ၊ အပိုင်း(၂)ပိုင်းကို တစ်ခု တည်းပေါင်းနိုင်မှ တရားဝင်သက်ဆိုင်မှာ..”

“ဘုရင်တွေလက်ထက်ကလို စစ်ခင်းပြီးသိမ်းယူရမယ့် ကိန်းကိုဆိုက်နေပြီ”

“ခုလည်း စစ်ခင်းယူရမယ့်နည်းကို စဉ်းစားနေတာ၊ ကျုပ် ကြံစည်ထားတာတစ်ခုစော့ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအကြံအစည်မျိုးလည်း ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်”

“ခုကျင်းပမယ့် ရွှေရတုပွဲမှာ ဟို(၂)ကောင်ကို ထောင်ထဲ ပို့နိုင်တဲ့နည်းကိုသုံးရမယ်”

“ငွေရတုတုန်းက ဦးလှသောင်းကို ပို့သလိုမျိုးလား၊ ဒီ(၂) ကောင်ကခပ်ညှည့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဉာဏ်သွက်တယ်၊ ပြီးတော့ မဟာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင် လက်သံကလည်းပြောင်တယ်”

“ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ သေသေ ချာချာ နားထောင်၊ ပေါက်ကြားရင် ခင်ဗျားတို့တာဝန်ပဲ”

“စိတ်ချပြီးသာပြောပါ..”

“ဒီလို.. x x xxxxxxxxxxxxxxx xxxxxx xxxxx
xxxxxxxx xx xxxxx xxx xxxxxxxxxxx xxx xxx”

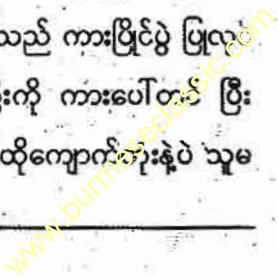
“သိပ်ကောင်းတဲ့အကွက်ပဲဗျို့”

“ကျုပ်တို့ဘက်က လိုအပ်တာကိုပြော”

“အောင်မြင်တဲ့အခါကျမှ ဆက်ပြီးစကားပြောကြတာ ပေါ့..ကဲ.. စကားဝိုင်းဖြတ်ပြီးသောက်လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းသောအစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ..ဟား..ဟား..ဟား”

အခန်းထဲမှ ပြောနေသော စကားသံတွေကို နိရာနိ အားလုံး ကြားလိုက်ရပြီး ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကာ သူ့ဖခင်နှင့်သူ့ အစ်ကို တွေရဲ့ရက်စက်မှုတွေကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ တကယ် ဆို မဟာနိုင်သည် အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး၊ သူလုပ်ကိုင်နေတာတွေဟာ သူ့အတွက်မဟုတ်၊ ဆင်းရဲသော သူ့အပိုင်းကလေးအတွက် လုပ်ကိုင်နေသူသာဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင်တွေနှင့်ယှဉ်ပြိုင်နေ သူလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် လောဘသမားတွေကြောင့် မုန်းတ ခြင်းကိုခံနေရသူ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ နိရာနိုင်သည် ကားပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ် မယုံနေမတိုင်ခင်ညက ကျောက်တုံးကြီးကို ကားပေါ်တင် ပြီး သွားခဲ့တာကို သူမကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ပြီး ထိုကျောက်တုံးနဲ့ပဲ သူမ

၇၆ ရွှေဘဝ

အစ်ကို သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာနိုင်ဘက်မှ ရက်စက်စွာ
သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ... မဟာနိုင်အတွက် သူမ လုပ်သင့်
တာတစ်ခုကို လုပ်ပေးရတော့မည်...။

x x x

ရွှေရတုရက်ကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်နေပြီဖြစ်
 သလို မဟာနိုင်တစ်ယောက် အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်လုပ်ကိုင်နေ
 သည်။ အလုပ်ရှင်ဆီမှ ရွှေရတုပွဲအတွက် ခွင့်ပေးထားပြီးဖြစ်ပေ
 မယ့် အရေးကြီးသောကားများကို မဟာနိုင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်
 ပေးနေခဲ့ရသည်။ ခုလည်းပဲ သူဌေးတစ်ဦးရဲ့ကားကို အရေးပေါ်
 သွားပြီး လုပ်ကိုင်ခိုင်းသဖြင့် သူဌေးအိမ်သို့သွားပြီးလုပ်ကိုင်၍
 ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် မာကျူရီမီးတိုင်တွေတောင် လင်းလက်
 နေလေပြီ၊ ကားပြင်ခကိုသာရှင်းပြီး ပြန်ပြီးလိုက်ပို့မည့်စကား

ကို မဆိုသဖြင့် ကားပြင်ပစ္စည်းအိတ်ကလေးကိုလွယ်ပြီးခပ်သွက်
သွက် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

လူမှုရေးကင်းမဲ့သော လူတွေထဲမှာ အောက်ကျိခံပြီးတော့
ပြန်ပြီးပို့ပေးရေးကို မပြောချင်...

“ဖျပ်..ဖျပ်..ဖျပ်...”

“ဟင်...”

နောက်ဘက်မှခြေသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မိန်း
ကလေးတစ်ဦးပြေးလာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးအစ်ကို...”

သူမစကားကြောင့် နောက်ဘက်ကိုဆက်ပြီးကြည့်တော့
လူ(၃)ဦးပြေးလိုက်လာနေကြသည်။

“ကောင်မ...လာစမ်း”

“အစ်ကို...”

“ဟေ့ကောင်...မင်းနဲ့မပတ်သက်ရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
ဆက်ပြီးသွားနော်...”

“ငါ့လမ်းကို ငါဆက်ပြီးသွားဖို့ကိစ္စက မင်းမဖြောလဲ
သွားရမှာပဲ၊ မိန်းကလေးက အကူအညီတောင်းနေတယ်...”

“ဒါ...ငါတို့ယေား...မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ငါနဲ့မဆိုင်တာတော့ သေချာတယ်၊ သူနဲ့မှ သိမှမသိတာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့လုပ်တာကိုတော့ ရှောင်မထွက်ချင်ဘူး”

“မင်းကသူရဲကောင်း လုပ်ချင်နေတာကိုး”

“ချင်...ချောက်...”

(၃)ယောက်လုံး ဓားကိုယ်စီထုတ်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့မရှက်ဘူးလား၊ (၃)ယောက်တစ်ယောက်၊ ယှဉ် မှာကို လက်နက်တွေထုတ်ရတယ်လို့ကွာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ လက်သီး မထိုးတတ်တဲ့သူတွေကို လက်သီးထိုးလေး သင်ပေးရတာပေါ့၊ မိန်းကလေး မင်းနောက်ကိုဆုတ်နေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...စလို့ရပြီ”

“ရရင် ဝင်ပြီဟေ့... ကျား...ယိ...”

(၃)ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်းဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြပေ မယ့် သာမန်အဆင့်လောက်ပဲရှိသော လက်ရည်တွေဖြစ်သဖြင့်

“ဖြောင်း...ခွပ်...ဒုတ်...အီး...အင့်...အား...”

မဟာနိုင် ကြုံတွေ့ဘူးတဲ့ပွဲတွေထဲမှာ အညံ့ဆုံးပွဲပင်ဆိုရမည်။ မိနစ်ပိုင်းလောက်နှင့် (၃)ယောက်လုံး နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီးပြေးကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြုံကြိုက်သွားလို့ပါ”

“ရှေး..အစ်ကိုအိတ်”

ကားပြင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသော အိတ်ကိုသူမ ပြန်ပြီးကောက်ပေးသောကြောင့် လှမ်းယူပြီးလွယ်ထားလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ထိပြန်ရမှာလဲ”

“ဒဂုံထိပါ။ ရှေ့ကားလမ်းမကြီးရောက်ရင် အငှားကား တစ်စီးနဲ့ပြန်မှာပါ။ ခုလို ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာကို မှတ်ထားပါ မယ်..”

“မင်းသဘောပဲလေ၊ ခဏလေး..ငါ့ဦးထုပ်ကျန်ခဲ့လို့ သွားပြီးကောက်လိုက်ဦးမယ်..”

သူမကိုထားခဲ့ပြီး ရန်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာကိုပြန်လာပြီး ဦးထုပ်လေးကို ပြန်ပြီးကောက်ယူရင်း သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်တော့ ဘိန်းဖြူထုပ်(၂)ထုပ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘေးဘက်

ရေမြောင်းထဲသို့ သူမ မသိအောင်လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“သွားကြမယ်.. ကားငှားပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို့နာမည်လေး သိချင်တယ်..”

“မဟာနိုင်..”

“ကျွန်မက စံပယ်နွယ်ပါ”

“နာမည်လေးကတော့ ဖြူစင်ပါတယ်”

“အစ်ကို့စကားက လူက မဖြူစင်ဘူးလို့ဆိုလိုတာလား”

“ငါ့စကားက ဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ဝူး...ကျွါ...”

“ဟင်...”

သူတို့ရှေ့တည့်တည့်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ကားတစ်စီးထိုးရပ်ပြီး တာဝန်ရှိသူတွေဆင်းလာသည်။

“မင်းတို့(၂)ယောက်က ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“မပတ်သက်ပါဘူး၊ လမ်းကြိုလို့စကားပြောလာကြတာ သာရာ..”

“ငါ့ညီ သူပြောတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

သူမသည် မြေခွေးမတစ်ကောင်ဆိုတာကို ကြိုပြီးသိထားခြင်းကြောင့် အံ့ဩစရာသိပ်ပြီးမရှိ...။

“ငါ့ညီအိတ်ကို ရှာခွင့်ပြုပါ”

“ရှာပါဆရာ”

မဟာနိုင်...ကားပြင်ပစွည်းတွဲကို အောက်ကိုသွန်ချပြီး ရှာပေမယ့် ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းသော ပစွည်းတစ်ခုမှမတွေ့ရပေ။ လူကိုယ်ပေါ်ကို ရှာသော်လည်း ဘာမှမတွေ့...။

“အစ်ကိုတို့ဆီကိုသတင်းပေးလိုပါ။ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ် သတင်းရလို့ ခုလိုရှာဖွေရတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ရပါတယ်ဆရာ.. ဒါ ကျွန်တော့် ဝပ်ရှော့လိပ်စာကတ်ပါ။ ခုလည်း ကားပြင်ပြီးပြန်လာတာ။ သူကတော့ မသိဘူး”

“ကျွန်မ သူဌေးဦးသာလှိုင်အိမ်ကနေ ပြန်လာတာပါ... ဆရာတို့မယုံရင် ဖုန်းဆက်ပြီးမေးပါ”

“ဒီလောက်ထိ မလိုအပ်စော့ပါဘူး။ သွားနိုင်ကြပါပြီ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ ကားကလေးပြန်ပြီးမောင်းထွက်သွားသည်နှင့်

မဟာနိုင်တို့လမ်းဆက်ပြီးလျှောက်လာပေမယ့် သူမထံမှ စကားသံကို မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စံပယ်နွယ်...စကားလေးဘာလေးပြောပါဦး...ဘာလဲ...မင်း ငါ့အိတ်ထဲကိုထည့်လိုက်တဲ့ ဘိန်းဖြူထုပ်တွေ ပျောက်သွားတာကို အံ့ဩနေတာလား”

“ရှင်...ဟို...”

သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး မဟာနိုင်မျက်နှာကို ရိုဝေစွာဖြင့် ကြည့်နေတော့သည်။

“မင်းရုပ်ရည်လေးနဲ့ ကောက်ကျစ်မှုတွေကိုပြုလုပ်တာတော့ အံ့အားသင့်စရာပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ဘာအငြိုးတွေရှိခဲ့ဖူးလဲ၊ ဘာလို့ မင်းလုပ်တာလဲ စံပယ်နွယ်..”

“ကျွန်...ကျွန်မ...ကို ခိုင်းလို့ပါ..”

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် မဟုတ်လား”

“ရှင်..ရှင်သိနေတယ်..”

“သိလို့ မင်းကြံစည်တာကို ငါကြိုတင်ပြီးကာကွယ်နိုင်တာမို့...ကြိုပြီးသာမသိရင် ခုလောက်ဆို ငါသံတိုင်ကြားကို ဆက်နေပြီလေ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် ကျွန်မမိသားစု အတွက်အရမ်းကို ဒုက္ခရောက်နေလို့ သူတို့ခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ရတာ ပါ”

“ပြီးတာတွေကို ပြီးတဲ့နေရာမှာပဲထားလိုက်ပါ။ လမ်းထိပ် ရောက်ပြီ လမ်းခွဲကြရအောင်”

“အစ်ကို”

“မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အစ်ကို့ကိုသူတို့ခုလိုပဲ မကောင်းကြံစည်မှုတွေဆက်ပြီး လုပ်နေကြဦးမယ်။ သတိထားပါ အစ်ကို နောက်မှ ပြန်ပြီးဆုံ ကြတာပေါ့”

သူမကို ခပ်ရေးရေးလေး ပြုံးပြပြီး သူပြန်ရမယ့် လမ်းဆီ ကိုဆက်ပြီးလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ကို ခုလိုကယ်တင်လိုက် သူ့ကို သူမသိ...မနေ့ညနေက ကလေးတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် စာလေးတစ်စောင်ရောက်လာပြီး...သူတို့အကွက်ကျကျ ကြံစည် မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအပြည့်အစုံရေးထားခဲ့သော စာလေးပိုင်ရှင်ကို သူ့ခုထိ မသိ...။

x x x

“သူတို့ဘက်က ယုတ်မာမှုကတော့ ကမ်းကုန်နေပြီ၊ ဒီလိုပဲ
ငြိမ်နေလို့တော့မရဘူး... တောက်”

“ရဲထက်ကိုဒေါသကိုလျှော့စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ဘက်က သူတို့ကို
တိုက်ရိုက်ကြီးစွပ်စွဲဖို့ကလည်း မလွယ်သေးဘူး”

“ဟိုကောင်မကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ပြီးရဲလက်ကို အပ်
လိုက်ရင်အဖြေပေါ်ပြီကွ”

“စံဘော်... မင်းဘက်ကတွေးတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့ ဘက်ကလည်း သူတို့ကိုထိစေမယ့် ကိစ္စတွေ ကိုကြိုတင်ပြီးကာကွယ်ကြမှာပဲ”

“မောင်မဟာနိုင် ပြောတာသေချာတယ်၊ သူများကိုမ ကောင်းကြံတဲ့သူတိုင်းဟာ သူတို့ကိုထိမှာ အရမ်းကြောက်ကြတာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကသက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့မဟုတ်ဘဲ သွားပြီးတွေ့ရင် သူတို့အကွက်ထဲတောင်ဝင်သွားနိုင်တယ်”

ဦးရဲစကားကြောင့် ဆက်ပြီးတော့ တုံ့ပြန်မယ့်စကားကို မဆိုကြတော့ဘဲ နေလိုက်ကြတော့သည်။

“မင်းဆီကို သတင်းကြိုပြီးပို့တဲ့ သူကိုရောသိပြီးပြီလား”

“တိတိကျကျတော့ မသိသေးဘူး ငါ့ရင်ထဲကထင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ နိုင်”

“နိရာနိ”

“ဟာ...”

“နိုင်ရယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ၊ နိရာနိက ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် သမီးလေ”

“သူ့သမီးမို့ အတွင်းကိစ္စတွေကို သိနေတာပေါ့။ ဒါက

လည်း ငါ့စိတ်ထဲ အထင်ပါကွာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ မသေချာသေးပါဘူး။ ဒါတွေထား ပွဲရက်က (၅)ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဦးရဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အားလုံး အကောင်းဆုံးအနေအထားကို ရောက်နေပြီ”

“ဝူ...ကျိ”

“ဟင်...”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ.....
မောင်မောင်လတ်နှင့်ဦးစိုးနောင်...

“မောင်မောင်လတ်ရေ ကားကိစ္စဆိုရင်တော့ ငါငြင်းရလိမ့် မယ်ကွာ”

“မင်းကငါ့ကို တွေ့တာနဲ့ကားပြိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းပဲထင် ထားလို့လားကွ”

“တခြား အကြောင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုပါတော့”

“အန်ကယ်စိုးနောင်ကမင်းကို တွေ့ချင်လို့လိုက်ပြီးပို့ပေး တာဟေ့...”

“ဪ...အန်ကယ်စိုးနောင် ထိုင်ပါ”

မဟာနိုင်သည် ဦးစိုးနောင်ကို ဦးရဲနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်

သည်။

“အန်ကယ်တွေ့ချင်တာ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ မင်းတို့အနောက်ပိုင်း ရွှေရတုပွဲအတွက် အန်ကယ်ဘက်က နေဘာတွေ ကူညီပေးရမလဲဆိုတာ လာပြီးမေးတာပါ”

“အန်ကယ်ဆီက ခုလိုကြားရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရက်ကလည်းကပ်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပြင်ဆင်ထားတာလေးနဲ့ လုပ်ပါတော့မယ်”

“အချိန်ကပ်တာကို ထည့်ပြီးမပြောနဲ့ မောင်မဟာနိုင်၊ မင်းဖြစ်ချင်တာလေးတစ်ခုကို ပြောကြည့်ပါလား”

မဟာနိုင်...ဦးရဲဘက်ကို လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

“မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုကို ပြောလိုက်လေ...”

မဟာနိုင်...ဦးရဲနှင့် တိုင်ပင်ထားသော ရွှေရတုကမ္ဘာလုံး ကျောက်စာကလေးတစ်ခုကို ခုံခုံညားညား ပြုလုပ်ချင်ပေမဲ့ ငွေကြေးပိုင်းမှာ လိုက်မမီသောကြောင့် လက်လျှော့ခဲ့ရသော ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိသည်။

“အန်ကယ်ကို ဘာမှအားမနာနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ မောင်မဟာနိုင်ပြောပါ”

“ကျွန်တော် ရွှေရတု အထိမ်းအမှတ် ကမ္ဘာ့ကောက်စာ လေးတစ်ခုကို လုပ်ချင်ပါတယ် အချိန်က (၅)ရက်နဲ့ မမိနိုင်တော့ပါဘူး”

“မင်းဖြစ်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ချပြီးနေ၊ အန်ကယ်စီစဉ်လိုက်မယ် မင်းတို့ ရွှေရတုပွဲ နေ့ကိုမိအောင်ကို လုပ်ခိုင်းမယ်”

“အန်ကယ်..ဟို လက်ရာပိုင်း..”

“အကောင်းဆုံး ဒီဇိုင်းနဲ့ ဖြစ်စေရမယ်ကွာ၊မောင်မောင်လတ် မင်းလည်း ပိုင်းဝန်းပြီးလုပ်ကိုင်ပေးလေကွာ”

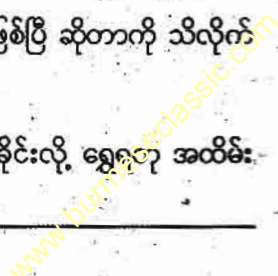
“စိတ်ချပါ အန်ကယ်”

“ဦးရဲနဲ့ ကိုမဟာ”

“ဘာလဲဟေ့ ကိုတာ..”

မဟာနိုင်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်လေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး...ခေါ်လိုက်သောကြောင့်..တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလတ်...ဦးရဲ ခိုင်းလို့ ရွှေရတု အထိမ်း-

အမှတ်ကတ်ကလေးတွေသွားယူပြီးအပြန်မှာ အရှေ့ပိုင်းကကောင်
တွေက ကျွန်တော်တို့စက်ဘီးကို တမင်ဝင်တိုက်ပြီး ရိုက်လွှတ်
လိုက်ကြတယ်”

“ဘာ...”

“ဟင်”

“ကိုလတ်ကတော့ ခေါင်းကွဲသွားပြီး ဆေးခန်းမှာ...
ရွှေရတုကတ်တွေကိုလည်း သူတို့ယူပြီး ဖြုတ်လိုက်ကြတယ်”

“တောက်...တရားလွန်သွားပြီ”

“ဦးရဲ ကျွန်တော်တာလုပ်ရမလဲ၊ သနားခံလို့တော့မရတော့
ဘူး”

“ငါ့အထင်မင်းကို အပြင်ထွက်ပြီး ထိပ်တိုက်တွေ့စေချင်
လို့လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ မဟာနိုင်...မင်းတစ်ယောက်တည်းမသွား
နဲ့ငါတို့ပါလိုက်မယ်..သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေကိုလည်း
အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားကြမယ်”

“ဦးရဲ ပြောသလိုလုပ် မောင်မဟာနိုင်၊ ကိုယ့်ဘက်က
ဥပဒေမဲ့ မတုံ့ပြန်နဲ့ အန်ကယ်ပါလိုက်ပြီး ရပ်ပေးမယ်”

“မောင်တာ မင်းရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကံမြင့်ကို သွားပြီးခေါ်

ခဲ ငါတို့ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ အားလုံးကားပေါ်သာတက်ကြဗျာ..ကားနဲ့သွား
ကြမယ်”

အားလုံးကားပေါ်တက်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကဲမြင့်ကို
စောင့်နေကြသည်။

“အန်ကယ်မင်းတို့ရပ်ကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားသင့်
သလောက်တော့ ကြားထားပါတယ်၊ ဒီလောက်ထိ တစ်ဖက်က
မိုက်ရိုင်းမယ်လို့တော့ မထင်ထားဘူးကွာ..”

“အရှေ့ပိုင်းကကောင်တွေ ဒီလောက်ထိ သတ္တိရှိကြတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ရဲ့ သားတွေက နောက်ကနေမြှောက်
ပေးပြီး လုပ်ခိုင်းနေတာ..”

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်က မောင်မဟာနိုင်
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့ အန်ကယ်၊ သူ့သားကျွန်တော်
ကြောင့် သေသွားတော့ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေတာ”

“ငွေအားကိုးနဲ့ ထင်တိုင်းကြနေကြတာပါ”

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် အခြေအနေကအရင်လို မကောင်း
တော့ပါဘူး၊ သူ့ကုမ္ပဏီတောင် အကြွေးတွေမဆပ်နိုင်လို့ တခြား
တစ်ယောက်ကို ထိုးအပ်ရတော့မယ်..အမေရိကန်မှာနေတဲ့ သူ့ဇနီး
ကလည်း နိုင်ငံခြားသားခံယူပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဆို
တော့ သူ့စီးပွားရေးက အကျဘက်ကို ရောက်နေပြီ...တစ်ခုတော့
ရှိတယ်ဒီလူက အကြံတော့ကြီးတယ်နော်..နောက်ထပ်ခြေလှမ်း
တစ်ခုကိုပြင်နေတယ်၊ မောင်မဟာနိုင်တို့ရဲ့ ကွင်းကြီးမှာတည်
ဆောက်မယ့် စက်မှုဇုန်ကြီးမှာ သူ့စီးပွားရေးကိုပြန်ပြီး မြှင့်တင်ဖို့
တောင်ကြံစည်ထားတယ်”

“အန်ကယ်စိုးနောင်က ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိနေသလိုပဲ”

“သိဆို မောင်မောင်လတ်ရေ ဒီလူနဲ့ငါက ကျောင်းနေဘက်
တွေလေ။ သူငယ်ချင်းတော့မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ငယ်ငယ်တည်းကသူ့
စိတ်ဓါတ်နဲ့ပေါင်းသင်းလို့မရခဲ့ဘူး၊ ကြီးလာတော့လည်း စီးပွားရေး
ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ကိုတာ ပြန်လာနေပြီ”

ကိုတာ ကားနားကိုရောက်တော့...

“ဦးကံမြင့်က သူတူမဆီကိုသွားနေတယ်၊ မိုးချုပ်လောက် မှပြန်ပြီး ရောက်မယ်တဲ့ ဦးရဲ”

“လူကြီးမပါလည်း သူတို့ဘက်ကတာဝန်ရှိသူတွေကို သွား ပြီးတိုင်ရမှာပေါ့.. သွားမယ် ကိုတာကားပေါ်ကိုတက်”

ကိုတာ ကားပေါ်ကိုတက်ပြီး ရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်းရုံးသို့ထွက် လာကြတော့သည်။ ရပ်ကွက်ရုံးတွင် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ကိုအဆင် သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အနောက်ပိုင်းသားတွေ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့ ရပ်ကွက်ကလူငယ်တွေက ကျုပ် တို့ကလေး (၂)ယောက်ကို ပိုင်းပြီးရိုက်လွှတ်လိုက်တာကို လာပြီး တိုင်ကြားတာပါ”

“ဒါလား ကျုပ်အားလုံးကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ မင်းတို့ရပ်ကွက် ထဲကကောင်တွေက စက်ဘီးကို မစီးဖူးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ပရမ်းပတာ နင်းလို့ ဝင်တိုက်တာ..”

“ကျွန်တော်တို့တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကအသား လွတ်ကြီးဝင်တိုက်ပြီးရန်စတာပါ”

“ငါတို့ အရှေ့ပိုင်းက ကလေးတွေဟာ သူ့အဆင့်နဲ့သူနေ

ကြတာ၊ မင်းတို့ကိုတုဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး...
မင်းပေါက်ကရမပြောနဲ့ ရဲစခန်းကိုရောက်သွားမယ်”

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့လို ငွေမရှိပေမယ့် စိတ်ဓာတ်
အောက်တန်းမကျဘူး”

“ဟေ့ကောင်...မင်းဘာပြောတယ်”

“မဟာနိုင်...ဦးရဲပြောမယ်”

ဦးရဲ...မဟာနိုင်ကိုတားလိုက်ပြီး...

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်၊ ကျုပ်ကလေး
ပြောတဲ့စကားက ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိပါး သလို
ဖြစ်သွားတယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး...ကျုပ်တို့ခုလာပြီးပြောတာဟာ
အဆင့်အတန်းတွေမြင့်တဲ့ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကလေးတွေကိုမှားသည်
ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ဆုံးမပေးဖို့ပါ...ဒါဟာ လူကြီးလူကောင်း
တွေရဲ့အလုပ်တစ်ခုပါဗျာ...ရန်မီးကို ကျုပ်တို့ဘက်ကမပွားပါဘူး
တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ် ဘာလဲဆိုတော့...ရွှေရတုအမှတ်တရ
ကတ်ကို အကြောင်းမဲ့ဖြုတ်လွှင့်ပစ်တာဟာ စက်ဘီးတိုက်မှုနဲ့
တခြားစီဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကိုတော့ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ပဲ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါ”

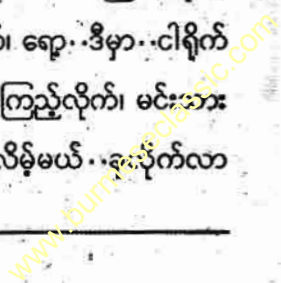
“လျော်ကြေးပြန်လိုချင်လို့လား။”

“ကတ်ကလေး တွေရဲ့တန်ဖိုးက အရှေ့ပိုင်းထဲမှာ နေကြတဲ့ သူတွေအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံဖိုးလောက်ပဲရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အတွက်တော့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး။ ပြန်လည်းလျော်ကြေး မလိုချင်ပါဘူး...ဘာကြောင့်နိမ့်ကျတဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်သလဲဆိုတာ လေးကိုပဲ သိလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး...သွားခွင့်ပြုပါဦး။”

ဦးထွန်းခေါင်ကျော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းပြီးစူးရှလှသောမျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဦးစိုးနောင်ကို တွေ့သွားပြီး

“စိုးနောင် မင်းက ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ပါလာတာလား၊ ငါ့သားသေရတာ မင်းကြောင့်ကွ...”

“ထွန်းခေါင်ကျော် မင်းအတ္တတွေက ခုထိကြီးတုန်းကိုး... မင်းကိုတိုက်ခိုက်ရအောင် မင်းကငါ့ကို တိုက်ခိုက်မှုတွေလုပ်ထားဘူးတယ်နဲ့တူတယ်။ ငါ့ဘက်ကရှင်းတယ် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးဘာ စာစ်ခုမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းသားသေရတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့ စွဲချက်တော့လာပြီး မတင်နဲ့ ထွန်းခေါင်ကျော်၊ ရော့...ဒီမှာ...ငါရိုက်ယူထားတဲ့ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းအခွေကို ပြန်ပြီးကြည့်လိုက်၊ မင်းဘားဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်...ခင်နိုက်လာ

တယ်ဆိုတာကလည်း ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါ လာရင်းကြုံလို့ လိုက်ပို့တာ...
မင်းနဲ့ဆုံမယ်ဆိုတာကို တွေးတောင်မတွေးမိဘူး”

“ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီကောင်တွေက မကျေနပ်လို့လာပြီး
ပြောတာလား”

“နီရာမော်နဲ့ နီရာဖြိုး...မင်းတို့မပါနဲ့”

နီရာမော် နီရာဖြိုးတို့နှင့်အတူ တုတ်တွေကိုင်ထားသောလူ
အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းသားတွေက ဥပဒေမဲ့ဒေသကို ရောက်နေတယ်လို့
ထင်နေသလားပဲ၊ မင်းတို့ဘက်က ရန်လုပ်ချင်ရင်လုပ်လို့ရပါ
တယ်။ နောက်ဆက်တွဲရင်ဆိုင်ဖို့တော့ ပြင်ထားနော်”

“ခင်ဗျား...”

“နီရာမော် ငါပြောနေတယ် မင်းကောင်တွေကို ပြန်ပြီးခေါ်
သွားစမ်း”

“တောက်...ဟေ့ကောင် မဟာနိုင် မင်းနဲ့ငါ တစ်ပွဲလောက်
တွေ့ချင်တယ်”

“မင်းကဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေ့ချင်တာလဲ၊ ပြောကြည့်လို့
လေ”

ညီအစ်မအားလည်း ၉၇

“နောက်ထပ် ကားပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခု”

“ငါက ကားပြိုင်ပွဲတွေကို လိုက်ပြီးပြိုင်နေတဲ့ လူတော့ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းစိန်ခေါ်မှုကို ငါလက်ခံပါ့မယ်”

“ရွှေရတုပွဲကြီး ပြီးသွားရင်တော့ မင်းသိစေရမှာပါ”

ကားပေါ်သို့ အားလုံးပြန်တက်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

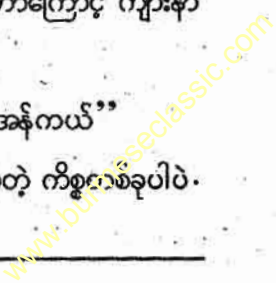
“မောင်မဟာနိုင်ကို အန်ကယ်အထူးသတိလေးတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပေးပါ အန်ကယ်”

“အရင်ဦးဆုံးသတိပေးချင်တာကတော့ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုပဲ။ သူဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများတစ် ဇက်သားအပေါ်မှာ မကောင်းကြံမယ်ဆိုရင် ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် တော်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ရှုံးမဲမဲတဲ့ နေရာမှာတကယ်ကို ဩဇာကစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ခု... ထွဋ်ခေါင်ကျော် အသွားတစ်ယောက်လုံးကို ဆုံးရှုံးထားတာကြောင့် ကျားနာ တစ်ကောင်လို မင်းကိုမဲနေပြီ”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အမှန်တော့ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။

သူ့ဘက်က ငွေကြေးအင်အားရယ်၊ လူမိုက်သား (၂)ယောက်အား ကိုးနဲ့ မင်းကိုအန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်”

“ကိုယ့်ဘက်ကပြုတဲ့ရန်လိုမှုမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ဘက်က ရန်လိုတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ရှောင်လွှဲလို့မရရင်တော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“မောင်မဟာနိုင်ကို အန်ကယ့်ဘက်က စကားကုန်ပြောခဲ့ မယ်၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ့်ကို အသိပေးဆက်သွယ် ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

မဟာနိုင်တို့ အနောက်ပိုင်းဘက်ကူးသော တံတားသို့ ရောက်တော့ ကိုလတ်ကို ဆိုက်ကားနဲ့ ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဦးချို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဦးရဲရေ...လုပ်ပါဦးဗျာ ဆေးခန်းကဆရာမက ဆေးရုံ ကိုပို့ခိုင်းလို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ဦးမဟာအလွမ်း ၉၉

“ခေါင်းက ဒဏ်ရာက အာရုံကြောကိုထိခိုက်နိုင်တယ်လို့ ဒေါက်တာမက ပြောတယ်”

“မောင်မဟာနိုင် ကားပေါ်ကိုတက်ခိုင်းလိုက် ဆေးရုံကို တစ်ခါတည်း သွားကြရအောင်”

“ဦးချိုပဲ လိုက်ခဲ့တော့၊ ကျန်တဲ့သူတွေ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်နေကြ”

ကိုလတ်ကို ကားပေါ်ပွေတင်ပြီး အားချင်းမောင်းထွက်လာ ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဦးရဲတို့ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်စရာရှိတာကို ဖွင့်တော့၊ ဥပဒေ လမ်းကြောင်းပေါ်က ရင်ဆိုင်ကြမယ်။ သူတို့ဘက်က ငွေကြေးနဲ့ စွမ်းနိုင်သလောက် ကျုပ်ဘက်က လိုက်ပြီးကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

မဟာနိုင် ရင်ထဲတွင် ခံပြင်းမှုတွေက ဆိုးနှင့်နေလေသည်။ သူ့သဘောနှင့်သာဆို ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်သား (၂)ယောက်ကိုလက် တုံ့ပြန်မိမှာ ခေချာသည်။

“ကိုလတ်”

“ကိုမဟာနိုင် ကျွန်တော်ဒီကောင်တွေကို မကျေဘူး...”

သူတို့ထဲမှာ ရှေ့နီကောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ပိုပြီးမကျေနပ်ဘူးဗျာ.. အား..ကျွတ်..ကျွတ်”

“ကိုလတ် မင်းစကားသိပ်ပြီးမပြောနဲ့ကွာ၊ မင်းအတွက်ငါ ဒီကောင်တွေကို လက်စားချေပေးပါ့မယ်”

ကိုလတ်ခေါင်းကဒဏ်ရာဝေဒနာတွေကို ခံစားရင်းလိုက်ပါ လာလေသည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သည်နှင့် အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“အန်ကယ်စိုးလည်း ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ပင်မန်းနေပြီ”

“ရပါတယ်ကွာ..မင်းတို့ခုလို မတရားခံနေရတဲ့ပေါ်မှာ ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ..”

မဟာနိုင် နှင့်စကားပြောနေရင်း ဦးစိုးနောင် ဟန်းဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် နားထောင်စကားပြောပြီး...

“မောင်မဟာနိုင်ရေ ကုမ္ပဏီကိစ္စလေးအကြောင်းပေါ်လာ လို့ အန်ကယ်ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီငွေကို ကလေးအတွက် လိုရမယ်ရယူထား၊ ကိစ္စရှိ တာနဲ့ အန်ကယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါ၊ မောင်မောင်လတ် ငါ့ကိုလိုက်

ပိုပြီးတာနဲ့ ကားကိုပြန်ပြီးယူလာခဲ့၊ ဒီမှာလိုအပ်တာကို သုံးပါစေ”

“အန်ကယ်စိုးရယ် ဒီလောက်ထိမလိုအပ်ပါဘူး”

“မောင်မဟာနိုင် ဘာမှထပ်ပြီးပြောမနေနဲ့တော့ သွားဦး
မယ် အန်ကယ်မှာခဲ့တာတွေကို မမေ့နဲ့နော်”

မဟာနိုင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး နေရစ်ခဲ့တော့သည်။
အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့ ခုံကလေးတွင် ဦးရဲနှင့်အတူထိုင်ရင်း
ကိုလတ်အတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။

“ဟင် နိုရာနို...”

မဟာနိုင် မျက်လုံးတွေ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့
ဆားတွင်ရပ်နေသူမှာ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်သမီးဖြစ်နေခြင်း ကြောင့်
ဝင်...

“နိုရာနို...ဒီကိုလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမဟာနိုင်တို့ ဆေးရုံကိုထွက်သွားတာ
တွေလို့ နောက်ကနေလိုက်ခဲ့တာပါ”

“နိုရာနို မင်းအတွက် မကောင်းဘူး၊ မင်းဒယ်ဒီက ငါတို့
တို့ ရန်သူကြီးလိုသတ်မှတ်ချိန်မှာ မင်းခုလိုလာတာကိုသိရင် ငွယ်
အဟုတ်ဘူး”

“ဒယ်ဒီက ရန်သူလိုသတ်မှတ်တာနဲ့ နိုရာနိုကရော ကို မဟာနိုင်တို့ကို ရန်သူလိုသဘောထားရမှာလား”

“ငါဆိုလိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး နိုရာနို၊ မင်းပေါ်ကို မင်း ဒယ်ဒီ ဒေါသဖြစ်မှာကို ပြောတာပါ”

“မသိအောင်တော့ လာခဲ့တာပဲ သိသွားတော့လည်း ရင်ဆိုင် ရုံပဲရှိတာပေါ့၊ ခုဖြစ်သွားတဲ့ရန်ပွဲမှာ ဘယ်သူမတရားဘူးဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဂျော်နီကောင်းတို့ကစပြီး အသားလွတ် ရန်စပြီး ရိုက်ကြတာပါ”

“ဥပဒေလမ်းကြောင်းနဲ့ဖော်ထုတ်ဖို့တော့ လုပ်ထားပါတယ်”

“လိုအပ်ရင် နိုရာ သက်သေရှိတယ်”

“နိုရာ ဘက်ကခုလို စကားမျိုးကြားရတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုရာ သက်သေမထွက်ပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“နိုရာနိုတို့သားအဖ၊ မောင်နှမတွေကြားမှာပြဿနာကြီး ထွားသွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်တူမ၊ သမီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဦးရဲတို့အရမ်း လေးစားပါတယ်ကွယ်၊ ခုဖြစ်သွားတဲ့ မတရားမှုကို အမှန်တရား

အတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့”

“ဒီက လူနာရှင်တွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“လူနာအတွက် သွေးလိုတယ်”

“ဘယ်လိုသွေးအမျိုးအစားလဲ ဆရာမ”

“(AB) ရှားတော့ရှားတယ်၊ ရှင်တို့ထဲမှာ မပါရင်အား

ချင်းရှာပေးပါ”

“ဆရာမ ကျွန်တော့်သွေးက (AB)ပါ”

“ကျွန်မသွေးလည်း (AB)ပါ”

“ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ဟိုဘက် အခန်းကို လိုက်ခဲ့ကြပါ”

“နီရာနီ”

“ကိုမဟာနိုင် ဘာပြောမလဲ ပြောလေ”

“မင်း သွေးလှူဘူးလား”

“လှူဘူးတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို (၃)ခါရှိပြီ ဘာလို့မေးတာလဲဟင်”

“မင်းအတွက်စိုးရိမ်လို့ပါ”

သူမထံမှ ချိုလွင်သော နှုတ်ခမ်းပါးလေးနှင့်အတူ အပြုံးပွင့်ကလေးတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖခင် အစ်ကိုတွေနဲ့ စိတ်ဓါတ်ကွဲပြားသော သူမစိတ်ထားဖြူစင်မှုလေးသည် ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းနေလေ၏။

ခုတင်တစ်လုံးစီမှာ သွေးဖောက်ကြရင်း သူမထံမှစကားသံလေးကို ကြားနေရသည်။

“လူတွေဆီမှာ အတ္တကြီးထွားမှုတွေ မရှိရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“နိရာနိက ဘာပြောချင်တာလဲ”

“အတ္တကြောင့် အမှားဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြောတာပါ”

“လူဆိုတာ အတ္တနဲ့တော့ကင်းလို့မရကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြုတဲ့အတ္တ၊ လူလူချင်း စာနာမှုမဲ့တဲ့ အတ္တကြီးထွားမှုတွေကတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ကိုမဟာနိုင်...နိရာဒယ်ဒီကို မုန်းနေမှာပေါ့နော်”

“ငါက မမုန်းပါဘူး၊ သူ့ဘက်က မုန်းတီးနေတာပါ”

“ဒယ်ဒီဟာ အတ္တသိပ်ပြီးကြီးပါတယ်၊ ဒီလိုအတ္တကြီးမှုကြောင့် မာမိနဲ့ ဝေးကွာခဲ့ရတာ...”

သူမ စကားသံလေးမှာကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ ကပ်
ပါနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်တော့သည်။

x x x

“ရွှေရတုပွဲကို ရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်းက တစ်ရက်စောပြီး လုပ်မယ် ဟုတ်လား စံဘော်”

“ဟုတ်တယ် နိုင်..ငါတို့နဲ့ တစ်နေ့တည်းလုပ်ရတာ သိက္ခာကျတယ်ဆိုပြီး တစ်ရက်စောလုပ်တာတဲ့၊ နောက်သတင်း တစ်ခုက သူတို့လုပ်တဲ့ပွဲနေ့ကို ငါတို့အနောက်ပိုင်းထဲက လူတွေ လာခဲ့ရင် ကောင်းကောင်းကြီး သင်ခန်းစာရသွားမယ်လို့ သတင်း လွှင့်ထားတယ်”

“ငါတို့ဘက်ကနေ မသွားကြဖို့ကိုတော့ သတိထားထား

မယ်၊ သတိပေးရက်နဲ့သွားကြတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လူငယ်
ပိုင်းတွေကတော့ လုံးလုံးမသွားခိုင်းနဲ့ မောင်မဟာနိုင်..အန္တရာယ်
ပေးမှာ သေချာတယ်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ ထောင်ချောက်ကို တိုးမဝင်
ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟူး...ငါတို့အခြေအနေတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့
မဟာရန်သူတော်ကြီးအဆင့်ကို ရောက်နေပြီထင်တယ်”

“ဒါကတော့ကွာ သူတို့ဘက်ကနေ လုပ်နေတာပဲ၊ ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ”

“မောင်မဟာနိုင်... ငါတို့အနောက်ပိုင်း လုံခြုံရေးကို
အထူးဂရုစိုက်ကြနော်”

“လူငယ်တွေအလှည့်ကျစနစ်နဲ့ ကင်းချထားပါတယ်”

“သူတို့ချည်းပဲ လွတ်မထားနဲ့ဦး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ညဘက်ဆိုကင်းလှည့်ကြပါတယ်”

“လူကြီးတွေက ငွေရတုရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို တွေးပြီး
ကြောက်နေကြတယ်”

“သူတို့ဘက်ကသေချာပေါက်ဖျက်ဆီးဖို့ကြံစည်နေတာ
တော့သေချာတယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကသတိမလွတ်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကိုလတ် အခြေအနေရော ဘယ်လိုလဲ”

“အတော်လေးကို သက်သာနေပါပြီ ”

“ရွှေရတုကို မိပါ့မလား”

“မိတော့ မမိဘူး ဒီကောင်ကအရမ်းကို ဆင်းချင်နေတာ ခါနဲ့ ဟိုကောင် ရှော်နီကောင်းကို မမိဘူးဆို”

“ဒီကောင် လွတ်သွားတယ်၊ သူ့ကောင်(၃)ကောင်တော့ ဖမ်းထားတယ်။ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ဘက်က သူ့ကောင်တွေလွတ်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတာပဲ...ရှော်နီကောင်းဆိုတဲ့ကောင်က... နိုရာဖြိုးရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူလို့ပြောတယ်”

“ခုမိတဲ့ကောင်တွေဆီက နိုရာဖြိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိရဘူးလား”

“ဒီကောင်တွေမသိကြဘူး၊ ရှော်နီကောင်းက ရိုက်ခိုင်းလို့ ဝင်ပြီး ရိုက်တယ်လို့ပဲ ထွက်ဆိုကြတယ်... ရှော်နီကောင်းကို မိရင်တော့ ဘယ်သူက ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သိရမှာပါ”

“ဦးဦးနိုင်...”

“ဟာ...ပေါက်စ မိုးချုပ်မှ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မဟာနိုင်တို့ ရပ်ကွက်မှ ချာတီတ်ကလေးဖြစ်သည့် မိသား

စုဝမ်းရေးအတွက် စပယ်ပန်းလေးတွေကို လိုက်လံရောင်းနေရသူ။

“ကျွန်တော့်ကို အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ဦးမဟာဆီကို စာပေးခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘယ်က အဒေါ်ကြီးလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဈေးဘက်မှာ ပန်းရောင်းနေတုန်း မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ပေးပြီး ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“အေး...ပေးခဲ့...”

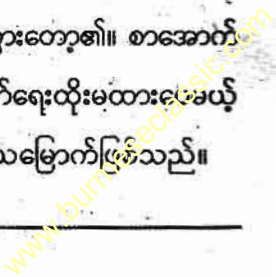
ပေါက်စခဲမှ စာခေါက်ကလေးကို ယူပြီးဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။

မဟာ

ဒီည...မဟာတို့အနောက်ပိုင်းထဲက ဖိုးသေးဆိုတဲ့ အရက် သမားကို ငွေပေးပြီး အနောက်ဘက်က အိမ်တစ်အိမ်ကို မီးကွင်း ဝစ်ခိုင်းထားတယ်...

“ဟာ..”

မဟာနိုင် စာကိုဖတ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ စာအောက်တွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို လက်မှတ်ရေးထိုးမထားပေမယ့် သူ့ဆီကို စာနှင့်သတိပေးသည်မှာ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်သည်။

“မောင်မဟာနိုင်... ဘာရေးထားတာလဲ”

“ဦးရဲ... အန္တရာယ်ကတော့ စပြီနဲ့တူတယ်”

ဦးရဲ စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့်...

“မဖြစ်ဘူး... ဖိုးသေးကို အရရှာကြတော့ဟေ့..”

အိမ်ပေါ်မှ အားလုံးဆင်းခဲ့ကြပြီး ဖိုးသေးရှိမည့် နေရာတွေကို လိုက်လံစုံစမ်းသော်လည်း ဘာသတင်းကိုမှမရ...

“ဟူး... ဒီကောင့်ကိုမတွေ့လို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“နိုင်...”

“ရဲထက်ကို ဘာသတင်းရလဲ”

“ခွေးမသား ဖိုးသေး... ဇရပ်ပေါ်မှာ မူးပြီးအိပ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရဘူး၊ ငါတို့ကို သတင်းမှားပြီးပေးတာလား”

“ဖိုးသေးကို အရောင်ပြပြီး တစ်ဖက်ကဝင်ပြီးလုပ်ဖို့ အကွက်ဆင်တာလား မသိဘူးနော်..”

“မောင်မဟာနိုင်... မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ပေးတဲ့စာကို ယုံတယ်..”

“ဒီတော့ ဖိုးသေးကိုအတင်းနိုးပြီးမေးမလား”

“မမေးနဲ့တော့.. ကျန်တဲ့လူတွေက ရပ်ကွက်အပြင်ပိုင်း

တွေကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ကြတော့၊ သန်ဘက်ခါဆို ပွဲတော်ရက်စပြီ...ခုကတည်းက အပင်ပန်းခံထားကြမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်..စံဘော်နဲ့ ရဲထက်တို့က ဖိုးသေးကိုစောင့်ကြည့်မယ်..”

“မူးပြီး မထနိုင်တဲ့သူကို စောင့်ကြည့်ဦးမလို့လား”

“စံဘော်..မင်းဘာစကားမှ မရှည်နဲ့၊ မင်းမလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့..”

“လိုက်မှာပါကွာ”

လူစုခွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဧရပ်နှင့်သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင် သစ်ပင်ကြီးကွယ်ပြီး အိပ်ပျော်နေသောဖိုးသေးကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွက်ထားလဲ နိုင်..”

“ငါ့စိတ်အထဲ ဖိုးသေး ဟန်ဆောင်ပြီးမူးနေတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကို လူတွေ မရိပ်မိအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပုံစံလို့ထင်တယ်..”

“ဖိုးသေးဆိုတဲ့ကောင် ဒီလောက်တွေးနိုင်လို့လား၊ အခုက သောက်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှသိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကိုခိုင်းလိုက်တဲ့သူတွေပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်..”

“စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့..”

“ဝါး...”

“စံဘော်..အိပ်ချင်လို့မရဘူးနော်၊ ဒီနေ့ဒီရက်တွေက သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီ”

“ဘယ်လို အကုသိုလ်ဆိုးတွေနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာလာ ပြီး နေကြရလည်းမသိပါဘူးကွာ၊ ပွဲတော်လေး လုပ်တာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာမလုပ်ရဘူး”

“နိုင်...စကားမစပ် မင်းကိုမေးရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့နိရာနိ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“စံဘော်...မင်းမို့ အခြေအနေကိုမေးရတယ်လို့ကွာ၊ နိရာနိ နဲ့ ငါက ဘယ်လိုမှ ဆက်လို့မရတဲ့ကြိုးတစ်ချောင်းလိုပဲ”

“မင်းကသာ ဆက်လို့မရဘူးပြောနေတာ၊ နိရာနိဘက်က မင်းနဲ့ဆက်ဆံရေးကို သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့လုပ်နေတာနော်”

“ငါလည်း ဒါကို အံ့ဩနေတာ၊ သူ့ဘယ်လို ခံစားချက်နဲ့ ဆက်ဆံနေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့

ရှိတယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ ငြိစွန်းတဲ့ခံစားချက်တော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ပေါ်မှာ တုံ့ပြန်တဲ့ အဆင့်လောက်ပဲဖြစ်မယ်”

“ခု မင်းဆီကို စာတွေရေးပြီးပို့ပေးနေတာ နိရာနိမဖြစ် နိုင်ဘူးလားနင်...”

“ရဲထက်ကို...မင်းကတော့ တုံးနေပြီ၊ ပေါက်စပြောတာ မကြားဘူးလား အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါဆို”

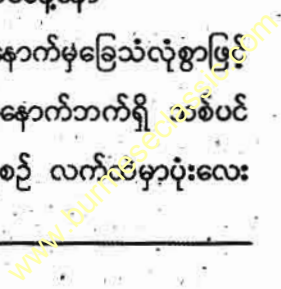
“ဒါကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးတာကို မသိစေချင်လို့ တခြားတစ်ယောက်ကိုပေးခိုင်းတာနေတာပေါ့ကွ”

“ရှား...”

မဟာနိုင် နှစ်ယောက်စလုံးကို စကားတိတ်ဖို့ ပြောလိုက်ပြီး ဧရပ်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးသေးထလာပြီး အပြင်အခြေ အနေကို အကဲခတ်ကာ ခပ်ကုတ်ကုတ်ထေလေး ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ သည်။

“သူ့နောက်ကိုလိုက်မယ်၊ မရိပ်မိစေနဲ့နော်”

ဖိုးသေး ထွက်သွားသည်နှင့် နောက်မှခြေသံလုံစွာဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဖိုးသေး ရပ်ကွက်အနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင် ကြီးနောက်ကိုဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာစဉ် လက်ထဲမှာပုံးလေး

တစ်ပုံးနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခုကို ကိုင်လျက်...

“သေချာသွားပြီ”

မဟာနိုင်တို့ ဖိုးသေးရှိရာကို အပြေးသွားလိုက်ပြီး...

“ဖိုးသေး...မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို...ဟို...ငါ...ငါ...အိမ်အတွက် ဓာတ်ဆီတွေပါ”

“မင်း မညာနဲ့ မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ငါတို့သိထား
တယ်...ခွေးမသား ရပ်ကွက်သစ္စာဖောက်”

“စံဘော် မလုပ်နဲ့၊ ဦးရဲတို့ဆီခေါ်သွားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ငါ...ဘာ...ဘာမှ...မ...မလုပ်ပါဘူးကွာ”

“မင်း...ပါးစပ်ပိတ်ပြီးလိုက်ခဲ့၊ ငါ့လက်ကယားနေတာ
နော်”

စံဘော်...ဖိုးသေးကုတ်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်လာလေသည်။ ဦးရဲ
တို့တဲဘက်ရှိရာသို့ရောက်မှ...

“ရဲထက်ကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သွားပြီးခေါ်ကွာ၊
သူတို့ရှေ့မှာ မေးတော့ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့...”

ဖိုးသေး မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများပင် ကျနေတော့သည်...

“ကျွန်တော့်ကို ရဲစခန်းကိုမပို့ပါနဲ့ဗျာ... နောက်လုပ်တော့

ပါဘူး...ဟီး...အီး...အီး...”

“မင်းကိုတာလုပ်သေးလို့ မင်းကငိုနေတာလဲ...မင်း အမှန် တိုင်းပြောရင် မပို့ဘူး... ညာပြောရင်တော့ စခန်းလက်ကိုအပ် လိုက်မှာပဲ...”

“ပြော...ပြော...ပြပါ့မယ်...ကျွန်တော့်ကို ကျော်နီကောင်း ဆိုတဲ့ ကောင်က ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်၊ အပိုင်းထဲက အိမ်တစ် အိမ်ကို မီးရှို့ပေးပါဆိုလို့ လုပ်ရတာပါ...”

“တောက်...ဖိုးသေး မင်းကွာ ငွေတစ်သိန်းနဲ့...တစ်ပိုင်းလုံး ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ကောင်...”

“စံဘော်...စိတ်ကိုလျှော့စမ်း မင်းလည်း ဒီကောင့် အကြောင်းသိသားနဲ့...အရက်တွေ သောက်တာများပြီး ဦးနှောက် ကသိပ်ပြီး အကောင်းအဆိုးကို စေခွဲနိုင်တော့တာမှ မဟုတ်တာ... မင်းကို တစ်ဖက်က အသုံးချဖို့ ကြိုးစားတာပဲ... မင်းကိုခိုင်းတာ ကျော်နီကောင်းတစ်ယောက်တည်းလား မင်းနဲ့ ဘယ်မှာတွေတာ ထဲ”

“တောင်ပိုင်းရပ်ကွက်က ဆန်းထူးအရက်ဆိုင်မှာပါ၊ သူနဲ့ ဆန်နီနဲ့ နှစ်ဦးပါ...”

“ဆန်နီဆိုတာ တောင်ပိုင်းထဲမှာနေတဲ့ ဖဲသမားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်နိုင်...ဖဲမှုနဲ့ထောင်ကထွက်လာတာမကြာသေးဘူးကွ၊ ဂျော်နီကောင်းနဲ့ တွဲဖက်ပဲ၊ ဂျော်နီကောင်း...ဆန်နီဆီမှာ ရှောင်တိမ်းနေတာဖြစ်မယ်..”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရောက်လာကြပြီး ဖိုးသေးကို အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြခိုင်းလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငွေရတုပွဲတုန်းကလိုဖြစ်တော့မလို့၊ ဖိုးသေးရယ်...မိုက်လှချည်လားကွာ..”

“ခွေးမသားကို ရဲစခန်းကိုသာပို့လိုက်ပါဗျာ..”

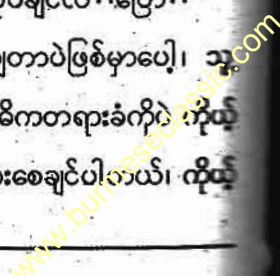
“မ...မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ..ဟီး..အီး..အီး...”

“ဟေ့ကောင် ကျက်သရေမရှိဘူး၊ ငိုမနေနဲ့၊ ငါနောက်ကနေ ဆောင့်ကန်လိုက်ဦးမယ်..”

“ကိုရဲ..မင်းတို့လူငယ်တွေဘာလုပ်ချင်လဲ..ပြော..”

“ဒီကောင့်ကိုပို့လည်း ထောင်ကျတာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့

ဘက်က မကျူးလွန်ရသေးဘူးဆိုတော့ အဓိကတရားခံကိုပဲ ကိုယ်ဘက်ကနေ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်၊ ကိုယ်

ရပ်ကွက်သားကို ဘေးဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး..”

ဦးရဲ..ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလူငယ်တွေဘက်မှ စကားသံ ထွက်
မလာသဖြင့်....

“ဖိုးသေး..”

“ဗျာ..ဦးရဲ...”

“မင်းကို ဒီအတိုင်းတော့ ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ကျန်းမာ
ရေးဆေးရုံကိုပို့ပြီး အရက်ဖြတ်ရမယ်၊ ဆေးကုရမယ်၊ ဒါကို
ရွေးချယ်မလား၊ ရဲစခန်းကိုသွားမလား..ပြော..”

“စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကိုပဲ သွားပါ့မယ်ဗျာ..”

x x x

“ဘယ်လိုလဲ..ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်.. ခင်ဗျားကြံတာတွေ
ဘာတစ်ခုမှ မအောင်မြင်ပါလား..”

“ကြည့်ပြီးလုပ်ဦး၊ တော်ကြာ ကျုပ်တို့ဘက်ပါ အမှုပတ်
လာဦးမယ်..”

“ဒုန်း...”

“ဒါ ကျုပ်တို့ထဲက သစ္စာဖောက်ရှိနေလို့ ခုလို တစ်ဖက်
ကကြုံပြီးသိနေတာ”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် စားပွဲကိုထုပြီးပြောလိုက်သည်။

ဦးထွန်းခေါင်ကျော်လုပ်သမျှသည် ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီးအန္တရာယ်ပြုဖို့ ဖြစ်လာနေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဝင်သွားသလို သူတို့ထဲမှာသစ္စာဖောက်ရှိနေပြီဆိုတာကို သေချာပေါက်တွက်ဆ မိလိုက်သည်။

“သစ္စာဖောက်ရှိတယ်ဆိုရင် ခု ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ (၄)ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဒီလူတွေမှ သစ္စာမဖောက်ရင် ဖောက်စရာလူ မရှိဘူး...”

“ကျုပ်တို့ဘက်ကိုတော့ မထင်နဲ့ ဦးထွန်းခေါင်ကျော်... ဒီကောင်ကို အမှုန့်ကြိတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သစ္စာမမဲ့ကြောင်းပြောနေ ပေမယ့်လည်း သံသယကိုယ်စီရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

“သစ္စာဖောက်ကိစ္စကိုတော့ နောက်မှ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာကို ဖော်ထုတ်ရမယ်၊ ခု ကျုပ်တို့တွေ့ဆုံတဲ့နေရာအခန်းက တခြားဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အိမ်သားတွေလည်း တစ် ယောက်မှရှိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ (၄)ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မပေါက်ကြားနိုင်ဘူးဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ယုံတယ် ဆိုနော်...”

“ယုံပါတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်..”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့ နောက်ဆုံးပွဲကို နှိမယ်၊ ခုပွဲဟာ သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်၊ ဂျော်နီကောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ထပ်ပြီးအသုံးချလို့မရတော့ဘူး၊ ခု အသုံးချရမယ့်သူက လူမိုက်ကြီးတစ်ဦး၊ ကြေးကြီးတယ်၊ လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပိရီသေသပ်တယ်၊ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ သူ့ကိစ္စကို သူရှင်းတယ်..”

“ခင်ဗျားက အပြတ်ရှင်းမယ့်သဘောလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင်(၂)ကောင်ကို ပွဲပြတ်ရှင်းလိုက်တာနဲ့ ပွဲက ပြီးသွားပြီ”

“ဘယ်တော့လောက် လုပ်မှာလဲ”

“ရွှေရတုပွဲ ကျင်းပတဲ့နေ့..”

“ကျုပ်တို့ ကျင်းပမယ့်နေ့လား..သူတို့ကျင်းပမယ့်နေ့လား..”

“သူတို့ ကျင်းပမယ့်နေ့..”

“ခင်ဗျားလူကိုရော စကားပြောဆိုပြီးပြီလား..”

“မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်..”

“တစ်ခု ခင်ဗျားကို သတိပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာကိုလဲ... ဦးကျော်လှိုင်..”

“ကျုပ်တို့အပိုင်းထဲက လူတချို့တောင် သူတို့ဘက်ကို ခပ်ပါပါဖြစ်နေပြီနော်..”

“ဘာ... ကျုပ်တို့အပိုင်းထဲကလူတွေ၊ သူတို့ဘက်ကို ခပ်ပါပါဖြစ်နေကြပြီ.. ဟုတ်လား..”

“ခုလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်နေတယ်မှတ်လဲ၊ ခင်ဗျား သမီးဗျ..”

“ဟင်..”

“သူက အပိုင်းထဲကလူတွေကို နားချပြီး စည်းရုံးနေတာတို့ ကျုပ်သတင်းကြားတယ်၊ ခင်ဗျားသမီးကိုကြည့်ပြီးပြောထားဦး..”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်.. သူ့သမီးစိတ်ဓာတ်နှင့်ပီဇကို ကောင်းကောင်းသိသူဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်လေးထဲမှ ဖခင်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်၊ အစ်ကိုတွေနဲ့ သဘောထားခြင်းမကိုက်ညီသူ၊ သူမှန်တယ်ဆိုထင်ရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သော သမီးပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအခွင့်က ဖခင်လုပ်သူက ဆင်းရဲမွဲတေသူတွေနှင့်မပေါင်းသင်းပြောဆိုခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ တားမရခဲ့သူ၊ အစ်ကိုတွေက ဆူပူ

ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုတာကို ပိုပြီး ဂရုမစိုက်၊ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့ နိုရာနိုကိုတော့ ရိုက်နှက်ပြီး မဆုံးမရဲတာတော့အမှန်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နိုရာနို မိခင်နှင့်အဘိုးအဘွားတွေက သူ့သမီးသူတို့မြေးကို နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံကြပေ။ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည် တကယ်ဆိုရင် မိန်းမဖြစ်သူ၏ စီးပွားရေးနှင့်နိုရာနို အဘိုး အဘွား စီးပွားရေး၏ အစွန်အဖျားလောက်သာရှိသည်။ အရှင်းဆုံးဝန်ခံရရင် နိုရာနိုကြောင့် ဇနီးနှင့်ယောက္ခမတွေဆီက ငွေကို လိမ်ညှာတောင်းနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်တင်းတင်းမာမာ မပြောရဲပေ။ နိုရာနို စိတ်ဆိုးပြီး သူ့အိမ်ကထွက်သွားသည်နှင့် ငွေထုတ်ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရသလိုဖြစ်မှာသေချာသည်။

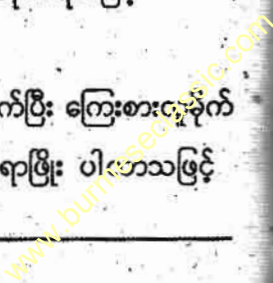
“ကျုပ်သေသေချာချာမေးပြီး ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်..”

“တီ...တီ...”

အိမ်အောက်မှ ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ...

“ရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်..”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် အခန်းပြင်ကိုထွက်ပြီး ကြေးစားထူးခိုက်ဆိုသူကိုခေါ်လာသည်။ ထိုလူခိုက်နှင့် နိုရာဖြိုး ပါလာသဖြင့်

“ဖြိုး...မင်းအောက်ထပ်ကပဲသွားပြီးစောင့်နေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ..”

နီရာဖြိုးကို အောက်တွင်စောင့်ခိုင်းပြီး လူမိုက်ဆိုသူကို အခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို ငါ့သားက ဘာတွေပြောထားပြီးပြီလဲ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မပြောထားပါဘူး၊ သူ့ဒယ်ဒီက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီးခေါ်လာတာပဲ”

“မင်းနာမည်..”

“မားသိန်းဝင်း...အားလုံးခေါ်ကြတာက မားမင်း..”

“မင်း ဒီလောကထဲမှာ ရပ်တည်တာ ဘယ်လောက်ကြာ ပြီလဲ”

“လူရယ်လို့ဖြစ်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ အန်ကယ်တို့က လူမိုက်ရာဇဝင်သမိုင်းပြုစုဖို့ခေါ်တွေ့တာများလား”

“ငါတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က သိပ်ကိုအရေးကြီးတော့ မင်း ရဲ့ သမိုင်းလေးကိုလေ့လာပြီးမှ အသုံးဝင်မယ်၊ မဝင်ဘူးဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာ..”

“ကျွန်တော် ပြောသမျှကိုရော ယုံမယ်ပေါ့”

“ငါတို့က ခပ်ညံ့ညံ့တွေတော့မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သမိုင်းကြောင်းကို သိသင့်သလောက်တော့ သိထားပြီးပါပြီ၊ ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားအောင် မေးကြည့်တဲ့သဘောပါ..”

“အန်ကယ် ဘာထပ်ပြီးသိချင်သေးလဲ”

“မင်းထောင်ထဲကိုဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်ဝင်ခဲ့ဘူးလဲ”

“(၃)ကြိမ်.. လုယက်မှု၊ ဓားထိုးမှု၊ လောင်းကစားမှု”

“ကြေးစားလုပ်ပေးခဲ့တာ မရှိဘူးပေါ့..”

“ဓားထိုးမှုကတော့ ငွေယူပြီးလုပ်ပေးခဲ့တာ”

“မင်းကိုစစ်တော့ မဖော်ခဲ့ဘူးလား”

“သူ့ဆီက ငွေယူပြီးအလုပ်ကိုလက်ခံကတည်းက သူနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ပြတ်သွားပြီလေ၊ ကြေးစားသမားတစ်ယောက်လုပ်ပြီး နှုတ်သစ္စာမရှိဘူးဆိုရင် ကြေးစားလူမိုက်ဘွဲ့ကို ခံယူဖို့မလိုတော့ဘူး..”

“ငါလိုချင်တာ ဒီအချက်ပဲ ဓားသိန်းဝင်း၊ ငါတို့ခုလုပ်မယ့် အလုပ်က ကိစ္စပြတ်ကိုလုပ်ရမှာ၊ မင်းအတွက်ငွေကြေးပိုင်းကို ကြိုက်ဈေးပြော၊ ပထမအချက်က ကိစ္စပြတ်ရမယ်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ နောက်ကြောင်းကင်းရမယ်၊ ငါတို့နဲ့ဆက်နွယ်

ပတ်သက်မှုကို အပြတ်ဖြတ်နိုင်ရမယ်နော်..”

“အန်ကယ်တို့ ဓားသိန်းဝင်းရာဇဝင် အပြည့်အစုံကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆက်နွယ်ပြီးလုပ်ခဲ့သူတွေ အများကြီးနဲ့ လုပ်ကိုင်ဘူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အမှုပေါ်ခဲ့ခြင်းဆိုတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ယုံကြည်မှခိုင်းပါ”

“ငါတို့လည်း မင်းကိုယုံကြည်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ရှင်းပေးရမှာလဲ”

“မဟာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို..”

“ဘယ်နေ့လဲ..”

“သန်ဘက်ခါ..”

“တစ်ရက်တည်းနဲ့ ရှင်းလို့ရနိုင်မယ့်အခွင့်အရေးရှိမှဖြစ်မယ်...”

“သိပ်ပြီးရှိတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ အနောက်ပိုင်းမှာ ရွှေရတုပွဲ ကျင်းပနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဒီကောင်အလုပ်များနေမှာ..”

“ကောင်းပြီ.. လူကို မနက်ဖြန်ပြပေးပါ..”

“ငါတို့စီစဉ်ထားလိုက်မယ်၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ မင်းကိစ္စပဲ..”

“ငွေကို တစ်ဝက်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ကိစ္စပြီးမှ အကုန် တစ်ခါတည်းယူချင်တယ်၊ ခုလောလောဆယ်သုံးဖို့ပဲပေး”

“ဘုတ်..”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် ငွေထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ပေးလိုက် ပြီး..

“မင်းလိုသလောက်ကို ယူသွားပါ..”

ဓားသိန်းဝင်း ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို အထုပ်ထဲမှ ယူလိုက် ပြီး အိတ်ကပ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်..ငါ့သား နိုရာဖြိုး မင်းကိုလူလိုက်ပြီးပြ မယ်..”

“တစ်ခါတည်း ရှင်းခွင့်ရရင် ရှင်းချင်တယ်”

“ငါတို့က ရွှေရတုပွဲမှာပဲ ရှင်းစေချင်တာ”

“ဒီလောက်ဆို အလုပ်စကားပြောဆိုလို့ပြီးပြီထင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

ဓားသိန်းဝင်း နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ပြီးထွက် သွားစော့သည်။

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်.. ခုခင်ဗျားစီစဉ်တဲ့ကိစ္စဟာ လူသတ်မှု

ကြီးနော်.. လွဲချော်လို့မရဘူး၊ လူမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့သစ္စာကတိ
စကားကို သိပ်ပြီးယုံလို့မရဘူး..”

“မပူပါနဲ့ဗျာ.. ဒီကောင့်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ဖို့ထိ စီစဉ်ထား
ပြီးသားပါ။ ဂျော်နီကောင်းကို တစ်ခါတည်း ထိုးကျွေးမယ်၊ ကျုပ်
ဘက်က တစ်ကွက်မှ မလစ်ဟင်းစေရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ စောင့်
ကြည့်ထား၊ ဒီပွဲက ဇာတ်သိမ်းပွဲဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်.. ဟား..
ဟား..ဟား...”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် အောင်မြင်သော ရယ်မောသံကြီး ဖြင့်
ရယ်မောနေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့လူစုမခွဲခင် မနက်ဖြန်ပြုလုပ်မယ့် ရွှေရတုပွဲ
အတွက် အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပြီလား ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်”

“ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး စီစဉ်ထားတဲ့ ပွဲပဲဗျာ၊ အဆင်မပြေတာ
မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဟိုဘက်အပိုင်းလို ရွှေရတုပွဲကြီးကို လုပ်ချင်
လို့မှမဟုတ်တာ၊ ခေါင်းစဉ်ပြုပြီးတဲ့သဘောပါ၊ အပိုင်းက လူတွေ
အမြင်မှာ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်စေတနာထား
တယ်လို့ မြင်စေချင်တာ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တခြား ဘာခံစားချက်
မှ မရှိဘူး၊ ကဲ..သောက်ပြီးရင် နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့..”

“ချင်...”

လောဘရမ္မကံနဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တွေ့ဆုံပွဲလေးကို အရက်ခွက်များဖြင့်ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြပြီး အသီးသီးပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

“ဝူး...ကျွါ”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီးဆင်းလာသူမှာ နိုရာမော်...

“ဒယ်ဒီကိုရုံးမှာ ဧည့်သည်တွေစောင့်နေတယ်၊ မနက်ပွဲအတွက် စကားပြောမလို့တဲ့”

“အေး ငါလည်းခုပဲသွားမလို့ မော်...နိုရာတစ်ယောက် ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ဒယ်ဒီသမီးအကြောင်းကို မေးမနေနဲ့ လူမှုစည်းကမ်းဆရာမကြီးက ရပ်ကွက်က ကလေးတွေကိုစာပြနေတယ် မပြီးသေး ဘူး၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့”

“မော်..သူ့ကိုဘာမှမပြောနဲ့ ငါတို့သားအဖတွေခုလိုနေ နိုင်တာ သူ့ကြောင့်ကွ”

“ဒါကြောင့်မို့လည်းသူ့ကိုလွတ်ထားတာ၊ သူလုပ်တာတွေကို ပါးစပ်နဲ့တောင်မဟုတ်ဘူး လက်ကိုယားနေတာပဲ”

“မင်းပါပြန်ပြီး လိုက်မှာလား”

“လိုက်ရမယ် တီးဝိုင်းသမားတွေက သားနဲ့ပတ်သက်နေကြတာဆိုတော့ သားပါမှဖြစ်မှာလေ”

“မင်းတီးဝိုင်းခတွေ့ကို ဘယ်လောက်ဖြတ်ပြီး သုံးပြီးပြီလဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ ဒယ်ဒီရာ၊ အဓိက ဒယ်ဒီခေါင်းစဉ်ပြန်ပြီးထည့်လိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“မင်းတို့ညီအစ်ကို အသုံးအစွဲလျှော့ဦးနော်၊ ဘဏ်မှာငွေကဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊ ကုမ္ပဏီက လက်မဲ့ဖြစ်နေပြီ...လူတွေမသိအောင် ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့သာနေနေရတာကွ”

“ဒယ်ဒီအထွက် ငွေရိုက်ခွင်တစ်ခုလောက် ရှာဦးလေ”

“အေး ခုငါအနောက်ပိုင်းကို သည်းကြီးမဲကြီးလိုက်နေတာ၊ ငွေခွင်အတွက်ကွ...ဟို (၂)ကောင်ကြောင့်ငြိမ်နေရတာ...သွားကြမယ်”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့ကား ခြံဝင်းထဲမှအထွက် နိုရာနိုကားလေးမောင်းဝင်လာသည်။ နိုရာနိုအိမ်ကိုရောက်သည်နှင့်...

“ဒေါ်ကြိုင်”

“ဟေ့..ဘာလဲ သမီးနီရာ”

“ဒယ်ဒီတို့ ရပ်ကွက်ကလူတွေနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြလား”

“ပြောကြတယ်ကွဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ၊ သူတို့စကားပြောနေတာ အိမ်ထဲ ဘယ်သူမှမဝင်ရဘူးဆိုတာနဲ့ ခြံထဲမှာဆင်းပြီး နေပေးနေကြရတာ၊ ဪ...သမီးကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလည်း ဒေါ်ကြိုင်”

“သမီးအစ်ကိုလည်း လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာတယ်၊ ဒီလူကဒေါ်ကြိုင်တို့ရပ်ကွက်ထဲက လူမိုက်တစ်ဦးပဲ ဘာလုပ်ဖို့လည်းတော့မသိဘူး၊ ဖုန်းခခုတော့ တစ်ခုခုပဲ သမီးနီရာ”

“ဒီလူနဲ့ ဒေါ်ကြိုင် ရင်းနှီးလား”

“မရင်းနှီးဘူး..ဆိုပေမယ့် ဒေါ်ကြိုင်မောင်နဲ့တော့ ရင်းနှီးတယ်၊ အရင်းဆုံးပြောရရင် ဒေါ်ကြိုင်မောင် အရင်တုန်းက လူဆိုးလူမိုက် တစ်ဦးပေါ့ကွယ်..ထောင်ထဲမှာ ခြေတစ်ဖက် အကြောသေပြီး ပြန်လွတ်လာကတည်းက လူဆိုး လူမိုက်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပဲ၊ ခုလာသွားတဲ့ သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ချိန်က ဒေါ်ကြိုင်မောင်ရဲ့ တပည့်အဆင့်လောက်ပဲရှိတာ”

“သမီးကို တစ်ခု ကူညီပေးပါလား”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ဒေါ်ကြိုင်မောင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“သမီးရယ်..ဘာကိစ္စတွေများ ရှိလို့လဲ”

“သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်ကိုဘာတွေခိုင်းခဲ့သလဲဆိုတာကို သမီးသိချင်လို့ပါ”

“ဒေါ်ကြိုင်တို့ရပ်ကွက်ကို သမီးတစ်ယောက်တည်း သွား လို့တော့မသင့်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်လည်း မအားဘူး၊ သမီးဒယ်ဒီ ဧည့်သည်တွေအတွက် ထမင်းဟင်းတွေကို မနက်ကတည်းက ချက်ပြုတ်ပေးရမှာ၊ နောက်နေ့ဆိုရင်တော့ သွားလို့ရပါပြီ”

နီရာနီ တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး ရွှေရတုရက်က နှစ်ရက် ဆက်တိုက်..ဒယ်ဒီ လူမိုက်ကိုခိုင်းရင် (၂)ရက်ထဲမှာ တစ်ရက် ကိုရွေးချယ်ပြီးခိုင်းမှာသေချာသည်၊ ဖြစ်နိုင်တာ အနောက်ဘက် ပိုင်းမှ ကျင်းပသော ရွှေရတုပွဲနေ့ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒယ်ဒီတို့က အနောက်ပိုင်းရွှေရတုပွဲကို ပျက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒက ရှိနေခြင်းပင်။

“သမီးက မနက်ဖြန်အားချင်းသွားချင်တာ ဒေါ်ကြိုင်”

“သမီး စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့သွားလေ၊ ဒေါ်ကြိုင် စာရေးပေးလိုက်မယ်”

နိရာနိ...ခေါင်းထဲတွင် သူမ ခေါ်သွားရမည့်သူကိုစဉ်းစား
ရင်း မဟာနိုင်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ မဟာနိုင် ရပ်ကွက်ထဲ
သို့သွားပြီးခေါ်ဖို့က မလွယ်...။

“ဟုတ်ပြီ...”

မဟာနိုင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်
လေးကို သူမ ရထားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းရမည်ဖြစ်သည်။

x x x

သူမနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေမည်ဟု
မဟာနိုင် ယုံကြည်မိသည်။ သူမအမည်ဖြင့် ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်
ခိုင်းတာကို မယုံနိုင်အောင်တော့ ဖြစ်မိသည်။

သူမ... မဟာနိုင်ရပ်ကွက်တွင်ရှိနေမည့် အချိန်၊
နေရာတွေကို သိနေသူဖြစ်နေသည်။ သူတို့ထိုင်နေကျ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင် သိနေသဖြင့် သူမဘက်က လေး
လားထားမှုမှာ စေ့စပ်လှသည်။ သူမဘာကြောင့် သူ့ပုံရိပ်ကို လိုက်
နေတာလဲ..

သူမ၏ အလေးထားမှုသည် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။ မတူညီသော ဘဝ(၂)ခုကြားမှာ သူမဘက်မှ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်မိသည်။

မဟာနိုင်လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမချိန်းဆိုထားသော အချိန်ကိုရောက်နေလေပြီ။ သူမ သူ့ကို စောင့်ခိုင်းသော ကမ္ဘာအေးစေတီရှေ့အအေးဆိုင်ကလေးတွင်ထိုင်နေသည်။

“ ဂူး...ကျွဲ...ကျွဲ...”

“ ဟင်...”

အအေးဆိုင်ရှေ့တွင် (x x x x) အနက်ရောင်ကားလေး တစ်စီးရပ်သွားပြီး သူ့ကိုသူမ လှမ်းပြီးလက်ယက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အအေးဖိုးရှင်းကာ သူမကားဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ ရှင်...ကားမောင်းနော်...”

သူမ ကားမောင်းတဲ့နေရာတစ်ဖက်ကို ရွှေ့ထိုင်ပြီး မဟာနိုင်ကို ကားမောင်းခိုင်းသည်။ မဟာနိုင် ဘာဆင်ခြေမှ မပေးဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ”

“မြောက်ဥက္ကလာ၊ (xxx) ရပ်ကွက်မောင်းရမှာ”

သူမပြောသည့်နေရာဆီသို့ ကားလေးမောင်းထွက်လာလေသည်။

“ရှင်ကိုဘာကြောင့် ခုလိုချိန်းရသလဲဆိုတာကို သိချင်မှာပေါ့”

“ပြောပြမယ်ဆိုသိချင်ပါတယ် အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ရှင်နဲ့ နိရာကြားမှာ အကြောင်းမဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့”

“ရိုးသားစွာပြောရရင် ရှိနိုင်ခြေမရှိတဲ့ဘဝနှစ်ခုဖြစ်နေတယ်လို့ ယုံမိတယ်”

“မတူညီတဲ့ဘဝဆိုတာကို နိရာ သိပ်နားမလည်ဘူး... ရှင်းပြပါလား”

“လူ့ဘဝဒဿနတွေကို နောက်မှပြောကြမယ်၊ မင်း ပြောမယ့်စကားလေး နားထောင်ပါရစေဦး...”

“ကောင်းပါပြီရှင်.. နိရာဒယ်ဒီ လူမိုက်တစ်ယောက်ကိုအော်ပြောတွေ့တယ်”

“ငါ့ကို ဆော်ခိုင်းဖို့ပဲနေမှာပေါ့”

“ဘာလုပ်မလဲဆိုတာတော့ နိရာမသိဘူး၊ လူကိုလုပ်ခိုင်းတာလား၊ ရပ်ကွက်ကို လုပ်ခိုင်းတာလားဆိုတာကို သိရအောင် လူတစ်ယောက်ဆီကို သွားမလို့ခေါ်လိုက်တာ၊ သူနဲ့တွေ့မှ အကြောင်းစုံကို စုံစမ်းခိုင်းရမယ်”

မဟာနိုင်...နိရာနိဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာကြောင့်လှည့်ကြည့်တယ်ဆိုတာ နိရာသဘောပေါက်ပါတယ်၊ နိရာပြောပြရမလား”

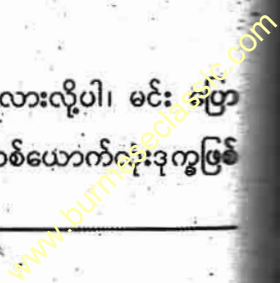
“မင်း ပြောကြည့်လိုက်လေ”

“ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်နေလို့ အံ့သြနေတာမဟုတ်လား”

“မင်း ညဘက်တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်တာတွေ ဘာတွေလုပ်လား”

“ဘာလို့မေးရတာလဲ”

“အကြားအမြင်တွေများ ရနေသလားလို့ပါ၊ မင်း ပြောလိုက်တာ ကွက်တိပဲ၊ မလွဲဘူး၊ ဖခင်တစ်ယောက်လုံးဒုက္ခဖြစ်

စေမယ့်ကိစ္စတွေကို သမီးဖြစ်သူက လုပ်နေသလိုဖြစ်နေဘူးလား”

“အင်း...ရှင်ပြောသလို လုပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိရာ ခုလိုလုပ်ပေးနေတာ ရှင့်အတွက်ရော၊ ရှင်တို့အပိုင်းကလူတွေ အတွက်လည်းပါပါတယ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကြောင့် လူတွေ အများကြီးနစ်နာမယ်ဆိုရင် နိရာဟာ ဖခင်ဆိုတဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ လူ ပေါင်းများစွာဘေးဒုက္ခရောက်သွားမှာကို ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဘူး လို့ ယူဆထားတယ်၊ နိရာဖခင်ဘက်ကကြည့်ရင် သစ္စာဖောက် လို့ သတ်မှတ်မှာပဲ၊ ရှင်တို့ဘက်က ကြည့်ရင် သူရဲကောင်းပေါ့၊ သမီးမိုက်ဘွဲ့ကိုခံယူခဲ့ရတာဟာ မြတ်သောအလုပ်အကိုင်လို့ပဲ မှတ်ယူထားပါတယ်၊ ပြီးတော့ နိရာဖခင် တစ်ယောက် ပြစ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးမှရတဲ့အမှားထက် ပြစ်မှုတစ်ခုကို မကျူး လွန်ခင်မှာ နိရာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းဟာ ဖခင်ရဲ့အမှားတွေကို စားဆီးပေးတယ်လို့လည်း သဘောထားပါတယ်”

“မင်း စိတ်ဓာတ်ကို ငါအရမ်းလေးစားတယ် နိရာ”

“နိရာလည်း ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစားမိပါတယ်”

“ငါ့လုပ်ရပ်တွေက လေးစားစရာဘာတွေကိုလုပ်ကိုင်နေ သလဲဆိုတာကို မင်းသိလို့လား နိရာ”

“ရှင်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရရင် နိုရာ တော်တော်များများကို စုံစမ်းမိခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်စုံစမ်း ရသလဲဆိုရင် နိုရာ ဖခင်ရဲ့အမုန်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့လို့ပါ”

“မင်း ဖခင်ကြီးဘာကြောင့် ငါ့ကိုမုန်းတီးရသလဲ ဆိုတာ ရောမင်းသိပြီးပြီပေါ့”

“သိထားသင့်သလောက်တော့ သိထားပြီးပါပြီ၊ ခွဲခြမ်းပြီး တော့မပြောချင်ပါဘူး”

“မင်း ဖခင် ငါ့ကိုသူ့သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးမုန်းတီးတာက ဒုတိယမြောက်သူ့ရဲ့ အမုန်းမီးကို လောင်ကျွမ်းစေတဲ့ လောင်စာ တစ်ခုပါ။ ဒါကလည်း ငါ့ဘက်ကနေ အငြိုးတရား အမုန်းတရား မပါဘဲ ဖြစ်ပွားရတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ နိုရာ”

“နိုရာသဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီဟာ ရှင်တို့ အပိုင်းပေါ်မှာ စိုးမိုးနိုင်အောင်ကြိုးစားနေတာကို ရှင်နဲ့ဦးရဲဆိုသူကြောင့် သူ့ရဲ့ စိုးမိုးမှုကြီးကို ဟန့်တားထားသလို ဖြစ်နေတာကို နိုရာသိထားပါ တယ်”

“ငါတို့ အပိုင်းကိုတကယ်တော့ရိုးသားစွာ လူတန်းစားဘဝ လေးတွေကာကွယ်ထားတာပါ။ မင်းဒယ်ဒီသာ ငါတို့အနောက်ပိုင်း ပေါ်မှာကောင်းမွန်သော စိုးမိုးမှုဆိုရင် ရပ်ကွက်ကြီးဟာ ခုလို တကွဲတပြား ဖြစ်ခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ နိရာ သူတို့ရဲ့စိုးမိုးမှုဟာ အကောင်းတရားဘက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဆိုးတရားဘက်မှာ ဖြစ်နေ လို့ကာကွယ်ပေးနေရတာပါ။ ငါတို့ဆင်းရဲသားလူတန်းစားတွေကို ငွေနဲ့အနိုင်ကျင့် စိုးမိုးမှုကိုလက်မခံနိုင်ဘူး။ နိရာ၊ ဒီအပေါ်မှာတော့ မင်းသဘောပေါက်ပေးပါ”

“နိရာ စကားတွေကို ကိုမဟာနိုင် သဘောပေါက်လောက် ပါပြီနော်...”

နှစ်ဦးသားတိတ်ဆိတ်စွာနှင့် လိပ်စာထဲက ရပ်ကွက် ကလေးထဲကို ကားလေးမောင်းဝင်သွားခဲ့သည်။

“ရှေ့နားမှာ ရပ်ပြီး မေးကြရအောင်”

ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် ကား ရပ်ပြီး မဟာနိုင် ဝင်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“နိရာ ဒီလမ်းရဲ့ (၅)အိမ်လောက်ဆိုရောက်ပြီတဲ့ ကားနဲ့ဝင် လို့တော့မရဘူး”

“ကားထားပြီး လမ်းလျှောက်ဝင်ကြတာပေါ့”

ကားကို လမ်းထိပ်တွင်ထားခဲ့ကြပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။
ရပ်ကွက်အိမ်ကလေးတွေမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်နှင့် နေထိုင်နေကြသည်
ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့်...

“နီရာ...ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုမဟာနိုင် ဘာကိုမေးတာလဲ”

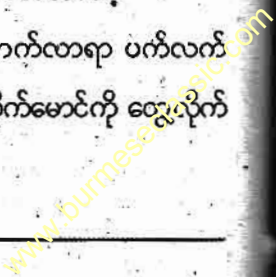
“အခြေခံလူတန်းစားတွေရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပုံရိပ်တွေကိုပါ”

“ဒါကသိပ်ပြီးထူးခြားတာမှ မဟုတ်တာ လူ့ဘဝဆိုတာ
အနိမ့်အမြင့်အောက်မှာ ဘဝရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က ပေါ်ထွက်နေတာပဲ..
လူတစ်ယောက်ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးတစ်ခုက မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်
ကလေးရှိမယ်ဆိုရင် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ အနိမ့်စား
အဆင့်ကိုရောက်သွားပြီလေ...ဒီအိမ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မယ် ခေါ်ကြည့်ရအောင်..ဦးထိုက်မောင်

“ဟေး ဘယ်သူတွေလဲ ဟေ့ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့”

အိမ်လေးပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သားတက်လာရာ ပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုတီးစိပ်နေသော ဦးထိုက်မောင်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောင်ယုက်သလို ဖြစ်သွားလား ဦးလေး”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ဧည့်သည်တွေကို ရေခွေးကြမ်းကလွဲပြီး တခြားဧည့်ခံစံရာမရှိတာကို အားနာပါတယ်။ အစ်မဖြစ်သူက သူဌေးအိမ်မှာ ထမင်း၊ ဟင်းချက်လုပ်ကိုင်ပြီး ကျွေးမွေးနေတာလေးကို ကပ်ပြီး စားသောက်နေရတာ...”

“ကဲ...လာရင်းကိစ္စလေးကိုပြောကြကွယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ဒေါ်လေးကြိုင်က ဒီစာကလေးပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“မမ လွှတ်လိုက်တာကိုး ပေး...ပေး”

နိရာနိ လှမ်းပေးသောစာခေါက်လေးကို ဦးထိုက်မောင် ယူဖတ်လိုက်ပြီး...နိရာနိနှင့်မဟာနိုင်တို့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တယ်။

“သိန်းဝင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာ မင်းလား”

“ဦးလေးပြောတာ သဘောမပေါက်ဘူး”

“ဒီလို ငါ့တူ မနေ့တုန်းက သိန်းဝင်း...ဦးလေးဆီကို ငွေတစ်သောင်း လာပြီးကန်တော့တယ်။ ဒီကောင်တွေပိုက်ဆံကို တစ်ချိန်ကတော့ ဦးလေးယူပေမယ့်၊ ထောင်ကထွက်လာပြီးက

တည်းက တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင်မယူတော့ဘူး၊ သူများဆီက
 မတရား ယူတဲ့ငွေကြေးတွေကို မသုံးချင်တော့ဘူးလေ... ဦးလေးဆီ
 ကိုရိုးသား စွာရှာပေးတဲ့ငွေကြေးကိုသာ သူတို့ကန်တော့သလောက်
 ယူခဲ့တယ်... သိန်းဝင်းကို ဒီငွေဘယ်ကရလဲလို့မေးတော့ ပွဲစား
 လုပ်လို့ ရတယ်လို့ ပြောပြီးပြန်သွားတာကို ဦးလေးစိတ်ထဲမှာ
 မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို စုံစမ်းခိုင်းတော့မှ သူ
 လက်ခံရတဲ့ ကိစ္စကိုသိရတာ၊ ဒီကောင်တွေကြေးစားလောကမှာ
 ခုချိန်ထိ ဦးလေးကို ထိန်ချန်ပြီးမလုပ်ရဲကြဘူး... သူတို့
 ဝမ်းစာအတွက် လုပ်ကိုင်နေတာတွေကိုတော့ ဦးလေးတားမြစ်နေ
 ပေမယ့် ရတဲ့သူကရတယ်၊ မရတဲ့သူကမရဘူး၊ ဒီထဲမှာ သိန်းဝင်း
 တို့လည်းပါတာပေါ့၊ မဟာနိုင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူ့ပြောပုံ
 အရဆိုရင် မနက်ဖြန်ရှင်းရမယ်၊ ဒီနေ့ လူကို ကြည့်ရမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟင်”

“အယ်”

“ဒီကောင်က ဓါးပစ်တော်တယ်...လုပ်ကြံမယ်ဆိုရင်
 အဝေးကနေ ဓားနဲ့လှမ်းပြီးပစ်မှာပဲ... သူ့ဓားမြှောင်က(၃)လက်မ
 လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ လက်လှုပ်ရှားမှုက သိပ်မြန်ပြီး လူကြားသူကြား

ထဲက ချိန်ပစ်စရာမလိုဘဲ လှုပ်ရှားလို့ရတယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ သူ့ကောင်
နှစ်ကောင်လောက်ကို ကွယ်ပြီးလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ရတယ်၊ ဒီလို
နည်းနဲ့ပဲကြေးစားလုပ်စားခဲ့တာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဓားသိန်းဝင်း
လို့ နာမည်ရခဲ့တာပေါ့”

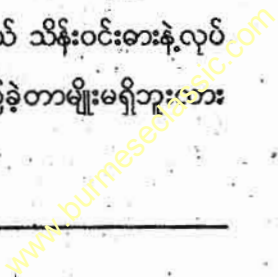
“သူ့ရဲ့ဓားပစ်မှတ်က နေရာစုံအောင်ပစ်တတ်တာလား”

“ဒီကောင်ဓားပစ်မှတ်က (၂)နေရာပဲရှိတယ်၊ လူကိုသေစေ
အောင်ပစ်ရင် နှလုံးဘက်ခြမ်း၊ ဒဏ်ရာရရှိဆိုရင် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းပဲ...
ကျန်တဲ့နေရာတွေကို သေသေချာချာချိန်ပြီး ပစ်ခိုင်းရင်တောင်မရ
ဘူး၊ သူ့ဓားချက်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မင်းတို့စဉ်းစားပေါ့”

“သူ့ကိုအရင်ဆုံး သက်ဆိုင်ရာကိုအကြောင်းကြားပြီး ဖမ်း
ခိုင်းရင်ရော မကောင်းဘူးလား”

“သူ့ကို ဖမ်းမိရင်တော့ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကို ဖမ်း
ဖို့ကတော့ မလွယ်လှဘူး တခြားနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြပါ”

“ဦးလေးဆီက ဒီလောက်သိခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်... ကျွန်တော် တစ်ခုတော့သိချင်တယ် သိန်းဝင်းဓားနဲ့လုပ်
ကြံခဲ့တဲ့ထဲမှာ နောက်ကျောကနေ လုပ်ကြံခဲ့တာမျိုးမရှိဘူးဘူး
ဦးလေး”

“လူမိုက်တွေထဲမှာ ဒီကောင် ဒါတော့စည်းကမ်းရှိတယ်၊ သူ့ဘက်ကမပိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ နောက်ကနေချောင်းပစ် တာမျိုးကို မလုပ်ဘူး၊ ဒါတော့ ဦးလေးရဲကြီးအာမခံပါတယ်”

မဟာနိုင်သူသိချင်တာတွေကိုသိရပြီးနောက် ဦးထိုက်မောင် ကို နီရာနီ ဒေါ်ကြိုင်မှ ငွေပေးခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ငွေပေးကာပြန် ခဲ့ကြသည်။

“ကိုမဟာနိုင် ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ”

“ဓားသိန်းဝင်း ဓားချက်နဲ့မသေတဲ့နည်းကိုတော့ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားရမှာပေါ့ဗျာ”

“ရှင့်ကြည့်ရတာ ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်မှာကို ပန်းနဲ့ပေါက်တယ် လို့များသတ်မှတ်ထားသလိုပဲနော်၊ ကျွန်မကတော့ သိန်းဝင်းကို ဒီနေ့ရအောင်ကို ဖမ်းခိုင်းချင်တာ”

နီရာနီ ဆန္ဒတွေစောပြီး ပြောဆိုနေတာလား စိုးရိမ်မှုလေးတွေ လွန်ကဲပြီး ပြောဆိုနေတာလားဆိုတာတော့မသိ...

“ငါ့အနေနဲ့ ဓားသိန်းဝင်းကို မဖမ်းစေချင်ဘူး နီရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ဓားသိန်းဝင်းကိုဖမ်းမိတာနဲ့ နောက်ဆက်တွဲတဲ့စွဲတွေကို

ပါပေါ်သွားနိုင်မယ်လေ...သူလုပ်ကြံတာ မအောင်မြင်ရင်ပွဲက သိမ်းသွားမှာပါ”

“နောက်တစ်ကြိမ်လုပ်ကြံရင်ရော”

“ဓားသိန်းဝင်း နောက်တစ်ကြိမ်မလုပ်ကြံနိုင်အောင် တစ်မျိုးကြံစည်ကြတာပေါ့...ဒီအပိုင်းတွေကို ငါ့တာဝန်ထားပါ။ နီရာဘက်က ခုလိုကူညီနေတာကိုတော့ သတိထားပါ... ငါ ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ဆင်းပြီးနေခဲ့တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ရှင်သတ်မမူမဖြစ်ပါစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ နီရာ ငါ့သတင်းကို နီရာကြားနေရမှာပါ”

“သတင်းကောင်းပဲကြားရပါစေ”

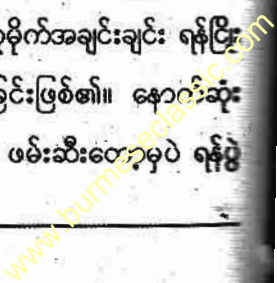
“ရွှေရတုပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာနဲ့ရော အသက်ရှင်လျက်နဲ့ အဆုံးသတ်နိုင်မှာပါ...နီရာ ရှေ့ကမှတ်တိုင်မှာတို့ဆင်းတော့မယ်”

ကားမှတ်တိုင်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ကားရပ်ပြီး မဟာနိုင်ကား ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ သူမရဲ့နှုတ်ဆက် အပြုံးကလေးတွေကြား မှာခပ်ခွမ်းခွမ်း ဖိုးရိမ်မှုကလေးတွေ ပေါ်လွင်လျက်....

x x x

ရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်းတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော ရွှေရတုအကြံပွဲလေး
ကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

စတိတ်ရှိုးပြုလုပ်ခဲ့သော နေရာတွင် ရန်ပွဲတွေ့...ရမ်းကားမူ
တွေ့နဲ့ ထိန်းသိမ်းလို့မရနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရန်ပွဲတွေနှင့်
ပြဿနာတွေကို ဦးဆောင်သူက နိရာဖြိုးပင်ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်
ပေါင်းစုံမှ လူဆိုးလူမိုက်တွေကိုခေါ်ယူပြီး အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး
ရပ်ကွက်အနောက်ပိုင်းမှလူတွေကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့်
တကယ်တမ်းရန်ပွဲတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တော့ လူမိုက်အချင်းချင်း ရန်ငြီး
ရန်စတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး
သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေက အင်အားသုံးပြီး ဖမ်းဆီးတော့မှပဲ ရန်ပွဲ

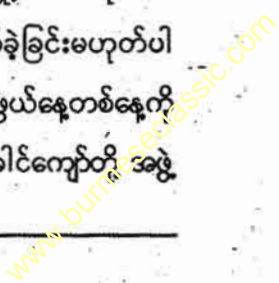

တွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်... ဖမ်းဆီးခံရသည့်ထဲတွင် နိရာဖြိုးလည်း ပါဝင်သွားခဲ့တော့သည်...

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်သားကို ပြန်ပြီးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် လုပ်ကိုင်နေတုန်းမှာပဲ စတိတ်ရှိုးတွင်တာဝန်ယူထားသော နိရာမော် ၏တီးဝိုင်းသမားနှင့် အဆိုတော်တွေ၏ အသောက်အစားများပြီး စတိတ်စင်ပေါ်တွင် သရုပ်ပျက်မှုတွေကြောင့် ပရိသတ်နှင့်ပဋိပက္ခ တွေဖြစ်ပွားပြီး... ရိုက်ပွဲတွေထိ ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ကွဲတဲ့ သူကွဲ... ဆေးရုံပို့ရတဲ့သူပို့ရ အဖမ်းခံရသူခံရနှင့် နောက်ဆုံး စတိတ်ရှိုးပွဲကြီးကိုရပ်ပြီး ရွှေရတုပွဲကျင်းပမှုကို သက်ဆိုင်ရာမှ ရပ်ဆိုင်းလိုက်တော့သည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်အတွက် အဆိုးဆုံးကိစ္စတစ်ခုကတော့ ထျပ်စစ်ဝါယာရှော့ဖြစ်ပြီး... မီးလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် အိမ်(၃) အိမ်မီးထဲ ပါသွားခဲ့ပြန်သည်။...

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့အတွက် တစ်ချိန်ကပြုခဲ့သော ယုတ်မာ ထောက်ကျစ်မှုက သူတို့ထံကိုပြန်ပြီး ရောက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ သား... အရှေ့ပိုင်းသားတွေကတော့ စိတ်ပျက်ဖွယ်နေ့တစ်နေ့ကို နိုင်ဆိုင်လိုက်ရပြီး ဦးဆောင်ခဲ့ကြသော ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့ အဖွဲ့

ကိုကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှုတွေကို စတင်ပြီးပြုလုပ်နေပြီး အရှေ့ပိုင်းတွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကိစ္စတွေကြောင့် အနောက်ပိုင်း ရွှေရတုပွဲကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုဖို့ကို ရုပ်ဆိုင်းထားသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးနှင့် သူတပည့်ဒကာတွေရဲ့ အာမခံမှုနှင့်ခွင့်ပြုမှုကို ပြန်ရခဲ့ပြီးနောက်... ဆရာတော်ကြီးမှ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်သူတွေဖြစ်သည့် ဦးရဲ၊ မဟာနိုင်၊ စံဘော်၊ ရဲထက်ကိုတို့ အပါအဝင် လူကြီးပိုင်းမှ ပါဝင်သူတွေကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံတော့သည်။

“ခု...ကျင်းပမယ့် ရွှေရတုပွဲဟာ သိပ်ကိုအရေးကြီးသွားခဲ့ပြီး... အရှေ့ပိုင်းမှာလို ထပ်ပြီးဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အရှက်ရစေအောင်လုပ်သလိုမျိုးဖြစ်မှာ... ဒီတော့ ဦးရဲ ဦးဆောင်တဲ့ လူငယ်တွေအနေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လုံခြုံရေးတာဝန်ကို လုပ်ဆောင်ရမယ်... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူကြီး၊ လူလတ်ပိုင်းတွေကလည်း... ရွှေရတုပွဲကြီး အောင်အောင်မြင်မြင်ပြီးဆုံးသွားနိုင်ဖို့ကို ပိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ကြဖို့လိုအပ်တယ်... ဦးလေးပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... သဘောပေါက်ပါတယ် လူငယ်တွေကိုလည်း”

ကိုင်ရမယ့် တာဝန်တွေကို အသီးသီးခွဲဝေပေးထားပါတယ်... အရှေ့ပိုင်းသားတွေအနေနဲ့ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ ရွှေရတုပွဲပျက်ခဲ့တာမို့ အနောက်ပိုင်းပွဲကို ဖျက်ဆီးဖို့အရေးကို ကြံစည်နိုင်တယ်... ဒါကို အထူးဂရုပြုဖို့တော့လိုတယ်...”

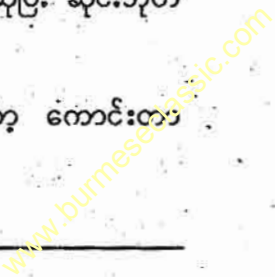
ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ထိန်းသိမ်းမှုအပိုင်းတွင်ရန်သဘော မဆောင်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြေရှင်းဖို့သာ မှာကြားပြီးဆရာတော် ကြီးကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

“နိုင်ရေ... တကယ်ကို မလွယ်တဲ့ညကို ဖြတ်သန်းရမှာပဲ ဟေ့”

“စံဘော်...မင်းရပ်ကွက်က အရက်ဆိုင်တွေကို မဖွင့်ဖို့ တိုသွားပြောလေကွာ...”

“ပြောစရာတောင်မလိုဘူး မနွယ်တို့ ဦးကလောင်တို့က အရက်ဆိုင်တွေကို ဒီနေ့မနက်တည်းက မဖျက်တော့ဘူး သန်ဘက် ဒါမနက်ကျရင်တော့ လျှော့ဈေးနဲ့ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ် ဆောင်ချိတ်ထားတယ်...”

“သူတို့ဘက်က ခုလိုပါဝင်လာတော့ ကောင်းတာပဲ ဆါကွာ...”

ဦးရဲထွဋ်နှင့် မဟာနိုင်တို့ ဆက်ပြီးလျှောက်လာကြ၏...

“ဟာ...ကိုသံချောင်းတို့ အုပ်စုပါလား၊ အရက်သမားတွေ အရက်ဆိုင်ပိတ်လို့ပြဿနာလုပ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“အကျိုးအကြောင်းလေး ရှင်းပြပြီး မေတ္တာရပ်ခံတာပေါ့ ကွာ”

မဟာနိုင်တို့အနားသို့ရောက်တော့...

“မဟာနိုင်...မင်းတို့က ဘာသဘောလဲ”

“ဗျာ... ကိုသံချောင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ အရက်ဆိုင်တွေပိတ်ထားခဲ့လို့လား... ဒီကိစ္စ ဒီလိုကြောင့်...”

“တော် တော်...အရက်ဆိုင် ကိစ္စကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး မန္တယ်တို့ နီကလောင်တို့ဆိုင်တွေ ပိတ်ထားလည်း တခြားရပ်ကွက် သွားပြီး သောက်လို့ရတယ်... ငါတို့ ပြောတဲ့ကိစ္စက ရပ်ကွက်ရဲ့ ရွှေရတုပွဲလုပ်မယ့်ညမှာ ငါတို့က ဘာတာဝန်မှ မယူရဘူးလား ကွ...”

“ဘာလဲ ငါတို့ကို အရက်သမားတွေဆိုပြီး အထင်သေးသဘောပေါ့”

“ဟာ...မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ကိုသံချောင်းကို ပါဝင်...

ရင်ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့... ကျွန်တော်တို့က စိတ်မဝင်စားဘူး ထင်မိလို့ပါဗျာ”

“အရင်ကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး ဟို...အရှေ့ပိုင်းက သတင်းကြားရပြီး ငါတို့အပိုင်းလည်း သူတို့အပိုင်းလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲက အရက်သမားအားလုံး ဒီနေ့ အရက်လုံးဝမသောက်ဘဲ ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးကို လုပ်ကြမလို့...”

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

မဟာနိုင်...ဦးရဲတို့အတွက် အားတက်စရာ သတင်းတစ်ခု ဝဲဖြစ်သည်။ ကိုသံချောင်းလို လူတွေမှာ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံက အရက်သမားတွေ ဆိုးသွမ်းတဲ့လူတွေကို သိထားကြသလို သူတို့ ချင်းကိုင်တွယ်နိုင်သည်...

“ငါတို့ တာဝန်ပိုင်းကို စိတ်ချပြီးသာနေ... ဆိုးပါတယ် ဆိုတဲ့ကောင်တွေ သံချောင်းကိုမြင်တာနဲ့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားစေရမယ်...”

“ကိုသံချောင်းကို တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ... မဟာနိုင်”

“ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာ လက်လွန်ခြေလွန်တော့ မလုပ်ကြ

နဲ့ဗျာ... အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြေရှင်းပါ...”

“မဟာနိုင် အရက်သမား ဆိုးပေတေတဲ့ကောင်တွေကို ကိုင်တွယ်တဲ့နည်းကို မင်းမသိပါဘူး... ပိုင်ပါတယ် ဘာမှ စိတ် မပူနဲ့ အသံတိတ်ဖြေရှင်းသွားမှာ... ငါတို့ တခြားရပ်ကွက်ဘက် တွေကို သွားဦးမယ်...”

“ဟာ...ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“လူခိုက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို သဘောထားကြေညာချက် တွေကို ထုတ်ပြန်မလို့”

“ကိုသံချောင်း... မြင့်လှချည်လားဗျာ... ဘယ်လိုသဘော ထား ကြေညာချက်လဲ...”

“ညိုကြီး... မင်းပြောပြလိုက်”

“အဟမ်း... ရပ်ကွက်အတွင်း ရှိကြသော လူခိုက်များနှင့် အရက်သမား အားလုံးသိစေရန် ရပ်ကွက်အနောက်ပိုင်း အရက် သမားကော်မတီမှ သဘောထားထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ ထိုသဘော ထားမှာ ရပ်ကွက်အနောက်ပိုင်းတွင် ပြုလုပ်သော ရွှေရတုပွဲကို နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်ကိုင်လာသူ အရက်ဝင်ရောက်သော လမ်းကြောင်းများကို ပိတ်ဆို့လိုက်မည်”

ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်ပါသည်။

ပုံ

သံချောင်း”

“တယ်ပြီးဟုတ်ပါလား ကိုသံချောင်း၊ ခင်ဗျားအဆင့်က ဒါဆိုမသေးဘူး၊ အရက်ဝင်လမ်းကြောင်းကို ပိတ်နိုင်တယ်..”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ဒီနားမှာရှိကြတဲ့ အရက်ဆိုင်တွေ သံချောင်းကို ကျော်လို့မရဘူးလေ... ပင်မအရက်ဆိုင်တွေကို သံချောင်းတစ်ယောက်ပဲဝယ်လို့ရတဲ့နေရာကိုသိတာ၊ အရက်ဆီ မရဘူးဆိုရင် တကယ့်အရက်သမားတွေ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့ သွားမယ်၊ အခု ပေါ်နေတဲ့ ချိတ်ပိတ်အရက်တွေက အပျော့စား အဆင့်လောက်ပဲရှိတာ၊ တွက်ခြေမကိုက်ဘူး၊ သွားမယ်.. ရပ်ကွက်က များတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..”

x x x

နာရီလက်တံကလေးတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်နှင့်အမျှ ညပိုင်း
ဆီသို့ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ မဟာနိုင်တို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းမကြီး
တွင် လူတွေစည်ကားစပြုနေလေပြီ။

မဟာနိုင်တို့ စီစဉ်ထားသော ကာတွန်းပြပွဲကို လာရောက်
ကြည့်ရှုသူတွေ၏ ရယ်မောပျော်ရွှင်မှုလေးတွေကြောင့် စိတ်ထဲ
တွင် ချမ်းမြေ့စရာကောင်းနေလေသည်။

ကလေးသူငယ်တွေအတွက် ချားရဟတ်နှင့်တခြားသော
ကစားစရာတွေမှာလည်း ကလေးသူငယ်များအတွက် ပျော်ရွှင်
ဖွယ်နှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မဟာနိုင်တို့ ရွှေရတုပွဲကြီးကို သီးသန့်ကွင်းကြီးထဲတွင် လုပ်တာမို့ ကာရာအိုကေ စတိတ်စင်ကို ကွင်းကြီးတွင်ပြုလုပ်စေ ခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးပိုင်းကို သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေနှင့် ရပ် ကွက်လူငယ်၊ လူကြီးတွေ ပူးပေါင်းပြီးဆောင်ရွက်ကြရသည်။

“နိုင်ရေ...”

“ဘာလဲ ရဲထက်ကို...”

“မင်း သတိထားမိလား”

“ဘာကို မင်းသတိထားခိုင်းနေတာလဲ”

“ငါတို့ကျင်းပတဲ့ ရွှေရတုပွဲကို အရှေ့ပိုင်းကလူတွေ တော်တော်များများလာကြတယ်”

“အခြေအနေကိုလာပြီး အကဲခတ်တာနေမှာပေါ့ကွာ... ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်သားနှစ်ယောက်တော့မတွေ့ဘူး”

“ကောက်ကျစ်ဖို့ ကြံစည်နေမှာပေါ့”

“မောင်မဟာနိုင်”

“ဗျာ...ဦးရဲ”

“ဒီကောင် (၂)ကောင်ပျောက်နေတာအကြောင်း ဖော်ခုခုရှိ မယ် လျှော့ပြီးမတွက်ထားနဲ့ လုံခြုံရေးသတိကတော့အပြည့်ထားရ

မယ်”

လုံခြုံရေးကိစ္စတွေကို ဦးရဲ စီမံပြီးလုပ်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် လွတ်လပ်မှုတော့သိပ်ပြီးမရှိ...

“ဘာသတင်းရသေးလဲ”

“ကားတွေကို ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ သီးသန့်ကားရပ်ဖို့နေရာလုပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီကားပါကင်မှာ တာဝန်ယူတဲ့ မောင်တင်စိုးဆီကတော့ လူစိမ်း(၃)ယောက်တော့ တွေ့ရတယ်.. ငါတို့မြို့နယ်ကမဟုတ်ဘူး တခြားမြို့နယ်ကကောင်တွေဖြစ်မယ်.. အင်းစိန်ဘက်မှာ သံချောင်းတွေဖူးတယ်တဲ့...”

“သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်တွေဝင်လာတာလား”

“ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေကိုမတွေ့ဘူးတော့ လူချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးရဲ ကျွန်တော်တို့ ဈေးတန်းဘက်ကိုတစ်ခေါက်လောက်လျှောက်ပြီး ဖျော်ဖြေရေးဘက်ကိုသွားလိုက်ဦးမယ်”

“မောင်မဟာနိုင်...ဦးရဲပြောထားတဲ့ပုံစံအတိုင်း လူအုပ်စု

(၂)စုခွဲပြီးသွားကြ...မပေါ့ဆနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဦးရဲ”

မဟာနိုင်နှင့် စံဘော်တို့မှာနောက်ကလိုက်ခဲ့ပြီး...ရဲထက်ကို တို့မှ အရှေ့ကနေသွားကြပြီး ဈေးတန်းကွင်းဘက်သို့ရောက်တဲ့ အထိ လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အရောင်ကိုမတွေ့သေးပေ...ဈေးတန်းမှ အထွက်...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် မူးလဲလိုတဲ့”

လူတွေဝိုင်းအုံတဲ့ နေရာဆီကို မဟာနိုင်တို့ အပြေးကလေး သွားပြီး မိန်းကလေးကို ကျန်းမာရေးဆေးခန်းလုပ်ထားသည့်နေရာ သို့ပို့မည်အလုပ်...

“ဝိုး...အင့်”

“ဟာ...နိုင်...”

လူအုပ်ကြားထဲမှ ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်းထွက်လာပြီး မဟာနိုင် ရင်ဘတ်တွင်စိုက်ဝင်သွားသည်...

“ပြေး...ပြေးပြီ...လိုက်...လိုက်”

မဟာနိုင်ကို ဓါးမြှောင်နှင့်ပစ်ပြီးပြေးတဲ့ လူတွေနောက်ကို လူစုခွဲပြီးလိုက်ခဲ့ကြသလို၊ ဈေးတန်းကွင်းကြီးထဲတွင် လုံခြုံရေး လက်ပတ်မပါဘဲ လူတွေနဲ့ရောထွေးထားသောသူတွေက ပြေးသည့် လူတွေကို ခဏတွင်းမှာပင်ဖမ်းဆီးနိုင်လိုက်ကြသည်...လုံခြုံရေး

သမားများ(၂)ယောက်ကိုသာ ဖမ်းဆီးမိလိုက်သည်...။

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့(၂)ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ထဲက ဓားသိန်းဝင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်...”

မဟာနိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်...ဓားသိန်းဝင်း သူ့လူ (၂)ယောက်ကို ထိုးကျွေးပြီးသူကလွတ်အောင်လုပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်...။

“နိုင်...မင်း...ဓားဒဏ်ရာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ရင်ညွှန်နားမှာ ဦးရဲပေးထားတဲ့ ရော်ဘာပြားထူထူကို ခံထားတာလေ...”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

“သိန်းဝင်းကတော့ လွတ်သွားပြီ ဒီကောင်(၂)ကောင်ကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲကိုပို့လိုက်တော့...”

စံဘော်တို့ အုပ်စုတွေခေါ်ဆောင်သွားပြီး... လုံခြုံရေး အခန်းထဲတွင် မဟာနိုင်အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ ထရံပေါက်မှ အပြင်

ဘက်မှလူတွေဆီကို အကဲခတ်နေပါသည်။ ဓားသိန်းဝင်း တစ်ယောက်လူအုပ်ကြားထဲတွင် သူ့ကောင်တွေအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်မှာသေချာသည်။

“ရဲထက်ကို”

“နွဲ့...”

“ဒီကနေလာပြီးကြည့်...ဟိုလူအုပ်ကြားထဲမှာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ရပ်နေတဲ့ကောင်ကိုတွေ့လား”

“အင်း တွေ့တယ်”

“မင်းကောင်တွေကို ဒီကောင်နားကိုမသိမသာလေးသွားပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်...ငါပြီးရင်ထွက်ခဲ့မယ်”

ရဲထက်ကို ရပ်ကွက်မှလူငယ်တွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေးပြောလိုက်ပြီး...မဟာနိုင်ပြသော လူနားဆီသို့သွားခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုလူခဏမျှမှနေပြီး ထွက်လမ်းဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးလျှောက်သွားသည်။ မဟာနိုင် အနောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလိုက်ဟန်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုလူခြေလှမ်းစို့ပြီးသွက်တာကြောင့် သေချာသလောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်”

ထိုလူ...မဟာနိုင်တို့ရှေ့မှာတင် ခွေပြီးကျသွားခြင်း
ကြောင့်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ထိုလူ ရင်ဘတ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစိုက်ဝင်လျက်...

“ရဲထက်ကို... ဆေးရုံပို့ဖို့လုပ်တော့ကွာ”

အန်ကယ်စိုးနောင်မှ ပေးထားသောကားဆီသို့ခေါ်ဆောင်
လာခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်...ပိတ်တာပဲ...တောက်”

“မင်း...ဓားသိန်းဝင်းဆိုတာလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ အား...ကျုပ်...ရေ...ရေဆာတယ်၊
မျက်လုံးတွေပြာ...ပြာလာပြီ၊ ကျုပ်ကိုခိုင်းတာ ဦး.....”

“ဟာ...”

မဟာနိုင် လက်ပေါ်တွင် ဓားသိန်းဝင်းဇက်ကျိုးကျသွား
တော့သည်။ ဓားတစ်လက်နှင့်ကြေးစားလူခိုက်အဖြစ် လှုပ်ရှားခဲ့
သော ဓားသိန်းဝင်းတစ်ယောက် ဓားနှင့်ပဲ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလေပြီ။
ဓားသိန်းဝင်းနှုတ်ဖျားဆီမှဆက်ပြီးမထွက်ခဲ့သောနာမည်ကို မဟာ
နိုင်သိပြီးသားဖြစ်၏။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဦးထွဋ်ဒေါင်ကျော်

၏ ရက်စက်မှုတွေကို မဟာနိုင်တစ်ခုခု တို့ ပြန်ဖို့လိုအပ်ပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။ ဆက်ပြီး သူလုပ်သမျှတွေကို ရင်ဆိုင်နေရင် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် လက်ချက်ဖြင့် အသက် အန္တရာယ်ကြုံလာနိုင်မည်မှာသေချာသည်။

x x x

အခန်း (၅)

ရွှေရတုပွဲကြီးကိုအောင်မြင်စွာအဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သလို ရွှေ
 ရတုကမ္ပည်းကျောက်စာတိုင်ကြီးကိုလည်းစိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်တို့အတွက် အကြီးမားဆုံးပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းတစ်ခု
 ကတော့ အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေဟာ အနောက်
 ပိုင်းနှင့်ရင်းနှီးစွာ နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှေ့
 ပိုင်းတွင်ဦးဆောင်ခဲ့သော ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု
 ကင်းမဲ့ကြလေပြီ...

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ကို ယုံစားပြီးငွေကြေးပုံအောက်က ပူး

ပေါင်းလုပ်ခဲ့သူတွေလည်း နောက်ကိုဆုတ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်တာကြောင့် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် မဟာအကြံအစည်ကြီးမှာ လက်လျှော့ရမလို ဖြစ်နေလေပြီ...။

“ဒယ်ဒီ...ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရပ်ကွက်ကကျွန်တော်တို့ကိုလက်ခံ ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်သား(၂)ယောက်၏ စကားကိုနားထောင် ပြီး...

“မင်းတို့ (၂)ကောင်ကဘာမှအားကိုးလို့မရဘူး ရပ်ကွက် ခဲ့ ယုံကြည်မှုလျော့တာ မင်းတို့အသုံးမကျတာတွေလည်းပါတယ် ဟိုကောင်ကြောင့်ချည်းပဲ ပြောမနေနဲ့...ကိုယ့်ဘက်ကသူတို့ထက် ငွေကြေးအများကြီး အကုန်ခံပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ပွဲကိုမင်းတို့ (၂)ကောင် ကြောင့်ပျက်သွားရတာ...ငါအလိုက်ကောင်းလို့ ထောင်ထဲကို ခရောက်တာမှတ်...ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာရော မင်းတို့ဘာ သိလဲ”

နိရာမော်နှင့် နိရာဖြိုးတို့ ဘာမှမပြောနိုင်...

“မင်းတို့သိတာ သောက်မယ်၊ စားမယ်၊ လောင်းကစား

လုပ်မယ်၊ ဒါပဲသိတယ်...ခုငါတို့ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းရဲတော့
မယ်ကွ...”

“ဗျာ..

“ဟာ...”

“စင်္ကာပူကနေ မှောင်ခိုဆေးဝါးတွေကို မြန်မာပြည်ထဲ
ပို့ဖို့ ရှိသမျှငွေတွေအပြင် အိမ်ကိုပါပေါင်ပြီးမြှုပ်နှံပြီးလုပ်လိုက်
တာ၊ စင်္ကာပူအစိုးရက သင်္ဘောကိုမိသွားပြီ၊ တစ်ပြားမှမရလိုက်
ဘဲ ရှိသမျှတွေ ကုန်သွားပြီ၊ မင်းတို့ဘာအားကိုးရလဲ...စီးပွားရေး
ဘက်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခုမှမရှိဘူး...ခု ဘယ်ပလပ်ဖောင်းမှာ
ခေါင်းချရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထားကြတော့”

“ဒယ်ဒီ မာမီဆီကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

“မင်းတို့ မိထွေးကို မင်းတို့အားကိုးနေသေးတယ်...သူ့
သမီးအတွက်ကလွဲပြီး တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး...
သူ့ဆီက လျော်ကြေးငွေနဲ့ အပြီးသတ်သွားပြီကွ...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဒယ်ဒီ”

“လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်စကားကို မဆက်ဘဲ မြေခွေးတစ်ကောင်

ရဲ့အပြုံးနှင့်ပြုံးလိုက်ပြီး...။

“မင်းတို့ (၂)ကောင် ဒီတစ်ခါငါခိုင်းတာလွဲချော်ခဲ့ရင် မင်းတို့ဘဝတွေကို လမ်းဘေးမှာပဲ နေဖို့စဉ်းစားထားကြတော့”

“ဒီတစ်ခါ ဒယ်ဒီခိုင်းတာကိုပိပြင်အောင် လုပ်ပါ့မယ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပြောပါ”

“နိရာနိကို ပြန်ပေးဆွဲရမယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဗျာ...”

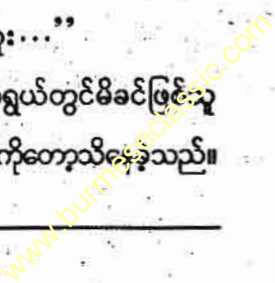
ဖခင်ဖြစ်သူစကားကြောင့် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒယ်ဒီရယ် မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“စဉ်းစားပါဦး”

“မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားတော့... ငါခိုင်းတာကိုပဲလုပ် ကြ... သူ့အတွားနဲ့သူ့အစ်မဆီကငွေရဖို့က သူ့ကိုအသုံးချဖို့ပဲရှိ တယ်၊ မင်းတို့ကိုအရှင်းဆုံးပြောမယ်၊ နိရာနိဟာငါ့သမီး မဟုတ် ဘူး... မင်းတို့ညီမအရင်းလည်းမဟုတ်ဘူး...”

နိရာမော်တို့ လူမှန်းမသိသေးတဲ့အရွယ်တွင်မိခင်ဖြစ်သူ တိမ်းပါးသွားပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာကိုတော့သိနေခဲ့သည်။

ဒေါ်သီရိမြိုင်က မိထွေးဆိုပေမယ့် ညီအစ်ကို(၃) ယောက် ပေါ်မှာ သားအရင်းပမာချစ်ခဲ့သော်လည်း...ဒယ်ဒီကြောင့် သဘောထားကွဲလွဲပြီး နိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကား နိရာနိမှာ (၈)တန်းကျောင်းသူ အရွယ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်...။ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်နှင့်ဒေါ်သီရိမြိုင် ပေါင်းသင်းပြီး (၂)နှစ် ပြည့်သောနှစ်တွင် နိရာနိကိုမွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီ စကားကိုသားတို့နားမလည်ဘူး”

“သီရိ ဆေးရုံမှာကလေးမွေးတုန်းက သူ့ရှင်သွေးစစ်စစ်က မွေးပြီးပြီးချင်းဆုံးပါးသွားတယ်၊ သီရိနဲ့အချိန်ချင်းကပ်မွေးတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ကလေးရှင်ပြီးမိခင်ကဆုံးပါးသွားတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး ဒီကလေးကိုအစားထိုးခဲ့တာပဲ...”

“မာမိက ခုထိမသိဘူးပေါ့”

“မသိလို့ သူ့သမီးအရင်းထင်နေတာပေါ့ ငါကဒီကလေးကိုမွေးစားတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ သီရိရမယ့် အမွေတွေကို နိရာနိပဲအကျုံးဝင်တယ်လေ...ခုလည်းသူ့ကိုအသုံးချရဦးမှာပဲ...ခု နိရာနိ ဘယ်ကိုသွားလဲ...”

“သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကိုသွားတယ်”

“ပဲခူးက သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“ဒါအခွင့်အရေးပဲ မင်းတို့ (၂)ယောက်လုံးသူ့ကိုစနစ်တကျ
အကွက်ချပြီးလုပ်တော့...”

x x x

ရင်ထဲမှာလွမ်းမိသလို...သူမရဲ့အသံလေးတွေကို မကြားရ
သည်မှာ (၅)ရက်မြောက်ခဲ့လေပြီ...

မဟာနိုင် သူတို့စုပြီးထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး
ကိုရောက်ပြီဆိုရင် သူမဆီမှဖုန်းခေါ်သံလေးကိုပုံ မှန်ကြားနေကျ
သူမနှင့်အကြောင်းအရာတွေကို စကားလေးတွေပြောရင်း သူ
အိပ်မက်ကလေးတွေမက်ခဲ့ပေမယ့် မတူညီသော ဘဝတွေကြောင့်
နှလုံးသားက တီးတိုးစကားလေးတွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်ခဲ့သူ...။

သူငယ်ချင်းတွေက ဖွင့်ပြောဖို့တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့် နှုတ်ဖျား
ထက်ဆီမှ သူမကိုပြောရန် ခွန်အားကင်းမဲ့ခဲ့သည်။ သူမနဲ့ခင်မင်မှု

သံယောဇဉ်ကလေးပေါ်မှာတော့ အရောင်မဆိုးခဲ့...သူမကိုချစ်နေရ
ရင်ပဲ ကျေနပ်နိုင်သူတစ်ဦး...။

မိသားစု တစ်စုထဲမှာမတူညီသော သူမ၏စိတ်ဓါတ်ကလေး
သည် မဟာနိုင် ရင်သို့တိုးဝှေ့စေခဲ့သော ဆွဲငင်အားလေးတစ်ခု
ပင်ဆိုရမည်။

အဖေ အစ်ကိုတွေနဲ့ လုံးလုံးခြားနားနေသော သူမ၏ရပ်
တည်မှုကြောင့် မဟာနိုင်ခုထိ ရှင်သန်နေရသည်ကိုမငြင်းလိုပေ။
သူမကို သူတစ်ခါသာကယ်ခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့သူ့ကိုအကြိမ်
ပေါင်းများစွာ ကယ်ခဲ့သည်။

“ဟူး...”

သူမနှင့်စကားပြောခွင့်မရတဲ့ ရက်ကလေးတွေကိုတွေးပြီး
သူမတစ်ခုခုဖြစ်နေမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ သူမဆီမှမဆက်
သွယ်ရင် မဟာနိုင်ဘက်မှ ဆက်သွယ်နိုင်ရေးမှာ မလွယ်ကူ...
ချစ်သူတွေမဟုတ်တော့ ကိုယ့်ဘက်မှဆင်ခြင်ပြီးနေခဲ့ရပေမယ့်
ရင်မှာတော့လွမ်းလျက်...။

အလုပ်ရှင်မှ ပဲခူးကိုကားကိစ္စတစ်ခုနှင့်ခိုင်းတာကြောင့်သွား
ခဲ့ပြီးကိစ္စတွေပြီးပြတ်သည်နှင့် လိုင်းကားနှင့်ပြန်လာခဲ့သည်။

ပြန်ချိန်က ညနေ နေဝင်လုလု...ဟိုက်လပ်ကားရှေ့ခန်း
တွင်လိုက်ပါလာရင်း သူမကိုလွမ်းတဲ့စိတ်ကလေးနှင့်လိုက်မိလာ
ခဲ့တယ်...။

“ဆရာ ဘာသီချင်းနားထောင်ချင်လဲ”

ဒရိုင်ဘာမှ လှမ်းမေးသောကြောင့်...

“အလွမ်းသီချင်း ကောင်းကောင်းလေးဖွင့်ဗျာ...”

“ဆရာက အလွမ်းခါတ်ခံ ရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

“အလွမ်းဆိုတာလေးကို သီချင်လို့ပါဗျာ”

မဟာနိုင်စကားကို ကားဒရိုင်ဘာပြုံးပြီး ခင်မောင်တိုး
အခွေလေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ...”

သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပင် မဆုံးခင်မှာ...နိရာနိကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ကားတစ်ခုခုဖြစ်၍ ကားအပြင်ထွက်ပြီးရပ်နေသော
အသွင်...

“ကားဆရာ...ကား ရပ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလွမ်းကို တွေ့လို့ဆင်းနေခဲ့တော့မယ်”

“ဗျာ...”

ကားဒရိုင်ဘာ မဟာနိုင်ကိုအုတူတူမျက်နှာလေးဖြင့်ကြည့်ပြီးကားကို ရပ်ပေးလိုက်တော့သည်။

“စောင့်ပေးရမှာလား”

“တစ်ခါတည်း မောင်းသွားပါ”

နီရာနီ...မဟာနိုင်ကားပေါ်ကဆင်းလာတာကိုမသိ ကျောပေးပြီးကားအောက်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“နီရာ”

“ဟင်...ကိုမဟာနိုင်”

မဟာနိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့်နီရာနီမျက်နှာလေး ချက်ချင်းလန်းဆန်းသွားတော့သည်။

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘီးပေါက်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ အကူအညီတောင်းရမှာလဲ မဝံ့ရဲတာနဲ့ရပ်နေတာကြာပြီ”

“နီရာရယ် ကားတစ်စီးစီးကိုတားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရောပေါ့...”

“မတောင်းမိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောင်းခံရင် ကိုမဟာနိုင်နဲ့ဆုံရမှာ မဟုတ်ဘူး...”

သူမ စကားလေးမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးဆိုပေမယ့် သူ့နှလုံးသားအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။

“ကား ဘီးအပိုပါတယ်မဟုတ်လား”

“ပါတယ်”

မဟာနိုင် ကားနောက်ခန်းမှ ကားဘီးကိုချပြီး...ပေါက်နေသည့်ဘီးကိုလဲ ယူတပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ကိစ္စတွေပြီးသွားပြီ”

“ကိုမဟာနိုင်ပဲ မောင်းတော့...မြို့အဝင်ကျမှ နိုရာမောင်းမယ်”

“အမိန့်အတိုင်းပါပဲဗျာ”

“ကားလေးမောင်းခိုင်းတာပါ။ အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ရပါဘူးနော်။ အမိန့်ပေးခြင်းဆိုတာ ခိုင်းစေခြင်းတစ်မျိုးထဲမှာပါဝင်တယ်။ နိုရာက ခိုင်းတာမဟုတ်ရပါဘူး...အကူအညီတောင်းတာ...”

“ငါးတော့ ငါးပဲ အမျိုးအစားမတူတဲ့ သဘောပေါ့နော်

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လုပ်ပေးရတဲ့သူ ကျေနပ်ဖို့က အဓိကအကျဆုံး ပါပဲ...”

“ကျေနပ်တယ်ပေါ့”

“ဒီထက်မက ကူညီခွင့်ကိုရချင်သူပါ...နိရာ ငါ့ကို ကူညီ ခဲ့တာတွေက ဘဝမှာဘယ်လိုမှမေ့လို့မရတဲ့ မှတ်တမ်းတွေပါ...”

“နိရာလည်း ကိုမဟာနိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှတ်တမ်းလေးရှိ ထားပါတယ်”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတူညီသော မှတ်တမ်းကလေးတွေရှိနေကြ ပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့ တူညီမှုလေးကတော့ ဝေးကွာနေဆဲ...။

“ကိုမဟာနိုင်က ပဲခူးကိုအလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် နိရာ...အလုပ်ရှင်က ကားတစ်စီးသွားကြည့် ခိုင်းလို့လာပြီးကြည့်တာပါ နိရာကရော”

“သူငယ်ချင်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို လာတာပါ”

“ခရီးဝေးကိုတစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့သွားတာကခုလို အခက်အခဲတွေ့ရင်အန္တရာယ်များတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ကိစ္စမရှိဘူး နိရာက မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒရိုင်ဘာနဲ့သွားမလို့ပါပဲ အိမ်မှာရှိတာ

ဒရိုင်ဘာကတစ်ယောက်တည်း၊ ဒယ်ဒီကအမြဲအပြင်ထွက်နေတော့
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲထွက်လာခဲ့တာ”

ညနေခင်းလေးအရောင်ပြောင်းပြီး ညနယ်နိမိတ်ထဲကိုတိုး
ဝင်သည်နဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တွင် မာကျူရီ မီးအလင်းတွေကို
တွေ့မြင်နေရလေပြီ...။

“နီရာ”

“ဘာလဲဟင်”

“ငါတို့နောက်မှာ ကားတစ်စီးလိုက်လာတယ်”

“ဟယ်”

“သတိထားမိတာကြာပြီ၊ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေတာ
နီရာကိုအန္တရာယ်ပြုဖို့လား၊ ငါ့ကိုလား ဆိုတာတော့မပြောတတ်
ဘူး”

မဟာနိုင် စကားမဆုံးခင် နောက်မှလိုက်လာသောကား
ကျော်ဖို့ ကြိုးစားနေတော့သည်။

အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကား(၂)စီး
အပြိုင်မောင်းသလိုဖြစ်နေသည်။ ကျော်တက်သည့်ကားမှာ
မဟာနိုင်တို့ကားရှေ့မှ ပိတ်ပြီးရပ်ဖို့ကြိုးစားနေသဖြင့်...

“မြို့ဝင်ဖို့က ဝေးသေးတယ် ခုချိန်အဝေးပြေးကုန်တင်ကား ကြီးတွေ ဒီလမ်းမှာသွားနေကြတာ ခုလိုဆက်ပြီးမောင်းနေရင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“အံ့ဖြေတစ်ခုသိရအောင်ရှင်းလိုက်ချင်တယ်၊ နိရာကားပေါ် ကလုံးလုံးမဆင်းနဲ့ ကားတံခါးကိုလော့ချပြီးနေ”

“ဟုတ်”

မဟာနိုင်ကားကိုထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။ မဟာနိုင်ရပ်သလို ရှေ့ကားကလည်းရပ်ပြီး လူ(၃)ယောက်ဆင်းလာသည်။

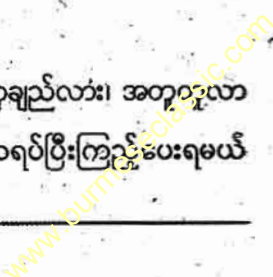
“မင်းတို့ဘာသဘောလဲ”

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး မင်းလမ်းမင်းသွား”

“ငါ့လမ်းငါသွားနေတာကို နှောင့်ယှက်နေတာ မင်းတို့”

“ငါတို့စကားအပိုတွေ မပြောချင်ဘူး၊ ကားထဲက မိန်းကလေးကိုခေါ်သွားမယ်၊ မင်းကိုယ်မင်းသနားတတ်ရင် ရပ်ပြီးကြည့်နေ...”

“မင်းတို့စကားလုံးတွေကလွယ်လှချည်လား၊ အတူတူလာနေတဲ့သူကိုခေါ်သွားမယ့်အရေးကို ငါကရပ်ပြီးကြည့်ပေးရမယ်”

ဟုတ်လား...မင်းအငြိမ့်ထဲမှာ လူရွှင်တော်လုပ်ပါလား ရယ်စရာ ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလောက်တောင် ရယ်ချင်တဲ့ကောင် ရှင်းလိုက်ကွာ”

“ရှင်းပြီးသားပဲဟေ့...ယား...ယိ...အူး”

(၃)ယောက်လုံးအသံပေးပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

“ခပ်တုံးတုံးလက်ရည်တွေပဲကွာ လူ(၃)ယောက်လုံးဝင်ပြီး ထိုးတာတောင် ထိအောင်မထိုးနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါကလက်သီးထိုး လေးသင်ပေးရတာပေါ့...ရော့...”

“ခွပ်...အီး...ဖြောင်း...အား...ဒုတ်...အင့်”

မဟာနိုင်၏ မြန်ဆန်လှသော လက်သီးထိုးချက်တွေမှာ (၃)ယောက်လုံးမျက်နှာပေါ်ဆီသို့ရောက်သွားပြီး လက်နှင့်မရ တော့မှန်းသိပြီးနောက် ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်ကိုယ်စီကို ထုတ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခြေထောက်အရသာပါမြည်းကြည့်တော့ ဟေ့”

“ဖြောင်း...အား”

မဟာနိုင်၏ ခြေကန်ချက်တစ်ချက်နဲ့တင် အရင်ဘိုးပြေးဝင်

လာသည့်ခါးမြောင်သမား ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင်မှောက်ကျသွား
သည်။

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တဲ့ကောင်သေစမ်း”

“ဝိုး...ဒုန်း...အီး...ကျိ...ကျိုးပါပြီ”

မဟာနိုင်ကို အနီးကပ်ဝင်ပြီးထိုးသည့်လက်ကို လိမ်ချိုး၍
လက်ထဲကခါးမြောင်ကို ယူလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ကောင်
က သူ့ကားဆီသို့ပြေးတော့သည်။

“တောင်း...တောင်း...ပန်...ပန်...ပါတယ် လွတ်...
လွတ်ပေးပါဗျာ”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“နီရာဖြိုးပါဆရာ...”

“ဟင်...”

“ငါ့ကိုရှင်းခိုင်းတာလား”

“မ...မဟုတ်ရပါဘူး နီရာနီကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဘာ...”

“ဟယ်”

အနားသို့ရောက်လာသော နီရာနီ အံ့အားသင့်သွားသည်...

“အစ်ကိုလတ်က ဖမ်းခိုင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းကိုဖမ်းပြီး အရှေ့ကတိုက်ပျက်ကြီးဆီ
ခေါ်သွားရမှာပါ...”

“ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မလဲဆိုတာတော့ အပြည့်အစုံမသိပါဘူး၊ ပြန်ပေး
ဆွဲတာလို့ပဲ သိထားပါတယ်”

နီရာနီတကယ်ပင် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်
အစ်ကိုဖြစ်သူတွေ ရူးသွပ်သွားကြပြီလားလို့တောင် ထင်လိုက်မိ
တော့သည်။

“ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းလား”

“နီရာမော်လည်းပါတယ်”

“ဒယ်ဒီကို ပြန်ပြီးတိုင်ရမယ်၊ ကိုမဟာနိုင် သူ့ကိုလွှတ်
ပေးလိုက်ပါတော့...”

“သွားတော့”

မဟာနိုင်ခါးမြှောင်သမားကို လွှတ်လိုက်ပြီးကားဆီသို့ပြန်
သွားရန်ပြင်လိုက်ချိန်...

“တိ...တိ...”

ဓားမြှောင်သမား ခါးကြားမှ ပြုတ်ကျသွားသော ဟန်းဖုန်း
လေးက ဖုန်းခေါ်သံကိုကြားရသဖြင့် မဟာနိုင်ကောက်ယူပြီး နား
ထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို..ပြောပါ”

“ဒေးဗစ်လား”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဘာလိုလဲ မင်းတို့ကိစ္စပြတ်သွားပြီလား”

“ပြတ်သွားပြီ၊ ခုပဲခေါ်လာကြတော့မလို့”

“ခေါ်စရာရှိတာ ခေါ်ခဲ့ကြကွာ၊ ငါ့ဒယ်ဒီက ဒီတစ်ခါပွဲ

မပြတ်ရင် မလွယ်ဘူးလို့ကြိမ်းမောင်းထားတယ်”

“ဒေးဗစ်တို့လုပ်ရင် မပိုင်တာမရှိဘူး၊ စောင့်သာနေ”

မဟာနိုင်...ဖုန်းကိုပိတ်ပြီးယူလာခဲ့တော့သည်။

“ဒီဖုန်းက အစ်ကိုလတ်ဖုန်းပဲ၊ နိုရာတော့ ဘာပြောရမှန်း

ထောင်မသိဘူး၊ ဒယ်ဒီကိုပြောပြပြီး ရှင်းကိုရှင်းရမယ်”

“နိုရာ...”

“ကိုမဟာနိုင်..”

“မင်းကိုပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခုကိစ္စမှာ မင်း

ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ပါဝင်နေတယ်”

“ရှင်...”

“စောစောက ဖုန်းနဲ့မင်းအစ်ကိုပြောတဲ့စကားထဲမှာ မင်း
ဒယ်ဒီခိုင်းတာလို့ သိလိုက်ရတယ်”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား...”

နီရာနီ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ
ရစ်ဝဲလာတော့သည်။

“မင်းအိမ်ရောက်တာနဲ့အန္တရာယ်က ဆီးကြိုနေမှာပဲ နီရာ”

“နီရာ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့တောင်မရတော့ပါဘူး”

“ငါအကြံပေးချင်တယ် မင်းတစ်နေရာရာမှာခဏရှောင်ပြီး
အဖြေတစ်ခုကိုရှာသင့်တယ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအလုပ်မျိုး
ကိုကျူးလွန်တာဟာ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“နီရာ အဘွားက မိုးကုတ်ဘက်မှာနေကြတယ်၊ သူတို့ဆီ
ကို သွားချင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာနီရာနဲ့ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်း မရှိဘူး၊
ပဲခူးက သူငယ်ချင်းကယောက်ျားလေးဆိုတော့ သူ့ဆီမှာနေလို့
လည်းမသင့်ဘူး...နီရာဘာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး
ကိုမဟာနိုင် ဆက်ပြီးကူညီပါဦး...”

မဟာနိုင်အတွက်မငြင်းနိုင်သော အခြေအနေကိုရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူမအတွက်ဆက်ပြီးလုပ်ပေးရတော့မည်။

“ငါမင်းကို ကူညီမယ် ဒါပေမယ့် မင်းဘက်ကငါ့အပေါ်မှာ
ယုံကြည်ဖို့တော့ လိုအပ်မယ်နိရော”

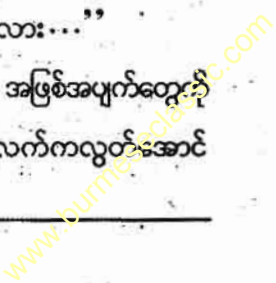
“နိရော...ကိုမဟာနိုင်ပေါ်မှာအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားပါ
တယ်”

“မင်းဒယ်ဒီနဲ့မင်းကြားမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ၊ အသက်
အန္တရာယ်နှင့်နီးစပ်နေတယ်”

“ကိုမဟာနိုင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်... နိရောဒယ်ဒီတို့
ပေါ်မှာဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့တောင်မရတော့ဘူး၊ နားမလည်
နိုင်အောင်ပါပဲ...”

“အဖြေတစ်ခုကတော့ရှိနေမှာပါ...မှော်ဘီဘက်မှာ ကျုပ်
သူငယ်ချင်းခြံတစ်ခြံရှိတယ်၊ ဒီမှာ မင်းကိုထားပြီး အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်တာပေါ့...အကောင်းဆုံးကတော့ မိုးကုတ်ကမင်း
အဘွားဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်ပါလား...”

“ဘွားဘွားတို့ဆီကို နိရောနိကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို
ပြောပြရမှာပဲ...ခုလောလောဆယ် သူတို့လက်ကလွတ်အောင်

တော့ရှောင်ပုန်းရမယ်... မှော်ဘီက ကိုမဟာနိုင်သူငယ်ချင်းအိမ်က လုံခြုံရဲ့လား...”

“လုံခြုံပါတယ် သူတို့ဘက်ကဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမဟာနိုင်”

မဟာနိုင်တို့ကားလေး မှော်ဘီမြို့ထဲကိုမောင်းဝင်လာပြီး...

“ကိုမဟာနိုင် ညစာအတွက်တစ်ခုခုစားဖို့ဝယ်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ရှေ့နားမှာ စားသောက်ဆိုင်ရှိတယ် ဝင်ဝယ်ကြတာပေါ့ အလုပ်ရှင်ဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်ချင်တယ်”

“အင်း...”

“နီရာ ကားပေါ်ကပဲစောင့်နေ... ငါဆင်းပြီးဝယ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

နီရာနီကို ထားခဲ့ပြီးဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေးဝင်ကာ စားစရာတွေကိုမှာရင်း အလုပ်ရှင်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်စားစရာများဝယ်ပြီးဆိုင်ပြင်သို့ ပြန်ပြီးထွက်လာစဉ်...

“ဟင်”

နိရုဏကားရှေ့တွင် ကားတစ်စီးပိတ်ရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ နိရုဏပြီးနှင့်လူ (၃)ယောက်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကားဆီသို့အပြေးကလေး သွားလိုက်သည်။

“နိရုဏ နင်အိမ်ကိုပြန်ပြီးလိုက်ခဲ့စမ်း”

“မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး၊ ကိုလတ်တို့ဘာတွေလုပ်ကြမယ် ဆိုတာ နိရုဏသိတယ်”

“နိရုဏ နင်ကောင်းကောင်းပြောလို့မရဘူးလား”

“ကိုမဟာနိုင်”

“သူ မလိုက်ချင်တာကို ခေါ်မနေပါနဲ့”

“ဘာ... မင်းက ဘာဝင်ပြီးရှုပ်ပြန်ပြီလဲ၊ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်ခေါ်တာ... ဟေ့ကောင်မဟာနိုင် ဒီတစ်ခါတော့မင်းအတွက် ကံကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မဆိုင်ရင် မဆိုင်သလိုနေ”

“သေချာသွားပြီလား... ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မသိချင် ယောင်ဆောင်ထားလို့မရဘူး၊ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ မင်းတို့ မဟုတ် တာတွေကို လုပ်မယ်ဆိုတာကိုသိနေလို့ပဲ”

“ကြာတယ်ကွာ ရှင်းတော့”

နိရာဖြိုးနောက်မှာရပ်နေကြသော(၃)ယောက်၊ မဟာနိုင်ကို ဝင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“ခပ်ပေါ့ပေါ့လက်သီးလေးနဲ့ ထိုးတာလောက်တော့ကွာ ပျင်းဖို့တောင်ကောင်းတယ်၊ ယောက်ျားလက်သီးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တယ်”

“ဝှမ်း...ဖြောင်း...နှင့်...အီး...အား...အင်း...”

သုံးယောက်ဆိုပေမယ့် လက်ရည်ချင်းကွာသောကြောင့် တိုက်ပွဲလေးက ခဏတွင်းမှာ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

“ကိုလတ် လွတ်...လွတ်နော်”

“နိရာ နင့်ပျားစပ်ပိတ်ပြီးလိုက်ခဲ့၊ ငါ့လက်ထဲက ဓါးက စကားသိပ်မပြောဘူး”

“ကိုမဟာနိုင်...ကယ်ပါဦး”

“ဟေ့ကောင် မင်းဝင်ရင် ငါ့ဓါးက အရှင်ထားမှာမဟုတ် ဘူးနော်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလည်း နိရာဖြိုး ကိုယ့်ညီမကိုကိုယ်စား ထောက်ပြီး ဓါးစာခဲလုပ်ရတယ်လို့ မင်းတို့ စိတ်ရောမှန်ကြရဲ့ လား”

“သူနဲ့ ငါတို့က ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဟင်”

“သေချာပါတယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ဒါကြောင့် တခြားစိတ်နှစ်နေတာကိုး၊ မင်းခေါ်သွားလို့ ရမယ်ထင်ရင် ခေါ်သွား လေတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ့ကို မလိုက်နိုင်အောင်တော့ လုပ်ခဲ့မှရ မယ်”

“အား... ခွေးမ ကိုက်တယ်”

နီရာနီ...နီရာဖြိုးလက်ကိုကိုက်ပြီး ရုန်းထွက်လိုက်သည်နှင့် မဟာနိုင်ပြေးပြီး ကန်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း...အား”

“ပူး...ကျွါ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မဟာနိုင်နှင့် နီရာနီကားပေါ်တက်သည်နှင့် နောက်ထပ် ထားတစ်စီးရောက်လာသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် နီရာမော်နှင့် ဧရာနီကောင်းအပါအဝင် လူ(၅)ယောက်ကို လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဝူး ... ”

မဟာနိုင် ကားစက်နှိုးပြီး တစ်ခါတည်းမောင်းထွက်ခဲ့
တော့သည်။

“ လိုက်ကြစမ်း...မလွတ်စေနဲ့... ”

ကားပေါ်ကို ပြန်တက်ကြပြီးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြ
တော့၏။ မြို့ထဲလမ်းမပေါ်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်မှလိုက်သူများ
အတင့်ရဲစွာမလိုက်ကြ၊ ကားနှင့်ကပ်လျက် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးမောင်းနေရင် မြို့ပြင်ထွက်တာနဲ့ မိကြ
မှာသေချာတယ် ”

“ သူတို့လက်ထဲမှာ လက်နက်တွေနဲ့...ကိုမဟာနိုင် ရင်ဆိုင်
လို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ”

“ ဒီကောင်တွေကို မျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့ရမှာပဲ ”

မဟာနိုင်...အိမ်ခြေကင်းဝေးသွားသော ဘေးဘက်မြေနီ
လမ်းတစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ နိုရာမော်တို့ ကား(၂)
စီးလုံး နောက်မှဆက်ပြီးလိုက်နေဆဲ...

“ ဝူး...ကျွါ... ”

“ နိုရာ...ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ”

ကားကိုရပ်ပြီး..နိရာနီလက်ကိုဆွဲပြီး မြေနီလမ်းကြားလေး
အတိုင်း ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။ နိရာမော်တို့သည် မဟာနိုင်တို့
နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြပေမယ့် နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုမရှိသည့်အပြင်
ဓာတ်မီးတွေ မလာခြင်းကြောင့် အမှောင်ထုထဲတွင် စမ်းတဝါး
ဝါးနှင့်လိုက်နေခဲ့ကြသည်။ မဟာနိုင်အတွက်တော့ ဒီနယ်မြေနှင့်
မစိမ်းတဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် လမ်းအနေအထားကျွမ်းကျင်နေပြီး
သားဖြစ်၏။

“နိရာ..ဒီဘက်ကိုဆင်းမယ်..”

ကုန်းမြင့်လမ်းကလေးအတိုင်းဆင်းခဲ့ပြီး မိုးအခါ ရေနက်ပြီး
နွေအခါ ဒူးဆစ်သာသာသဲချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးကူး
လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာ...ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုနိရာမော်.. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တောက်...ဒီကုန်းဆင်းအတိုင်းဆင်းကြကွာ..”

“ဟာ...ဆရာ..”

“ဘာမှ စကားမရှည်နဲ့၊ ဆင်းဆိုဆင်း..”

နိရာမော် ခိုင်းသည့်အတိုင်းဆင်းကြရင်း မြေလဲကျပြီး

ချောင်းနားဆီသို့ရောက်သွားကြသည်။

“ကိုနိုရာမော်.. ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးလိုက်ရင်လည်း ဘာမှထူး
ခြားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ကျမှ ဆက်ပြီးခြေရာခံမယ်၊ သူတို့
ဒီနယ်ထဲက ထွက်လို့မရပါဘူး”

“အင်း...တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မဟာနိုင်ရယ်.. မင်းနဲ့
ငါက ကမ္ဘာမကြေပဲဟေ့... ပြန်သွားကြမယ်..”

နိုရာမော်တို့ လက်လျှော့ပြီးနောက်ကြောင်းပြန်ပြီးလှည့်
သွားကြတော့သည်။

မဟာနိုင်နှင့်နိုရာနိုတို့ကတော့ ချောင်းကလေးတစ်ဖက်
ကမ်းဆီသို့ ရေစိုတွေနှင့်ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

“သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါပြီ”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟီး..ဟီး.. ရေက ခုမှအေးလာ
တယ်၊ ဖြတ်ကူးတုန်းကတော့ ဇောနဲ့ဆိုတော့ အေးရမှန်းတောင်
မသိဘူး..”

“ရှေ့နားက အိမ်ကလေးကိုရောက်ရင် ခဏနားပြီးသွား
ကြတာပေါ့..”

“ကိုမဟာနိုင်က ဒီနေရာကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ဒီကို ခဏခဏ ရောက်ဘူးတယ်လေ၊
ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ဒီမှာပဲလာပြီးနေတယ်”

“အ...”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ နီရာ”

“ခြေဖဝါးတွေ ကျင်ပြီးနာနေတယ်”

နီရာ ခြေထောက်တွင်ပြေးလွှားရင်း ဖိနပ်က ကျန်ခဲ့တာ
မို့ ခြေဖဝါးလေးများ နာကျင်နေလေသည်။

“ငါ့ကိုတွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းသာလျှောက်ခဲ့လေ..ရမလား၊
မရရင် ဝွေပြီးခေါ်သွားမယ်..”

“ရ...ရပါတယ်..နီရာတွဲပြီးလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“သိပ်ပြီးမဝေးတော့ပါဘူး”

ည၏ လေအေးကလေးတွေ တိုးဝှေ့တဲ့ မြေနီလမ်းကလေး
အတိုင်း နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြရင်း မီးရောင်ပျံ့ပျံ့နှင့်
အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းပြီးမြင်နေရသည်။

“ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ အိမ်လားဟင်..”

“ဟုတ်တယ်နီရာ...”

တဲအိမ်ကလေးနားဆီသို့ရောက်တော့..

“ဖထီးနဲ့အမိုး...”

“ဝေ...ဘယ်သူတွေလဲဟေ့...”

“မဟာပါ...”

“ဟဲ့ကောင်လေး...အချိန်မတော်ကြီးကွာ...လာ...လာ

ကြ”

ဖထီး မီးခွက်ကြီးကိုကိုင်ပြီးဆင်းလာကာ...

“ဟာ...ငါ့ကောင် မိန်းမခိုးလာတာကိုးကွ”

“ဟာ...ဖထီး...”

မဟာနိုင် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ရှုပ်ထွေးနေသော နိုရာနို မိသားစုအရေးကို လူတစ်ဖွဲ့ကို မသိစေချင်တာကြောင့် ဘာမှဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ နေလိုက်တော့သည်။ နိုရာနို တစ်ယောက် ဒါကိုနားလည်နိုင်မည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

“အမိုးရေ...နင့်ကောင်တွေရေတွေပါရွဲနေတယ် အဝတ်အစားလဲဖို့လုပ်ပေးဦးဟ...”

“ကောင်မလေး...လိုက်ခဲ့”

အမိုး...နိုရာနိုကို အခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲခိုင်းတော့သည်။ မဟာနိုင်ကတော့ ဖထီးအဝတ်အစားတွေကို

လဲယူပြီးရေစိုတွေကို လွှားထားလိုက်တော့သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် စမ်းချောင်းဘက်ကလာကြတာလဲ”

“လမ်းကောင်းတွေရှိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“သူ့အစ်ကိုတွေက တွေ့သွားပြီးလိုက်လာတာနဲ့ စမ်းချောင်း
ဘက်ကနေပြေးခဲ့ရတာ”

“မင်းကောင်စောကလူဆီကိုသွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ စောကလူဆီကိုလာခဲ့ရင်း လမ်းမှာတွေ့သွားကြ
ပြီး ဖထီးတို့ဆီကိုပြေးလာခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါဆိုမနက်မှပဲသွားကြတာပေါ့ကွာ... ဒီညငါ့ဆီမှာသာ
အိပ်ကြ ဒီနေရာကိုရောက်ပြီဆိုရင် ဘယ်ခွေးကောင်မှဝင်လာလို့
မရဘူး စိတ်ချပြီးသာနေကြ...အမိုး”

“ဘာလဲ ဖထီး”

“နင်နဲ့ငါက အပြင်မှာထွက်ပြီးအိပ်မယ်...သူတို့ နှစ်
ယောက်အခန်းထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါစေ”

“ဟယ်”

“ဟိုက်”

ဖထီးစကားကြောင့် ဟစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်

ကြည့်ပြီးဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြသည်။

“နင်လည်းဒီမှာ အိပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့”

“ဘာလို့လဲဟ”

“အဲထီးကော် ဇနီးမွေးဖွားမှာ သွားပြီးစောင့်ကြရမယ်”

“ဝေ...ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းတို့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့ကြ
တော့ဟေ့...မနက်ငါပြန်လာမှ စောကလူဆီကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်...ဖထီး”

ဖထီးနှင့်အမိုး မီးအိမ်အုပ်ဆောင်းကလေးဆွဲပြီး ဆင်းသွား
ကြတော့ အိမ်လေးပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူကတော့ မဟာနိုင်နှင့်
နီရာနီ...။

“ငါလည်းအကြောင်းစုံကိုပြောပြရင် နီရာမိသားစုအရေး
ပြောရမှာဖြစ်နေလို့ သူတို့ထင်တဲ့အတိုင်းနေပေးလိုက်တာပါ...
ဒီအပေါ် မှာဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့နီရာ”

“နီရာကခုဘာပြောနေလို့လဲ”

“နှုတ်ကမပြောပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးလို့

ပါ”

“ကိုမဟာနိုင်ရယ် ယုံကြည်လို့လိုက်ခဲ့သူပါ...ကဲအခု

ဘယ်လိုအိပ်ရမလဲပြော”

“နိရာ အခန်းထဲမှာအိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း ကြောက်တယ် မအိပ်ရဲဘူး”

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လည်း၊ ငါလည်းအိမ်ထဲမှာရှိနေတာပဲဟာ”

“ကိုမဟာနိုင် နိရာ ဒီမှာပဲအိပ်ပါရစေနော်၊ စိတ်ထဲမှာချောက်ချားသလို ခံစားနေရတယ်”

မဟာနိုင် နိရာဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေကိုသဘောပေါက်ပြီး ခေါင်းလေးသာညိတ်လိုက်တော့သည်။

x x x

ဇာတ်သိမ်းခန်း

မဟာနိုင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ခြံဝန်းလေးထဲတွင် ရောက်
နေသည်မှာ(၃)ရက်မြောက်နေ့သို့ရောက်ခဲ့လေပြီ...။

“နိရာ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“ကိုမဟာနိုင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ စီစဉ်ပါ။ အမှန်
တိုင်းပြောရရင် နိရာဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေပါ
တယ်”

“ငါ့သူငယ်ချင်း စံဘော်တို့ဆီကိုတော့ စောကလူကိုလွှတ်
ပြီးအခြေအနေတွေကို စုံစမ်းခိုင်းထားတာပဲ သူတို့ရောက်လာရင်
တော့အကြောင်းတစ်ခုခုကိုသိရလိမ့်မယ်...”

ဦးစောသာအလွမ်း ၁၉၅

“နိရာ...ကိုလတ်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် နိရာဟာ သူတို့ညီမဟုတ်ဘူးတဲ့...မာမိကတော့နိရာကိုပြောဘူးတယ်...သမီးအစ်ကိုတွေဟာ သမီးအတွက်သွေးရင်းသားရင်းလို သဘောထားမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ သူတို့ပေါ်မှာ သိပ်ပြီးမယုံကြည်နဲ့လို့တော့ပြောဘူးပါတယ်။ နိရာကဘာကြောင့်လည်းမေးတော့ သမီးနောက်တော့သိရမှာပေါ့ ဆိုပြီးဆက်ပြီးပြောဘူး... ဒီစကားတွေဆက်စပ်ကြည့်ရင် နိရာမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိနေပြီလို့ထင်တယ်”

“ရှိနိုင်တယ် နိရာ...အဖြေမှန်တော့ ပေါ်လာမှာပါ”

“နိုင်ရေ နိုင်”

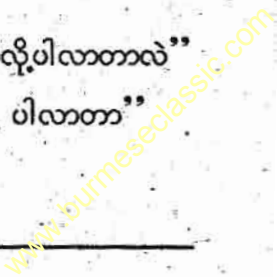
“ဟင်...စံဘော်နဲ့အန်ကယ်စိုးနောင်”

စောကလူနှင့်အတူ စံဘော်နှင့်အန်ကယ်စိုးနောင်တို့ပါလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်ကလေးပေါ်တွင် ဝိုင်းကလေးဖွဲ့ကြပြီးနောက်...။

“အန်ကယ်စိုးနောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလို့ပါလာတာလဲ”

“ငါနဲ့တွေ့ပြီး အကြောင်းစုံပြောပြလို့ ပါလာတာ”

“အန်ကယ်ရယ် အပင်ပန်းခဲလို့”

“မင်းတို့ကိစ္စက ခပ်လွယ်လွယ်မဟုတ်တော့ဘူး မောင်
မဟာနိုင်ရေ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ကြ
တော့”

“ခုဖြစ်နေတာက နိရာကြုံနေရတဲ့ အန္တရာယ်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခုဦးထွင်ခေါင်ကျော်က ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်း
သွားပြီ...”

“ဟင်...ဘယ်လိုပုံစံလည်း အန်ကယ်”

“မင်းနဲ့နိရာ ခိုးပြေးသွားပြီဆိုတာကို ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး
သတင်းလွှင့်လိုက်ပြီ”

“ဗျာ...”

“ဟင်”

“မနေ့ကတင် မင်းအမေနဲ့ကလေးတွေ ကိစ္စကိုစကားလာ
ပြီးပြောနေကြတယ်၊ မင်းတို့ကိုတွေ့အောင်ပြန်ရှာ လူကြီးစုံရာနဲ့
အပ်ဖို့တောင်ပြောနေတယ်”

“ပြဿနာပဲဗျာ...မဟုတ်တာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်
လက်ခံလို့ရမှာလဲ”

“မင်းကသာမဟုတ်တာလို့ပြောနေတာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး

ကလူတွေက ဘယ်လောက်ထိသတ်မှတ်ထားသလဲဆို ရပ်ကွက်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးမင်္ဂလာပွဲလုပ်မလို့တဲ့”

“ဟာ...”

“အဲ...”

“မောင်မဟာနိုင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒါတွေကို မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချက်ထုတ်နေမယ့်အစား ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုကိုတစ်ခါတည်း ဖော်ထုတ်ဖို့ကိုပြင်ထားလိုက်တော့... သူ့ဘက်ကခုလို ပုံစံပြောင်းသွားတာဟာ တစ်ခုခုကို ထပ်ပြီးကြံစည်တာပဲလို့ ငါထင်တယ်”

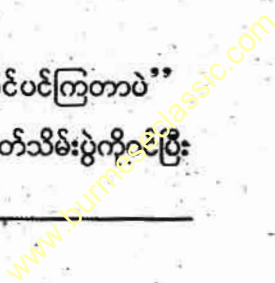
“သူ့ပုံစံပြောင်းတာတော့ အံ့ဖွယ်ပဲနိုင်ရေ၊ သူ့ဘက်က အန်မာနု ကြောင့်မှားခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ငါတို့လူကြီးတွေကို တောင်းပန်တယ်လေ၊ ရပ်ကွက်ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေး နေထိုင်သွားဖို့စကားတွေတောင်ပြောနေတာကွ”

“ဒါမရိုးသားတဲ့ ကောက်ကျစ်မှုဆိုတာသေချာပြီ...”

“ဦးရဲ ဘာမှာလိုက်လဲ”

“ဦးရဲကတော့ အန်ကယ်စိုးနောင်နဲ့တိုင်ပင်ကြတာပဲ”

“မောင်မဟာနိုင်နဲ့နီရာတို့ ဒီပွဲဟာ ဇာတ်သိမ်းပွဲကိုပေါ်ပြီး

ကကြရမယ့်ပွဲတစ်ခုပဲ... ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ရဲ့နောက်ဆုံးအခြေအနေက ဆိုးဝါးနေပြီ... သူ့စီးပွားရေးအားလုံးဆုံးရှုံးသွားတဲ့အပြင် ခုနေတဲ့ အိမ်ပေါ်ကနေတောင်ဆင်းပေးရတော့မယ်”

“ဟင်”

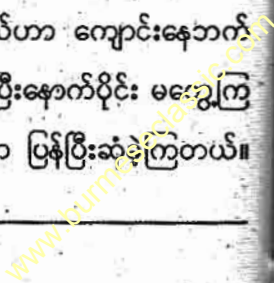
“ဒီထက်ဆိုးဝါးတာကတော့ ကုမ္ပဏီနာမည်ကိုသုံးပြီး ရှယ် ယာငွေကို သုံးထားတဲ့အမှုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်... ဒါတွေကို ဖြေရှင်းဖို့သူ့မှာ ငွေလိုအပ်နေပြီလေ... ဒီအတွက်နိရာ မာမိနဲ့နိရာ အဘိုး၊ အဘွားတွေက ငွေထုတ်မပေးရင် သားအဖ(၃) ယောက် လုံး ထောင်ကျဖို့ပဲရှိတော့တယ် ဒါကြောင့်နိရာနိကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ငွေညှစ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တာ ဗျက်သွားတယ်လေ ခုနောက်တစ်နည်းကြံ စည်တာပဲ... သမီးနိရာ”

“ရှင်”

“အန်ကယ် သမီးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

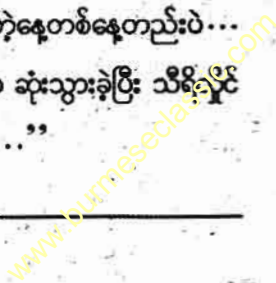
“သမီးမာမိ သိရှိမြိုင်နဲ့အန်ကယ်ဟာ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေပါ။ တက္ကသိုလ်ကဘွဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်း မတွေ့ကြ တော့ပဲ သိရှိနိုင်ငံခြားကိုသွားမယ့်နေ့မှာ ပြန်ပြီးဆုံခဲ့ကြတယ်။

ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရပြီး လမ်းခွဲတော့မယ်ဆိုတာ ကိုပါသိခဲ့ရတယ်။ ဒီတုန်းကသမီးလေးက(၈)တန်းကျောင်းသူ အရွယ်ရောက်နေပြီ... သမီးလေးက ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်နဲ့ရခဲ့တဲ့ သမီးလားလို့အန်ကယ်ကမေးတော့ သီရိကမဟုတ်ဘူးလို့ပြောခဲ့ တယ်”

“ရှင်... ဒါဖြင့်သမီးက ဘယ်သူ့သမီးလဲ ဟင်”

“အန်ကယ်အကြောင်းစုံကို ပြောပြမယ်... သမီးမာမိတို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ် သီရိမြိုင်နဲ့သီရိလှိုင်တဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပေါ့... သီရိလှိုင်ကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်း တက်နေရင်း ကိုသင်းမောင်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်ပြီး... မိဘတွေ ကသဘောမတူနိုင်ဘူး ကျောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ပြင်ဆင်တုန်း ခိုးရာလိုက် သွားခဲ့ကြတယ် သီရိမြိုင်ဟာ သူ့ညီမသီရိလှိုင်ကို မိဘတွေမသိ အောင်လိုက်ရှာပေးမယ့် ဘယ်လိုမှမတွေ့ခဲ့ဘူး... အင်း သူတို့ညီ အစ်မဆုံချင်တော့ ဆေးရုံတစ်ခုမှာသွားပြီးဆုံခဲ့ကြတယ်... သီရိမြိုင် ကလေးမွေးတဲ့နေ့နဲ့ သီရိလှိုင်ကလေးမွေးတဲ့နေ့တစ်နေ့တည်းပဲ... ကံဆိုးချင်တော့ သီရိမြိုင်မွေးတဲ့ကလေးဟာ ဆုံးသွားခဲ့ပြီး သီရိလှိုင် တစ်ယောက်လည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်...”

“ဟယ်...”

“ဒါကို အကြံကြီးတဲ့ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်ဟာ သိရိလှိုင် မွေးတဲ့ကလေးကို မွေးစားဖို့ယူပြီး သိရိမြိုင်မသိအောင် အစားထိုးခဲ့ တယ်”

“နိရာမိခင်က ဒေါ်သိရိလှိုင်ပေါ့ ဒါကို မာမိမသိသေးဘူး ပေါ့”

“သမီးမာမိ ကခပ်ည့်ည့်အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ဘဲကွယ်၊ သမီးလေး(၁)နှစ်အရွယ်တည်းက အကြောင်းစုံကိုသိခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ တူမလေးဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့သွေးရင်းပဲမဟုတ်လား... သမီးပေါ် မှာ ခုထိသမီးအရင်းနဲ့ မခြားချစ်တာပဲလေ”

ဒီအချက်ကို နိရာနိ မငြင်းချင်။ မာမိသူမအပေါ်မှာထားခဲ့ သောမေတ္တာတရားတွေဟာ တကယ်ပင်ကြီးမားလှသည်။

“အဘိုးနဲ့အဘွားရော”

“သူတို့လည်း နောက်ပိုင်းတော့သိသွားကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အတ္တကြီးမှုကြောင့် သမီးလေး ဒုက္ခများစွာနဲ့ ဆုံးပါးသွားတာကို စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးလေးပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ကြတာပေါ့”

“သမီးဖေဖေ လူ့လောကကြီးမှာ ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်သမီး... မန္တလေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှာ သာသနာ့ဘောင်ထဲရောက်နေပါပြီ။ သူ့သမီးလေး
အတွက် နောက်ဆံတင်းစရာမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ရဟန်းဝတ်သွား
တာကြာပြီကွဲ့”

“အန်ကယ်စိုးနောင်... ကျွန်တော်တို့ခုဘာဆက်ပြီးလုပ်
မလဲ”

“မင်းတို့ပြန်ပြီးလိုက်ခဲ့ရမယ်။ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် ဘာ
အကြံအစည်ရှိတယ်ဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် သူဆင်ထား
တဲ့ အတွက်ထဲကို တိုးဝင်ကြမယ်။ ဒီတစ်ခါ ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော်
နဲ့ ရင်ဆိုင်ပွဲဟာ နိဂုံးပိုင်းဖြစ်မှာပါကွာ...”

“ကျွန်တော်နဲ့နိရာ ကိစ္စကိုရော အန်ကယ်...”

“ပွဲပြီးမှဆက်ပြီး စကားပြောကြမယ်...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ပွဲကပြီးသွားပြီကွဲ့”

“ဟင်...ထွဋ်ခေါင်ကျော်...”

“စိုးနောင်...မင်းမျက်စိကောင်းသားပဲ။ မင်းတို့ခြေလှမ်း
တွေကို စောင့်ကြည့်ပြီးလိုက်ခဲ့တာကွာ။ ခုတော့ ရှင်းရေးယုံကောင်

တွေကို ရှင်းပြီး ငွေရမယ့်သူကို ခေါ်သွားရတော့မှာပေါ့”

“ထွဋ်ခေါင်ကျော်.. ဒါဥပဒေမဲ့နေရာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ် ထင်နေလား”

“လုပ်လို့ရမယ်ထင်လို့ လုပ်နေတာလေ၊ ကြာတယ်ဟေ့”

နိရာမော်..နိရာဖြိုး..ဂျော်နီကောင်းနှင့်နောက်လိုက် (၅) ယောက်လုံး လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုကိုင်လျက်..

“ငါ့သေနတ်က ကလေးကစားစရာသေနတ်တော့မထင်နဲ့နော်.. အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ကြရင် ငါကျည်ဆံမကုန်ဘူး၊ နိရာဖြိုး..ဟိုကောင်မကို အရင်ဆွဲခေါ်ခဲ့..”

“လူယုတ်မာတွေ မလိုက်ဘူး..ကိုမဟာနိုင်...”

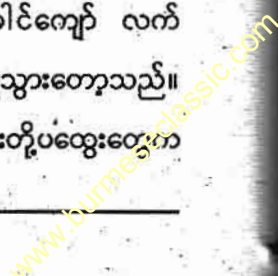
“ခွေးမသား..သေချင်ပြန်ပြီ..ကဲကွာ..”

“ဒိုင်း...ဒုတ်...အား..”

“ဟင်...ဖထီး..”

ဖထီး..ဒူးလေးမှမြားသည် ဦးထွဋ်ခေါင်ကျော် လက်မောင်းကိုစိုက်ဝင်သွားပြီး သေနတ်ပါလွတ်ကျသွားတော့သည်။

“ကျန်တဲ့ကောင်တွေ မလှုပ်နဲ့နော်၊ မင်းတို့ပထွေးတွေက

မင်းတို့နောက်မှာ..တွေ့လား..”

ဖထီးနှင့်အတူ ကျေးရွာမှ လူငယ်အားလုံးပါလာပြီး အိမ်ကြီးကို ပိတ်ဆို့ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

နိရာမော်တို့အားလုံး ဘာမှပင် မလှုပ်ရှားရဲအောင်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ထွဋ်ခေါင်ကျော်...မင်းရဲ့မကောင်းမှုတွေက အဆုံးသတ်သွားပါပြီ..”

“မသတ်သေးဘူး..နိရာနိဟာ သီရိမြိုင်နဲ့ငါရခဲ့တဲ့သမီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြောလိုက်တာနဲ့ လမ်းဘေးကိုရောက်သွားပြီကွ...မပြောစေချင်ရင် ငါတို့ကိုလွှတ်ပေး..”

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ်ကြီးမှတ်နေတာကိုး၊ သီရိမြိုင်က နိရာနိဟာ သူ့သမီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ (၃)နှစ်သမီးကတည်းက သိထားတာကွ”

“ဘာ...”

“မင်းမသိသေးတာလေး တစ်ခုပြောပြဦးမယ် နိရာနိဟာ သီရိမြိုင်ရဲ့ညီမ သီရိလှိုင်သမီးဆိုတာ မင်းမသိခဲ့တာ အလွန်ကုန်းဝလှပဲ ဟား...ဟား...ဟား...ဟိုမှာ မင်းကိုအမှန်တရားလမ်း

ကြောင်းပေါ်ကိုပို့ဖို့ခေါ်နေပြီ”

ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရောက် ရှိလာပြီး အားလုံးကိုလက်ထိတ်ခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့ သည်။

“ပွဲကပြီးသွားပြီ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ မင်းတို့ပဲဆက်ပြီး ကကြတော့ ငါတို့မပါတော့ဘူးဟေ့...ရှေ့ကနေသွားနှင့်မယ်...”

ဦးစိုးနောင်တို့ ရှေ့ကနေထွက်သွားကြပြီး နောက်တွင်ကျန် နေခဲ့ကြသောနှစ်ဦးမှာတော့ စကားသံတိတ်ဆိတ်စွာနှင့်လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။

“ဝေ့...ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး”

“ဖထီး”

“ရှေ့...မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ငါတို့လင်မယားက မင်္ဂလာပဝါလေး”

“ဖထီး ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ ငါတို့ဆီကို အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့ ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖထီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မင်္ဂလာပဝါလေးကိုကိုင်လျက်..

“နီရာ”

“ကိုမဟာနိုင် ပြောချင်တာတွေပြောလေ”

“အားလုံးသတ်မှတ်ထားတာတွေကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ..

ဟင်”

“နီရာမှ မရှင်းတတ်တာ၊ ကိုမဟာနိုင်ပဲရှင်းပေးပါနော်”

“ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ပြီးကူညီပါဦး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါငြင်းပါရစေ နီရာရယ်”

“ဆက်ပြီးမကူညီနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဟုတ်သလိုလိုပဲနေမယ့်သဘောကို ဆောင်နေတာလား ဒါမျိုးကတော့မရဘူး လက်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ် မညီသောဘဝအတွက်စိတ်ထူယဉ်သလိုဖြစ်သွားတာပါ...ငါအားလုံးကိုရှင်းပြလိုက်ပါမယ်”

“ခပ်ညှံညှံယောက်ျားကြီး...ဒီကပြောတဲ့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ လူတွေသတ်မှတ်တဲ့ပေါ်မှာ ခေါင်းညိတ်ရုံနဲ့မရဘူး တရာဝင်လေးတော့ ရှင်ပြောရဦးမယ်၊ ဒီက မိန်းကလေးဆိုတော့ အလွန်

၂၀၆ စဉ်းစား

လေးနဲ့ခံစားချင်တာ”

“နီရာ”

“ပြော...”

“ကိုယ်နီရာကို ချစ်နေခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီ”

“လွမ်းရော လွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းဘူးတာပေါ့”

“ဒါဆိုသိသွားပြီ...နီရာလည်းမောင့်ကို အလွမ်းကလေးနဲ့

လွမ်းခဲ့ရသူပါ...”

ချစ်သူရဲ့ပခုံးလေးကိုဆုပ်ကိုင်လျက်...

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလျက်

ရွှေဘဝင်